

ТРИЛЪР

ДУША КУНЦ

2 ЛОШО
МЯСТО

ДИЙН КУНЦ ЛОШО МЯСТО ЧАСТ II

Превод: Жана Димитрова, Вера Георгиева

chitanka.info

Франк Полард се страхува да заспи.

Всяка сутрин щом се събуди, той открива по нещо странно — мистерия, която го измъчва до смърт.

В опитите си да я разгадае, Франк наема двама частни детективи. Но само едно момче с паранормални способности предполага къде ще свърши всичко — в ужасяващото място, откъдето никой не се завръща.

От болницата в Ориндж се отправиха към кантората в Нюпорт Бийч. Имаха да свършат много работа от името на Франк, а неговото влошаващо се състояние ги караше да бързат повече от всякога. Франк пътуваше заедно с Хал, а Джули ги следваше, за да може да им се притече на помощ, ако по пътя се случи нещо непредвидено. Целият случай приличаше на поредица от непредвидени събития.

Когато стигнаха до празната кантора — сътрудниците на „Дакота & Дакота“ имаха още няколко часа до началото на работния ден, — слънцето вече се беше вдигнало над облаците на изток. Над океана в западна посока се виждаше тънка ивица синьо небе, като цепнатина под вратата на бурята. Четиримата минаха покрай приемната и влязоха в своята светая светих. Тъкмо тогава дъждът рязко спря, сякаш божествена ръка бе завъртяла небесния кран. По големите прозорци престанаха да се стичат лъскави струи. Водата се събра на стотици капчици, които блещукаха с живачно-сиво сияние в облачната утрин.

Боби посочи издутата калъфка в ръцете на Хал.

— Заведи Франк в банята и му помогни да се преоблече в дрехите, с които постъпи в болницата. Тогава ще можем внимателно да разгледаме онези, с които е облечен сега.

Франк бе възвърнал равновесието си и почти цялата си сила. Не се нуждаеше от помощта на Хал. Но Джули знаеше, че Боби няма да допусне отсега нататък клиентът им да отиде където и да било без придружител. Трябваше непрекъснато да го държат под око, за да не изпуснат нито една нишка, която би могла да даде обяснение за внезапните му изчезвания и появявания.

Преди да се погрижи за Франк, Хал измъкна смачканите дрехи от калъфката, а останалото съдържание сложи на бюрото на Джули.

— Кафе? — попита Боби.

— Умирам за едно кафе — отвърна Джули.

Боби отиде в килера в дъното, за да пусне едната кафе машина.

Съпругата му седна на бюрото и изтърси калъфката. Имаше тридесет пакета стодоларови банкноти в привързани с ластик пачки. Тя разгърна краищата на десет пакета, за да провери да не би да са примесени с по-дребни банкноти, но всички се оказаха стотачки. Взе наслуки два пакета и ги преброи. Във всеки имаше по сто банкноти. Значи десет хиляди долара в пакет. Когато Боби се появи с чаши, лъжички, сметана, захар и кана димящо кафе, подредени върху поднос, бе стигнала до извода, че последното изчезване е донесло най-големия досега улов на Франк.

— Триста бона — обяви тя, докато Боби слагаше подноса на бюрото.

Той тихичко подсвирна.

— Значи общо колко стават?

— Заедно с тези имаме шестстотин хиляди.

— Скоро ще трябва да купуваме нова служебна каса.

Хал Яматака сложи другите дрехи на Франк върху масичката за кафе.

— Има нещо нередно с ципа на панталоните. Не само че не работи, не е там въпросът. Друго е, много нередно.

Хал, Франк и Джули придърпаха столовете си към ниската масичка със стъклен плот и отпиха от силното черно кафе. През това време Боби седна на дивана и се взря внимателно в дрехите. Освен забелязаните още в болницата странности, откри също, че повечето зъбци на ципа са метални, както би трябвало, но около четиридесет пръснати тук-там безредно бяха като че от твърда черна гума — всъщност ципът беше заял тъкмо на тях.

Смутено се загледа в необикновения цип, бавно плъзна пръста си по назъбените краища и изведнъж сякаш го осени вдъхновение. Взе една от обувките на Франк и провери тока. Всичко изглеждаше нормално, но при проверката на втората обувка забеляза, че тридесет-четиридесет лъскави метални парченца са вградени в твърдата гума.

— Някой има ли ножче? — попита Боби.

Хал извади своето от джоба. Боби изчопли с него няколко метални частици, които сякаш бяха вградени в гумата, докато е била още гореща. Зъбци от ципа. Те паднаха върху стъклената масичка:

туп... туп. Боби прецени на око, че количеството изместена от зъбците гума се равнява на намерената в ципа.

Седнал в украсената като в Дисниленд кантора на Дакота, Франк Полард бе обзет от безкрайна умора — почти недействителна, като в анимационните филми, където от изтощение патокът Доналд може да се смъкне от стола и да се разлее в локва плът и перушина. Умората се беше натрупвала ден след ден, час по час, откакто се събуди в алеята миналата седмица. Сега обаче го заля като вълна през срутена дига. Но надигналата се умора беше плътна не като вода, а като течено олово. Стори му се, че внезапно е натежал — с голямо усилие можеше да вдигне крак или ръка, дори главата му тежеше на врата. Изпитваше тъпа болка във всяка става по тялото, дори в лактите, китките и пръстите, но най-много в коленете, бедрата и раменете. Тресеше го не като от болест, а сякаш бавна вирусна инфекция изсмукваше непрестанно жизнените му сокове. Умората не бе притъпила сетивата му, напротив — беше изострила нервните окончания като с фина шкурка. От силните звуци се свиваше, от ярката светлина присвиваше болезнено очи, беше силно чувствителен към топлината и студа, към повърхността на всеки предмет, до който се докосваше.

Изтощението само отчасти се дължеше на невъзможността му да спи повече от няколко часа на нощ. Ако можеше да се вярва на Хал Яматака и на двамата Дакота — а Франк не виждаше никакви причина да го лъжат, бе изчезвал необяснимо няколко пъти през нощта, макар и след завръщането и оставането му в леглото да не помнеше изобщо какво е правил. Каквато и да беше причината за изчезванията, където и да бе ходил и поради каквато и да е било причина, явно при изчезването се изразходваше енергия също както при ходенето, тичането, вдигането на тежести или друго физическо усилие. Затова най-вероятно слабостта и безкрайната умора се дължаха главно на загадъчните му нощни пътувания.

Боби Дакота бе изчоплил само няколко метални зъбци от тока на обувката. Загледа се в тях за миг, остави ножчето, облегна се на канапето и обърна поглед към мрачното, макар и вече не дъждовно небе зад големите прозорци на кантората. Всички мълчаха, чакаха да чуят заключението му за състоянието на дрехите и обувките.

Дори изтощен, обзет от собствените си страхове и само след едnodневно познанство със семейство Дакота, Франк долавяше, че Боби има по-богато въображение и по-подвижен ум от двамата. Джули вероятно беше по-умна от съпруга си, но тя мислеше по-методично, което силно намаляваше възможностите за внезапни логически преходи, прозорливи умозаклучения и находчиви решения. По-често от Боби се оказваше права, но когато фирмата решаваше проблема на клиента си бързо, сполучливото решение обикновено бе заслуга на Боби. Двамата взаимно се допълваха и Франк разчиташе именно на това за своето спасение.

Боби пак се обърна към Франк и каза:

— Ами ако по някакъв начин можеш да се телепортираш, да се преместваш в пространството за частица от секундата?

— Но това е... вълшебство — възрази Франк. — Не вярвам във вълшебства.

— О, аз пък вярвам — отговори му Боби. — Не във вещици, магии и духове в бутилки — вярвам, че могат да се случват фантастични неща. Самият факт, че светът съществува, че сме живи, че можем да се смеем, да пеем, да усещаме допира на слънцето върху кожата... това ми се струва истинско вълшебство.

— Да се телепортирам ли? Дори и да мога, не зная, че притежавам такива способности. Очевидно първо трябва да заспя. Което означава, че телепортирането трябва да е функция на подсъзнанието и не зависи от волята ми.

— Не спеше, когато се появи отново в болничната стая или пък следващите пъти — обади се Хал. — Може би първия път, но после не. Очите ти бяха отворени. Разговаряше с мене.

— Но аз не помня — каза Франк притеснено. — Помня само, че заспах, после изведнъж се озовах буден в леглото, потиснат и объркан, а вие всички бяхте около мен.

Джули въздъхна.

— Телепортиране. Как е възможно?

— Нали видя? — Боби сви рамене, сетне взе чашата кафе и отпи. Изглеждаше по-спокоен от всички останали в стаята, сякаш да имаш клиент с изумителни психични способности е ако не в реда на нещата, то поне неизбежно, както дългогодишният опит в занаята би трябвало да ти подсказва.

— Видях как изчезна — съгласи се Джули, — но не съм сигурна дали това е доказателство, че той... се телепортира.

— Когато изчезна — не отстъпваше Боби, — той е отишъл някъде. Нали така?

— Ами... да.

— Е, преместването от едно място на друго само за миг, като проява на волята... поне за мен си е чисто телепортиране.

— Но как? — попита Джули.

Боби пак сви рамене.

— Засега няма никакво значение. Просто приеми предположението за телепортирането като отправна точка.

— На теория — подсказа Хал.

— Добре — съгласи се Джули. — Нека предположим теоретично, че Франк може да се телепортира.

За Франк, откъснат от собствените си преживявания заради амнезията, това беше все едно като да предположи, че желязото е по-леко от въздуха, за да приеме аргумента за възможността целелинът да лети. Въпреки всичко реши да го приеме.

Боби продължи:

— Добре, тогава предположението ни обяснява състоянието на дрехите.

— Как? — недоумяващо попита Франк.

— Ще стигна и до дрехите. Слушай. Първо, да допуснем, че телепортирането изисква атомите на тялото ти временно да се разделят и миг по-късно пак да се съединят на друго място. Същото важи за дрехите и за всичко останало, което си хванал здраво, като например решетката на леглото.

— Като капсулата за телепортиране в оня филм, „Мухата“ — подсказа Хал.

— Да — потвърди Боби, който видимо се въодушевяваше. Остави кафето, приседна на ръба на канапето и започна оживено да жестикулира, докато говореше. — Нещо подобно. Само че способността е вътрешен дар на Франк, а не се дължи на някаква футуристична машина. Той като че си представя, че се намира някъде другаде, разглобява се за част от секундата — хоп! — и пак се сглобява на другото място. Разбира се, предполагам също, че разумът остава непокътнат, докато тялото е пръснато на отделни атоми, защото

единствено силата на разума прехвърля милиардите частици и ги подкарва като овчарско куче, а после ги споява на съответните места.

Въпреки че умората беше достатъчно голяма, за да се дължи именно на такава невъобразимо сложна и изискваща усилия задача, като току-що описана от Боби, Франк не изглеждаше убеден.

— Хм, не знам... Такива неща не се учат в училище. В университета няма курс по телепортиране. Значи е... инстинкт? Дори да допуснем, че инстинктивно зная как да разбия тялото си на атоми, да ги пратя нанякъде и после пак да ги съединя... как е възможно човешкият ум, бил той и на най-великият гений, да следи едновременно милиарди частици и да ги върне точно на определените места? За това са нужни стотици гении, дори хиляди, а аз изобщо не съм гений. Е, не съм глупак, но и не съм по-умен от средното равнище.

— Сам си отговори на въпроса — кг за Боби. — За това не ти е нужна свръхчовешка интелигентност, защото телепортирането не е главно функция на интелекта. Не е и инстинкт. То е... ами, заложена в гените способност, като зрението, слуха или обонянието. Представи си го по следния начин: всяка сцена, която наблюдаваш, се състои от милиарди отделни цветове, светлини, отсенки и повърхности, но очите ти мигновено подреждат безбройните данни и ти дават ясна картина. Не е нужно да мислиш за гледането. Просто гледаш, машинално. Разбираш ли какво имах предвид, когато говорех за вълшебството? Зрението е почти вълшебно. При телепортирането вероятно трябва да задействаш някакъв пусков механизъм — например да пожелаеш да се озовеш другаде, но оттам нататък нещата стават автоматично. Разумът ти го прави също както очите обработват мигновено милиардите данни за всяка гледка.

Франк стисна клепачи и се съсредоточи върху желанието да се озове в приемната. Отвори очи, разбра, че все още е във вътрешния кабинет и каза:

— Не става. Не е толкова лесно. Не мога да го правя с усилие на волята.

Намеси се и Хал:

— Боби, да не би да искаш да кажеш, че всички притежаваме такива способности, но само Франк е разбрал как да ги използва?

— Не, не. Вероятно това е генетична заложба, притежавана единствено от Франк, може би дори е талант, породен от генетично

увреждане.

Всички замълчаха, за да осмислят догадката му.

Отвън гъстият слой облаци се пропукваше, лющеше се и под него прозираше все повече от старата синя боя на небето. Но проясняването на времето не подобри настроението на Франк.

Накрая Хал Яматака посочи купчината дрехи върху масичката.

— Как всичко това обяснява състоянието на дрехите?

Боби взе синия памучен пуловер и обърна към тях кръпката в цвят каки.

— Добре, да предположим, че разумът автоматично насочва всички молекули на тялото в процеса на телепортирането без никаква грешка. Той може да се справи и с другите вещи, които Франк иска да вземе със себе си — например дрехи...

— И чанти, пълни с пари — добави Джули.

— Но защо решетката на леглото? — попита Хал. — Няма никаква причина да е искал да я вземе със себе си.

Боби се обърна към Франк:

— Сега не можеш да си спомниш, но в поредицата от телепортирания си бил съвсем наясно какво става. Мъчел си се да спреш, помолил си Хал да ти помогне и си сграбчил решетката, за да се спреш, да намериш опора в болничната стая. Съсредоточил си се върху решетката, затова си я отнесъл със себе си. Колкото до бъркотията в дрехите... Може би разумът ти се е съсредоточил първо върху правилното сглобяване на тялото, защото безпогрешното физическо възпроизвеждане има първостепенно значение за оцеляването ти, но понякога сигурно не ти остава достатъчно енергия за да се справиш с второстепенните неща като дрехите.

— Добре — отвърна Франк. — Не помня нищо от преди последната седмица, но оттогава за пръв път ми се случва подобно нещо, въпреки че явно съм... пътувал не една нощ. Дори и така да е, дори дрехите ми да се връщат в изряден вид, самият аз като че се уморявам повече, отслабвам, все повече се обърквам от ден на ден...

Не се наложи да довърши мисълта си, защото тревогата в техните очи и лица ясно показваше, че го разбират. Ако той наистина се телепортиреше и ако усилието изискваше огромна енергия, която не може да се възстанови с почивка, постепенно щеше да става все по-небрежен при възстановяването на дрехите или другите предмети,

които се опитва да вземе със себе си. И нещо още по-важно — можеше да настъпи момент, когато ще се затрудни и при възстановяването на тялото. Можеше да се върне от някое среднощно пътешествие с нишки от пуловера, вплетени в дланта, липсващата кожа да е бледа кръпка върху тъмната обувка, а изместената кожа на обувката да се появи като част от езика му... или група необичайни клетки в мозъчната му тъкан.

Страхът, който ѝ без това не напускаше Франк и кръжеше като акула в океанските дълбини, рязко изплува на повърхността, предизвикан от тревогата и съжалението по лицата на хората, на чиято помощ разчиташе, за да се спаси. Той затвори очи, но стана още по-лошо, защото след като техните образи изчезнаха, във въображението му се роди собственото му лице при несполучливо възстановяване след бъдещо телекинетично пътуване: осемдесет размествени зъба, щръкнали от дясната очна кухина, увиснало око без клепач в средата на бузата, изпъстрен с отвратителни буци плът и жили. Представи си как отваря обезобразената си уста, може би за да изкрещи, но отвътре изскачат два пръста и част от ръката, вместо езика.

Отвори очи и от гърлото му се изтръгна тих вик от ужас и мъка.
Трепереше. Неудържимо.

След като доля чашите с кафе и по предложение на Боби сипа на Франк малко бърбън, въпреки ранния час, Хал отиде в бокса до приемната, за да свари още кафе.

Франк се подкрепи с няколко глътки от подсиленото кафе и тогава Джули му показа снимката, като внимателно проследи реакцията му.

— Познаваш ли някого от тези хора?

— Не. Не съм ги виждал.

— Мъжът — обясни Боби, — е Джордж Фарис. Истинският Джордж Фарис. Взехме снимката от шурей му.

Франк се вгледа в снимката със засилен интерес.

— Може и да съм го познавал и затова съм взел името му, но не помня да съм го виждал преди.

— Той е мъртъв — каза Джули и ѝ се стори, че изненадата на Франк е неподправена. Обясни му как Фарис е починал преди години... а после семейството му било избито много след смъртта му.

Разказа му и за Джеймс Роман и гибелта на семейство Роман при пожар през ноември.

С видимо искрена почуда и объркване Франк попита:

— И защо толкова много смъртни случаи? Случайно съвпадение ли е?

Джули се приведе.

— Ние смятаме, че ги е убил мистър Синя светлина.

— Кой?

— Мистър Синя светлина. Човекът, за когото ни разказа, че те е преследвал онази нощ в Анахайм, човекът, който смяташ, че те дебне по неизвестни причини. Според нас той е разбрал, че пътуваш под имената Фарис и Роман, отишъл е на адресите им и като не те е открил там, избил е всички или защото се е мъчил да изстиска от тях сведения, или... просто ей така.

Франк беше изумен. Бледото му лице побледня още повече, сякаш на филмов екран бавно се разтваряше образ. Той се навъси.

— Значи ако не съм използвал фалшива самоличност, убиецът никога не би стигнал до тези хора. Аз съм причината за смъртта им.

Изпълнена със съжаление към него, засрамена от предишните си подозрения, заради които бе подходила така към въпроса, Джули се опита да го успокои:

— Не се измъчвай, Франк. Най-вероятно фалшификаторът на документите е взел имената произволно от списъка на неотдавна починалите. Да беше подходил иначе, Фарисови и Романови никога е нямало да привлекат вниманието на мистър Синя светлина. Но ти не си виновен, че фалшификаторът е използвал най-бързия и най-мързелив метод.

Франк поклати глава, понечи да проговори, но не успя.

— Не може да виниш себе си — потвърди Хал от прага, където очевидно бе стоял достатъчно дълго, за да схване основното около снимката. Изглеждаше истински натъжен от скръбта на Франк. Също както Клинт бе повярвал на мекия глас на Франк, смиреното му поведение и ангелската невинност.

Франк се покашля и най-накрая думите избликнаха:

— Не, не, за Бога, всички тези хора са мъртви заради мен.

В компютърната зала на „Дакота & Дакота“ Боби и Франк седнаха на два секретарски стола с пружиниращи облегалки и гумени колелца. Боби включи единия от трите модерни персонални компютъра „Ай Би Ем“, свързани с външния свят чрез модеми и телефонни линии. Макар и достатъчно силни за работа, светлините на тавана бяха приглушени, за да не се отразяват от екраните на терминалите. Единственият прозорец на стаята беше покрит с плътно черно перде поради същата причина.

Подобно на полицаите от силиконовата епоха, съвременните частни детективи и консултанти по въпросите на сигурността разчитаха на компютрите, за да улеснят работата си и да съберат обширна и задълбочена информация, каквато никога не биха могли да осигурят със старомодните шпионски методи на Сам Спейд или Филип Марлоу. Разбира се, не се отказваха от обикалянето из улиците, разпитите на свидетели и потенциални заподозрени и наблюдението, но без компютрите щяха да работят неефективно като човек, който се мъчи да поправи спукана гума с чук и наковалня. Изтичаше последното десетилетие на двадесетия век и частните детективи, които не познаваха микрочиповата революция, съществуваха единствено в телевизионните филми и криминалните романи със странни дати.

Лий Чен, който бе проектирал системата им за електронно събиране на данните и сега я поддържаше, нямаше да дойде на работа преди девет часа. На Боби не му се искаше да чака близо час, за да включи компютъра в работата по случая на Франк. Не беше първокласен експерт като Лий, но познаваше системата, можеше да усвоява нови програми, когато се наложеше и спокойно търсеше информация в киберпространството, сякаш ровеше в подшити годишни течения на стари вестници.

Боби взе от едно чекмедже книгата на Лий с родовете и първо влезе в мрежата на социалното осигуряване с откритите данни. Не всички файлове в системата бяха достъпни, една част бяха засекретени с уж непробиваеми кодове заради изискванията на различни закони за правото на личен живот.

В откритите данни Боби провери колко души носят името Франк Полард. Само след секунди на екрана се появи отговорът: с различните варианти на името Франк като например Франклин, Франки или Франко, заедно с подобни имена като Франсис, от които Франк

можеше евентуално да бъде умалително, в системата на социалното осигуряване бяха записани шестстотин и девет души на име Франк Полард.

— Боби — обади се Франк напрегнато, — разбираш ли нещо от написаното на екрана? Това думи ли са, истински думи ли са или произволно нахвърляни букви?

— А? Разбира се, че са думи.

— Не и за мен. Не съм виждал такова нещо. Пълни безсмислици.

Боби взе един брой от списанието за електроника „Байт“, което лежеше между два компютъра, отвори наслуки на една статия и го подаде на Франк.

— Прочети тук.

Франк пое списанието, взря се в него, попрехвърли няколко страници напред, после още няколко. Разтрепери се. Списанието се разшумоля в несигурните му ръце.

— Не мога. Божичко, и това вече не мога. Вчера загубих способността да смятам, сега не умея да чета, все повече се обърквам, в главата ми е каша, боли ме всяка става, всеки мускул. Телепортирането ме изтощава, убива ме. Разпадам се, Боби, умствено и физически, и то все по-бързо.

— Всичко ще се оправи — каза Боби с престорена увереност. Беше почти сигурен, че ще разнищят историята, ще научат кой е Франк, къде ходи нощем, как и защо, но в същото време виждаше, че Франк бързо отпада и не можеше да се обзаложи, че ще намерят всички отговори, докато Франк е още жив, нормален и способен да се възползва от откритията им. Въпреки това сложи ръка на рамото на клиента си и лекичко го стисна, за да му вдъхне увереност.

— Не се отчайвай, приятел. Всичко ще се оправи. Сигурен съм. Абсолютно.

Франк пое дълбоко дъх и кимна.

Младият мъж отново се обърна към екрана на терминала с чувство на вина от току-що изречената лъжа и попита:

— Помниш ли на колко години си, Франк?

— Не.

— Изглеждаш на трийсет и две, трийсет и три.

— Чувствам се по-стар.

Като тихичко си подсвиркваше „Кукла от коприна“ на Дюк Елингтън, Боби се замисли за миг, после даде команда на компютъра в социалното осигуряване да елиминира всички Франк Полард под двадесет и осем и над тридесет и осем години. Останаха седемдесет и двама души.

— Франк, мислиш ли, че някога си живял другаде или си кореняк калифорниец?

— Не зная.

— Да предположим, че си рожба на слънчевия щат.

Зададе команда на компютъра да отсее сред останалите Франк Полард тези, които бяха подали молба за социално осигуряване като жители на Калифорния (петнадесет) и после тези, чиито адреси в момента бяха в Калифорния (шест).

Откритите данни в компютърната система на социалното осигуряване по закон не можеха да разкриват номерата на социалните осигуровки на случайни лица. Боби провери указанията в книгата на Лий с кодовете и влезе в поверителните файлове чрез сложна поредица от маневри за заобикаляне на защитата в системата.

Не му беше приятно да нарушава закона, но при съвременните технологии несъмнено не можеше да използва най-пълноценно системата за набиране на данни, ако играе по правилата. Компютрите бяха средства на свободата, докато правителствата бяха в една или друга степен средства за потисничество — невинаги успяваха да съжителстват хармонично.

Боби провери номерата и адресите на шестимата Франк Полард, които живееха в Калифорния.

— И сега какво? — зачуди се Франк.

— Сега — обясни Боби, — ще използвам номерата и адресите, за да направя проверка в калифорнийската пътна полиция, въоръжените сили, щатската полиция, полицията в големите градове и други държавни органи дали няма да намеря някъде описание на шестимата Франк Полард. Ще научим данните за ръста, теглото, цвета на косата, цвета на очите, цвета на кожата... постепенно ще ги елиминираме един по един. Още по-добре, ако се окаже, че един от тях си ти и ако някога си служил в армията или си бил арестуван за извършено престъпление, можем дори да се сдобием с твоя снимка в досиетата и да потвърдим с нея самоличността ти.

Седнали под прав ъгъл на бюрото, Джули и Хал махнаха ластиците от повече от половината пакети с пари. Прегледаха стодоларовите банкноти, проверяваха дали някои от тях имат последователни серийни номера, които да им подсказат, че парите са крадени от банка, спестовна или взаимоспомагателна каса или друго учреждение.

Внезапно Хал вдигна очи и попита:

— Защо преди Франк да се телепортира се появяват звуци като от флейта и течения?

— Кой знае? — отговори Джули. — Може би измественият въздух го следва по някакъв тунел в друго измерение от мястото, откъдето тръгва, до мястото, където пристига.

— Просто си мислех... Ако оня мистър Синя светлина наистина съществува и търси Франк и ако Франк е чул флейтите и е усетил течението в алеята... значи мистър Синя светлина също може да се телепортира.

— Аха. И какво?

— Излиза, че Франк не е единствен. Има още някой като него, все едно какъв е. Може би дори повече от един.

— Ето още за какво трябва да помислим — отвърна Джули. — Ако мистър Синя светлина може да се телепортира и ако открие къде се намира Франк, няма да успеем да го скрием. Той ще може всеки миг да цъфне между нас. Ами ако пристигне с автомат и ни направи на решето, щом се материализира?

След известно мълчание Хал каза:

— Знаеш ли, градинарството винаги ми се е струвало приятна професия. Трябва ти само косачка, градинарска ножица и още няколко прости сечива. Режийните ти разноски са малки, пък и едва ли на някого ще му хрумне да те застреля.

Боби влезе след Франк в кабинета, където Джули и Хал проверяваха парите. Сложи лист хартия върху бюрото и обяви:

— Отстъпи мястото си, Шерлок Холмс. На света се появи по-велик детектив.

Джули обърна листа така, че двамата с Хал да четат едновременно. Беше разпечатка на лазерен принтер, която съдържаше информацията, че е подал молба до калифорнийската пътна полиция за удължаване на срока на шофьорската си книжка.

— Физическите данни съвпадат — отбеляза Джули. Наистина ли първото ти име е Франсис, а второто — Езекил?

Франк кимна.

— Не помнех, докато го видях напечатано. Но съм аз, няма грешка. Езекил.

Тя почука с пръст разпечатката.

— Адресът е в Ел Енканто Хайс — говори ли ти нещо?

— Не, дори не знам къде се намира Ел Енканто.

— До Санта Барбара — обясни Джули.

— И Боби каза същото. Не помня да съм бил там. Само че...

— Какво?

Франк се приближи до прозореца, погледна към далечното море, над което небето вече се беше прояснило съвсем. Няколко подранили чайки кръжаха в широка безупречна дъга, съвършенството им представляваше вълнуваща гледка. Но Франк явно не беше нито развълнуван от птиците, нито очарован от гледката.

Накрая, все още с лице към прозореца, промълви:

— Нямам спомен да съм бил в Ел Енканто Хайс... само че всеки път, когато чуя името, стомахът ми се свива, разбирате ли, сякаш съм на увеселително влакче, което шеметно се спуска надолу. А като се помъча да мисля за Ел Енканто, като се напрегна да си спомня нещо, сърцето ми се разтупква, устата ми пресъхва и дъхът ми секва. Затова ми се струва, че сигурно потискам някакви спомени, може би защото съм преживял нещо на онова място, нещо лошо... нещо, което се боя да си припомня.

— Срокът на шофьорската му книжка е изтекъл преди седем години — каза Боби — и според картотеката изобщо не е опитвал да я подновява. Всъщност тази година е трябвало да се изчистят старите данни и имахме късмет да попаднем на следата преди да я заличат — сложи още две разпечатки на бюрото. — Отстъпете, Шерлок Холмс и Сам Спейд.

— Това пък какво е?

— Рапорти за задържане. Франк е бил спиран за нарушения на правилника за движение по пътищата веднъж в Сан Франциско преди повече от шест години и втория път на магистрала 101, северно от Вентура преди пет години. И в двата случая не е имал шофьорска книжка и е бил задържан поради странно поведение.

На приложените към рапортите снимки се виждаше по-млад, дори по-закръглен мъж, но несъмнено беше техният клиент.

Боби бутна част от парите и седна на ръба на бюрото.

— И двата пъти е избягал от ареста и затова го търсят през цялото време, макар и не особено усърдно, защото не е извършил тежко престъпление.

— Нямам никакъв спомен — обади се Франк.

— В рапортите не се споменава как е избягал — продължи Боби, — но подозирам, че не е прерязал решетките с пила, нито пък е копал тунел или е изчовъркал оръжие от получения отвън сапун. Не е използвал общоприетите, традиционни методи за бягство от затвора. О, не, те не са за нашия Франк.

— Телепортирал се е — предположи Хал. — Изчезнал е, когато никой не го е наблюдавал.

— Хващам се на бас, че е така — съгласи се Боби. — И после е започнал да се движи с фалшиви документи за самоличност, за да заблуди случайно спрелите го ченгета.

Загледана в листовете пред себе си, Джули каза:

— Е, Франк, поне знаем, че това е истинското ти име и намерихме истински адрес някъде в окръг Санта Барбара, не някъде по мотелите. Вече напредваме.

— Отстъпете, Холмс, Спейд и мис Марпъл — възкликна Боби.

Франк не беше в състояние да се зарази от въодушевлението им. Върна се на стола, където седеше преди.

— Напредваме. Но не достатъчно. И прекалено бавно. — Приведе се, опря лакти на бедрата, преплете пръстите на двете ръце между разкрачените колене и се загледа мрачно в пода. — Току-що се сетих за нещо неприятно. Ами ако допускам грешки не само с дрехите, когато възстановявам формата си? Ами ако вече допускам грешки в организма? Не кой знае колко големи. Нищо видимо на повърхността. Неколкостотин или няколко хиляди грешчици на клетъчно равнище. Ето едно обяснение защо се чувствам отвратително, толкова уморен и

раздразнен. И ако мозъчната ми тъкан не възстановява формата си правилно... затова съм объркан, вие ми се свят, не мога да чета и да смятам.

Джули погледна Хал, после Боби и разбра, че на двамата им се иска да разпръснат страховете на Франк, но не могат, защото съжденията му бяха не само възможни — бяха много вероятни.

Накрая Франк допълни:

— Металната тока изглеждаше съвършено нормална, докато Боби я докосна... тогава се разпадна на прах.

През цялата нощ, щом сънят изпразваше главата на Том, нахлуваха кошмари. Сънуваше как яде дребни живи същества. Как пие кръв. Как се е превърнал в Лошото нещо.

Внезапно се събуди, седна в леглото и се помъчи да изкрещи, но от устата му не се изтръгна нито звук. Поседя известно време — трепереше от страх, дишаше толкова тежко и учестено, че го заболяха гърдите.

Слънцето се върна, нощта си отиде и той се почувства по-добре. Стана и нахлузи пантофите. Пижамата му беше студена от изпотяването. Том трепереше. Наметна халат. Приблужи до прозореца, погледна през него. Синьото небе много му хареса. Дъждът бе напоил зелената моравя, алеите изглеждаха по-тъмни от обикновено, пръстта в цветните лехи му се стори почти черна, а небето се отразяваше в локвите като в огледало. Всичко това му допаднаше, защото целият свят изглеждаше чист и обновен, след като дъждът се беше изсипал от небето.

Замисли се дали Лошото нещо е все още далеч или е по-близо, но не понечи да провери. Защото снощи то се беше помъчило да го задържи. Защото беше толкова силно, че той едва се изтръгна. И защото дори когато успя да се изтръгне, то се опита да го последва. Том го усети, че се навърта около него в мрака и бързичко се отърси от него, но може би следващия път нямаше да има такъв късмет и тогава то щеше да го последва докрай, право в стаята — не само мислите му, ами самото Лошо нещо. Не разбираше как точно може да се случи това, но се досещаше, че е възможно. И ако Лошото нещо дойдеше в дома, да бъдеш буден щеше да е като да бъдеш заспал и главата ти да е пълна с кошмари. Можеха да се случат ужасни неща и нямаше да има никаква надежда.

Томас се извърна от прозореца и тръгна към затворената врата на банята. Пътем хвърли поглед към леглото на Дерек и видя, че е мъртъв. Лежеше по гръб. Лицето му беше обезобразено, пребито, подпухнало.

Изцъклените му очи блестяха на светлината от прозореца и приглушената светлина на лампата до леглото. И устата му беше отворена, сякаш крещеше, но звукът бе излетял оттам като въздух от спукан балон. Беше ясно, че никога повече нямаше да издаде звук. От него беше изтекла кръв, много кръв, а от корема му стърчеше ножицата, забита чак до дръжката — същата ножица, с която Томас изрязваше картинки от списанията за стихотворенията си.

Сърцето му се сви от болка, сякаш и него бяха пронизали с ножици. Болката обаче не беше предизвикана от нараняване, по-скоро от чувство, защото го болеше от загубата на Дерек. Страдаше много, защото Дерек му беше приятел, той го харесваше. Освен това беше уплашен, защото някак си съобрази, че Лошото нещо е отнело живота на приятеля му, че Лошото нещо е в дома. После се сети, че може да се получи точно като във филмите по телевизията — ченгетата идват, решават, че Томас е убил Дерек, обвиняват Томас и всички го намразват за стореното, но той не го е извършил, а през цялото време Лошото нещо е на свобода и продължава да убива, може би дори на Джули прави онова, което бе направило на Дерек.

Болката, страхът за себе си, страхът за Джули — му дойдоха прекалено много. Вкопчи се в таблата на леглото си, затвори очи и се помъчи да поеме дъх. Но не успя. Гърлото му беше свито. Накрая въздухът успя да влезе заедно с ужасна, противна миризма, за която след малко се досети, че е смрад от кръвта на Дерек. Задави се и едва не повърна.

Знаеше, че трябва Да Се Овлее. Сътрудниците не обичаха да Губиш Самообладание, затова Ти Даваха Нещо За Твое Добро. Досега не беше Губил Самообладание и не му се искаше да му се случи точно сега.

Помъчи се да не вдишва миризмата на кръв. Поемаше въздух на дълбоки, бавни глътки. Насила отвори очи, за да погледне трупа. Реши, че да го погледне повторно не е чак толкова страшно, колкото първия път — вече знаеше, че тялото е там и нямаше да се изненада толкова.

Въпреки всичко се изненада — трупът беше изчезнал.

Затвори очи, закри лицето си с ръка, пак погледна между разперените пръсти. Тялото още го нямаше.

Разтрепери се отново, защото първо си помисли, че става като в други филми по телевизията, където страшни трупове се разхождат

като живи, разкапват се, по тях пропълзят червеи, но те убиват хора безпричинно и дори понякога ги ядат. Не понасяше такива филми. Още по-малко му се искаше да се окаже в някой от тях.

Толкова се уплаши, че едва не телевизионира на Боби: „Мъртъвци, внимавай, внимавай, гладни мъртъвци, лоши, обикалят наоколо“, но се спря, защото забеляза, че по чаршафите и одеялата на Дерек няма кръв. Леглото изобщо не беше разхвърляно. Изглеждаше старателно оправено. Никой ходещ труп нямаше да успее да се измъкне от леглото, да смени одеялата и чаршафите и да се справи с всичко само за няколко секунди, през които очите на Том бяха затворени. После чу шума от душа в банята и Дерек, който тихичко си припъваше, както винаги, когато се миеше. Само за миг в главата на Том проблесна образът на мъртвец, който взема душ и се опитва да се почисти, но заедно с мръсотията от него падат парчета изгнила плът, оголват костите и задръстват канала. Но след това осъзна, че приятелят му всъщност не е умрял. Томас не беше видял истински труп върху леглото. От филмите по телевизията знаеше какво бе преживял — видение. Видение за приятелчето. Нали му беше приятел.

Дерек не беше убит. Това, което Том за миг видя, беше смъртта му утре или по-нататък. Можеше да е нещо, което така или иначе щеше да се случи, все едно как Том ще се помъчи да го спре или пък нещо, което щеше да стане само ако го допуснеше, но поне още не се беше случило.

Пусна таблата на леглото и отиде до работната маса. Краката не го държаха. С облекчение се отпусна на стола. Отвори горното чекмедже на шкафа до масата. Видя ножицата вътре, където трябваше да бъде — заедно с цветните моливи, писалките, кламерите, лепенките и телбода, а също с недоядено десертно блокче „Хърши“ с разкъсана опаковка, което не биваше да е там, защото щеше да Събира Хлебарки. Том взе десерта и го напъха в джоба на халата си, за да го сложи в хладилника по-късно.

Известно време постоя, загледан в ножицата и заслушан в песните на Дерек под душа. Представяше си забитата в корема на Дерек ножица, която завинаги ще прогони от него музиката и останалите звуци и ще го прати на Лошото място. Накрая докосна обвитата с черна пластмаса дръжка. Не усети нищо лошо, затова прокара пръсти по острието, но там имаше нещо наистина зловещо,

сякаш по острието се бе затаила останала от бурята светкавица, която го ужили при докосването. Прониза го съскаща, пукаща бяла светлина. Той отдръпна ръката си. Пръстите му пареха. Затвори чекмеджето, бързо се мушна в леглото и се зави през раменете също както индианците по телевизията се загръщаха в одеяла, когато седяха около огньовете.

Душът спря. Песните също. След малко Дерек излезе от банята, след него се изви облак пара с дъх на сапун. Беше се облякъл и сресал мократа коса назад, за да открие челото.

Не беше гниещ труп. Беше цял-целеничък, поне доколкото се виждаше, отникъде не стърчаха кости.

— Добро утро — поздрави Дерек, като заваляше думите заради изкривената си уста и прекалено големия език. Усмихна се.

— Добро утро.

— Спа добре?

— Да — отвърна Том.

— Скоро закуска.

— Да.

— Май твърди кифли.

— Сигурно.

— Обичам твърди кифли.

— Дерек?

— А?

— Ако ти кажа...

Приятелят му зачака с усмивка.

Томас обмисли следващите си думи и продължи:

— Ако ти кажа, че Лошото нещо идва и ти кажа да бягаш, няма да стоиш като глухоням. Веднага ще хукнеш.

Дерек го загледа, замисли се, все още усмихнат, после изрече:

— Ами да, добре.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. А какво значи „лошо нещо“?

— Не съм сигурен, но ми се струва, че ще го усетя, когато дойде, ще ти кажа и ти ще избягаш.

— Къде?

— Където и да е. По коридора. Намери санитарни и остани при тях.

— Добре. По-добре се мий. Закуска скоро. Май твърди кифли.
Томас отметна одеялото и стана от леглото. Пак обу пантофите и се запъти към банята.

Тъкмо отваряше вратата на банята, когато Дерек се обади:

— На закуска ли?

— А? — обърна се Томас.

— На закуска ли ще дойде лошото нещо?

— Може — отговори Томас.

— А може ли да е... яйца на очи?

— А?

— Лошото нещо де — може ли да е яйца на очи? Не обичам яйца на очи, лигави са, уф, това е много лошо, не е хубаво като каша, банани и твърди кифли.

— Не, не — каза Томас. — Лошото нещо не е яйца на очи. То е човек, особен такъв, не като другите. Ще усетя, когато дойде, ще ти кажа и ти ще избягаш.

— Аха. Добре. Човек.

Томас влезе в банята и затвори вратата. Нямахше кой знае каква брада. Електрическата си самообръсначка използваше няколко пъти в месеца, днес не му трябваше. Изми обаче зъбите си. После си облекчи мехура. Пусна душа. Чак тогава си позволи да се засмее — беше минало достатъчно време и Дерек нямаше изобщо да се сети, че Томас му се присмива.

Яйца на очи!

Обикновено Томас не обичаше да се гледа, защото виждаше колко е недодялано, изкривено и глупаво лицето му, но сега надникна в запотеното огледало. Някога, много отдавна, случайно бе погледнал в огледалото, докато се смееше и за пръв път — ама че изненада! — му се стори, че не изглежда чак толкова ужасно. Смехът го правеше да прилича повече на нормален човек. Когато обаче се преструваше, че се смее, видът му не ставаше по-нормален. Смехът трябваше да е истински. Усмивката също не помагаше — не беше така силна като смеха, за да промени лицето. Всъщност усмивката можеше да изглежда много тъжна и тогава изобщо не понасяше образа си.

Яйца на очи.

Томас тръсна глава и когато смехът свърши, той отмести очи от огледалото.

Дерек не можеше да измисли нищо по-лошо от яйца на очи и някакви кифли, което беше много смешно ха-ха. Я се опитай да разправяш на Дерек за ходещи мъртъвци, стърчащи от корема ножици и нещо, дето яде малки живи същества, и горкият Дерек ще те изгледа, ще закима и изобщо няма да разбере.

Цял живот Томас бе жадувал да бъде нормален човек, не идиот и често бе отправял благодарност към Бога, че поне не го е създал толкова глупав, колкото горкия Дерек. Но сега почти му се прииска да бъде по-глупав, да се избави от грозните и страшни видения, да забрави, че Дерек ще умре, че Лошото нещо ще дойде и Джули е в опасност, да няма за какво друго да се безпокои освен за яйцата на очи, което всъщност нямаше въобще да го разтревожи, защото донякъде обичаше яйца на очи.

Когато Клинт Карагъозис пристигна в кантората „Дакота & Дакота“ малко преди девет часа, Боби го прегърна през раменете и го поведе обратно към асансьорите.

— Докато караш, ще ти обясня какво се случи през нощта. Знам, че имаш и други дела, но случаят Полард става все по-заплетен.

— Къде отиваме?

— Първо до лабораториите „Паломар“. Оттам ни се обадиха. Резултатите от изследванията са готови.

По небето се носеха само няколко облаци, и то далеч към планините — движеха се като издутите платна на огромни галеони, поели път на изток. Беше типичен южнокалифорнийски ден: ведър, приятно топъл, навсякъде зеленина и свежест и ужасно натоварено движение по улиците, което би превърнало всеки обикновен гражданин в запенен психопат с антиобществени мании и желание да натисне спусъка на полуавтоматично оръжие.

Клинт избегна магистралите, но дори страничните улици бяха задръстени. Когато Боби свърши разказа си за всичко, което се бе случило, откакто се бяха разделили следобед на предния ден, им оставаха още десет минути път до „Паломар“, въпреки че Клинт го обсипваше с въпроси. Той винаги успяваше да овладее реакциите си и все пак слисването му пролича — толкова необичайно беше откритието, че Франк явно умее да се телепортира.

Накрая Боби смени темата, защото продължителният разговор за психични явления с флегматичен тип като Клинт го караше да се чувства замаян, откъснат от действителността. Докато едва-едва се движеха напред по Бристоу Авеню, той подхвърли:

— Помня времето, когато можеше свободно да се кара навсякъде из окръг Ориндж без никакви задръствания.

— Не беше чак толкова отдавна.

— Помня също, че не се налагаше да се включваш в списъка на чакащите при някой предприемач, за да си купиш къща. Търсенето не

надхвърляше петкратно предлагането като сега.

— Да.

— Помня и портокаловите горички из целия окръг Ориндж.

— Аз също.

Боби въздъхна.

— Ей, я ме чуй, дърдорят като изкуфял дъртак, дете съжالياва за доброто старо време. Още малко и ще изпадна в умиление за епохата на динозаврите.

— Мечти — каза Клинт. — Всеки си има мечта, а най-много хора мечтаят за Калифорния и затова непрекъснато прииждат, макар пришълците да са толкова много, че мечтата става неосъществима, поне в първоначалния си вид. Разбира се, мечтите може би затова са мечти — да бъдат неосъществими, но най-малкото, трябва да ти се струва, че ако протегнеш ръка, можеш да я докоснеш. Обезсмислят се, ако са прекалено достъпни.

Боби се изненада от дългата реч на Клинт и още повече от това, че му говореше за нещо толкова отвлечено като мечтите.

— Ти вече си калифорниец, така че каква е мечтата ти?

След кратко колебание Клинт отвърна:

— Някой ден Фелина да може да чува. Медицината толкова напредва, непрекъснато се появяват нови лекарства, уреди и методи на лечение.

Клинт зави наляво от Бристол Авеню на страничната улица, където бяха лабораториите „Паломар“. Боби си мислеше, че мечтата на спътника му е хубава, какво ти хубава — направо прекрасна. Май беше по-добра дори от тяхната мечта с Джули да се замогнат достатъчно, за да разполагат с повече свободно време и с възможност да измъкнат Томас от „Чиело Виста“ и да заживеят заедно.

Спряха на паркинга до огромната бетонена сграда на лабораториите „Паломар“. Докато вървяха към входната врата, Клинт се обади:

— А, между другото, администраторката тук смята, че съм хомосексуалист, което не ме смущава.

— Какво?

Клинт влезе без по-нататъшни обяснения, Боби го последва до гишето на администраторката — привлекателна блондинка.

— Здравсти, Лайза — поздрави Клинт.

— Здравсти! — Отговорът бе подсилен от пукането на балон от дъвка.

— „Дакота и Дакота“.

— Сещам се — каза тя. — Вашите материали са готови. Ще ви ги донеса.

Сетне хвърли поглед към Боби и се усмихна. Той отвърна на усмивката, въпреки че изражението ѝ му се стори малко необичайно.

Лайза се върна с два големи, запечатани плика от кафява хартия — първият с надпис „ПРОБИ“, а другият с „АНАЛИЗИ“. Клинт подаде втория на Боби, двамата се дръпнаха от гишето и застанаха встрани във фоайето.

Боби разкъса плика и започна да рови из документите.

— Котешка кръв.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Когато Франк се е събудил в мотела, бил е изпоцапан с котешка кръв.

— Знаех си, че не е убиец.

— Котката може и да е на друго мнение — отбеляза Боби.

— А какво е другото?

— Ами... цял куп технически подробности... в крайна сметка е това, което изглежда. Черен пясък.

Клинт пак се доближи до гишето и попита:

— Лайза, помниш ли, че си говорихме за един хавайски бряг с черен пясък?

— Кайму — подсказа му тя. — Супер.

— Да, Кайму. Има ли друго?

— За черния пясък ли питаш? Не. Там е и Пуналу — също е страхотно. Тези плажове са на големия остров. Сигурно има и по другите острови, нали навсякъде е пълно с вулкани?

Боби също дойде до гишето.

— Какво общо имат вулканите?

Лайза извади дъвката от устата си и я сложи настрани върху лист хартия.

— Ами доколкото съм чувала, в морето изтича страшно гореща лава, и когато се допре до водата, се получават силни взривове, които разхвърлят милиарди едва забележими черни стъкълца, вълните ги блъскат едни в други, докато постепенно се стрият на пясък.

— И такива плажове има само на Хавайските острови? — зачуди се Боби.

Администраторката сви рамене.

— Сигурно. Клинт, той... приятел ли ти е?

— Да — потвърди Клинт.

— Нали разбираш, питам дали ти е добър приятел?

— Да — повтори Клинт, без да поглежда Боби.

Лайза намигна на Боби.

— Слушай, накарай Клинт да те заведе на Кайму и ще ти кажа защо: страхотно е да излезеш на черния плаж през нощта и да правиш любов под звездите не само защото е мек, но главно защото черният пясък не отразява лунната светлина като обикновения и ти се струва, че се рееш в пространството, отвсякъде те обгръща мрак и сетивата ти се изострят, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Звучи страхотно — обади се Клинт. Довиждане, Лайза. — Той се отправи към вратата.

Боби се извърна да го последва и Лайза му подвикна:

— Ей, да го накараш да те заведе в Кайму, чуваш ли? Ще си прекарате страхотно.

Отвън Боби избухна:

— Клинт, дължиш ми обяснение.

— Не я ли чу? Миниатюрни черни стъкълца...

— Не говоря за това. Ей, я се погледни, ухилил си се до уши. Май за пръв път те виждам ухилен. И като че не ми харесваш кой знае колко така.

Към девет часа Лий Чен вече бе пристигнал в кантората, беше отворил шише тонизираща напитка с портокалов вкус и седнал в компютърната зала сред любимите си машини, където го чакаше Джули. Не беше много висок, бе слаб, но жилест, с топъл меден отблясък на кожата и гарвановочерна коса, подстригана във видоизменен стил „пънк“. Носеше червени спортни обувки и чорапи в същия цвят, провиснали черни памучни панталони с бял колан, риза в черно и тъмносиво с дискретна шарка и черно сако с тесни ревери и големи подплънки на раменете. Лий се обличаше най-стилно от всички служители на „Дакота & Дакота“, надминаваше дори администраторката Каси Ханли — всепризната модаджийка.

Лий седеше пред компютъра, отпиваше от чашата, а Джули му обясняваше какво се е случило в болницата и показваше разпечатките с информацията, до която Боби се бе добрал рано сутринта. Франк Полард седеше с тях на третия стол, където Джули можеше да го държи под око. През целия разговор Лий не прояви никаква изненада от разказа, сякаш компютрите го бяха надарили с такава мъдрост и проникателност, че не можеше да го изненада нищо — дори човек, способен да се телепортира. Джули знаеше, че Лий, както и всички останали в семейството на „Дакота & Дакота“, никога няма да изпусне нито дума за делата на клиентите пред външен човек, но не беше сигурна доколко свръховладяното му поведение е естествено и доколко е част от маската, съзнателно поставяна всяка сутрин заедно с ултрамодните дрехи.

Невъзмутимото му спокойствие може и да беше донякъде престорено, но талантът му за компютри беше неоспоримо истински. Докато Джули завърши краткото описание на неотдаващите събития, Лий каза:

— Добре, и какво се иска от мен сега?

Нито той, нито Джули се съмняваха, че в крайна сметка ще изпълни задачата.

Джули му подаде бележник. Първите десет страници бяха изпълнени с двойни колони серийни номера на банкноти.

— Това са случайни извадки от торбите с пари на Франк, които държим при нас. Можеш ли да установиш дали са отбелязвани по някакъв повод — кражба, изнудване или откуп?

Лий бързо прелисти списъците.

— Няма ли последователни номера? Така е по-трудно. Обикновено ченгетата нямат сведения за серийните номера на откраднати пари, освен ако не са били чисто нови, още неразпаковани, последователно номерирани, направо от печатницата.

— Повечето банкноти тук са явно употребявани.

— Съществува и минималната възможност да са били използвани за откуп или плащане на изнудвачи, както казваш. Ченгетата в такива случаи записват серийните номера на всички банкноти, преди да бъде предадена сумата, да не би престъпникът да успее да се измъкне. Едва ли ще се получи нещо, но не пречи поне да опитам. Какво още има?

— Едно цяло семейство в Гардън Гроув с фамилно име Фарис са били убити миналата година — каза Джули.

— Заради мен — добави Франк.

Лий облегна ръце на стола, облегна се назад и преплете пръсти. Заприлича на мъдрец, учител по дзен, принуден да навлече дрехите на някой художник авангардист заради размяна на куфарите на летището.

— Никой всъщност не умира, мистър Полард. Само си отива оттук. Скръбта е обяснима, но чувството за вина е безсмислено.

Джули познаваше прекалено малко компютърни специалисти, за да е сигурна в изводите си, но подозираше, че някои намират начин да съчетаят неумолимата действителност на науката и техниката с религията. Всъщност Лий бе стигнал до вярата в Бога чрез работата си с компютрите и интереса към съвременната физика. Веднъж ѝ бе обяснил защо задълбоченото познаване на безмерното пространство в компютърните мрежи и съвременното схващане на физиците за вселената неизбежно води до вяра в Твореца, но тя така и не проумя думите му.

Джули съобщи на Лий Чен датите на убийствата на Фарис и Роман и подробностите около тях.

— Смятаме, че убиецът е един и същ. Не зная какво е истинското му име, затова го наричам мистър Синя светлина. Като имаме предвид жестокостта на престъпленията, можем да предположим, че е масов убиец с многобройни жертви. Ако се окажем на прав път, ще излезе, че или убийствата са извършени на най-различни места, или мистър Синя светлина умело прикрива следите си и затова журналистите не откриват връзка между жертвите.

— В противен случай — прекъсна я Франк, — щяха да пишат за сензацията на първите си страници. Особено ако убиецът редовно изпохапва жертвите си.

— Но тъй като повечето полицейски участъци поддържат връзка с компютърни мрежи — продължи Джули, — вероятно са успели да намерят еднаква следа в различните щати, дано да са проявили повече проникателност от пресата. Не е изключено да се водят едно-две разследвания без много шум, с участието на местните, щатските и федералните власти. Трябва да узнаем дали полицията в Калифорния — или ФБР в национален мащаб — водят следствие срещу мистър Синя светлина и дали са научили нещичко за него, колкото и незначително да изглежда на пръв поглед.

Лий се усмихна. На фона на бронзовия тен зъбите му проблеснаха като излъскана слонова кост.

— Това означава да вляза в засекретените файлове на техните компютри. Ще трябва да преодолявам предпазните мерки една след друга, докато стигна чак до ФБР.

— Трудно ли е?

— Много. Но не мога да кажа, че съм неопитен — Лий подръпна ръкавите на сакото нагоре, стегна пръстите на ръцете и се обърна към клавиатурата на компютъра както пианист се подготвя да изпълни Моцартов концерт. После се замисли и пак погледна Джули.

— Ще прониквам в системите им по заобиколен път, за да не могат да ме проследят. Няма да повреждам данни или да застрашавам националната сигурност, затова вероятно няма да ме забележат. Но ако някой усети, че си пъхам носа, където не ми е работа, и ме проследи, могат да ти отнемат разрешителното за работа.

— Ще се пожертвам, ще поема вината. Боби ще си запази разрешителното, така че кантората ще продължи да работи. Колко време ти трябва?

— Четири-пет часа, може би повече, много повече. Някой ще ми донесе ли обяд? Предпочитам да работя, без да прекъсвам.

— Разбира се. Какво искаш?

— Голям хамбургер, двойна порция пържени картофи и ванилов шейк.

Джули се намръщи.

— Как е възможно такъв голям технически специалист да не е чувал за опасността от холестерина?

— Чувал съм. Не ми пука. Ако в действителност не умираме, холестеринът не може да ме убие. Само ще ме пренесе в друг живот малко по-рано.

Арчър Ван Корвер вдигна щорите „Леволор“ и надникна през бронираното стъкло на входната врата на своя магазин в Нюпорт Бийч. Присви очи подозрително при вида на Боби и Клинт, въпреки че ги познаваше и ги очакваше. Най-накрая отключи вратата и ги пусна да влязат.

Ван Корвер беше около петдесет и пет годишен, но влагаше много време и пари в поддържането на младежки вид. За да измами неумолимия ход на времето, се бе подлагал на излющване на кожата, опъване на бръчките и изсмукване на мазнините. За да подобри даденото от природата, беше оперирал носа, бузите и брадичката. Носеше толкова изкусно направена перука на темето, че тя спокойно би могла да мине за собствената му боядисана в черно коса, но самият той бе развалил илюзията с прекалено лъскава, неестествено бухнала коса. В плувен басейн перуката му би наподобявала издигащ се купол на подводница.

След като пак залости с двете резета, той се обърна към Боби.

— Никога не работя сутрин. Приемам само следобед.

— Много сме признателни за изключението — увери го младият мъж.

Домакинът въздъхна превзето.

— Е, и какво има?

— Имам един камък, който ви моля да оцените.

Ван Корвер присви очи, лицето, му стана още по-неприятно, защото и без това очичките му бяха като тесни процепи. Преди трийсет години носеше името Джим Боб Сплинър и когато присвиваше очи, съвсем оправдаваше фамилията с асоциациите за сплин и други неприятни усещания, но тогава реши да се нарече със съвсем различното Ван Корвер.

— Оценка ли? Само това ли искате?

Поведе ги през малкото, но луксозно помещение за клиенти — ръчно обработен гипсов таван, бледи текстилни тапети, безукорно чист

дъбов паркет, килим от „Патерсън, Флин & Мартин“ в различни оттенъци на прасковено, светлосиньо и бежово, модерно бяло канапе с фино обработени масички от чепато дърво от двете страни, четири елегантни плетени стола около кръгла маса с дебел стъклен плот, който можеше да издържи удар дори от парен чук.

Отляво стоеше изложбена витринка. Ван Корвер работеше само по поръчка. Неговите бижута бяха уникални модели, предназначени за свръхбогаташите без никакъв вкус, които смятаха за подходящо да носят колиета за стотици хиляди долари на благотворителни обеда и не схващаха цялата ирония на положението.

Задната стена беше огледална и Ван Корвер се гледаше с видимо удоволствие, докато прекосяваха помещението. Не откъсна очи от огледалото чак до момента, когато минаха през вратата в работния му кабинет.

Боби се зачуди дали бижутерът понякога не се омайва дотолкова от собствения си образ, че, да се блъсне в огледалото. Джим Боб Ван Корвер никак не му допаднаше, но познанията на този самовлюбен тип за скъпоценните камъни и бижутата често пъти се оказваха полезни. Преди години, когато кантората за разследвания „Дакота & Дакота“ беше просто „Дакота“, без свързващия знак и повторението (не биваше да говори така пред Джули, която щеше да оцени остроумието, но щеше да го изяде заради подтекста на думата „повторение“), Боби бе помогнал на Ван Корвер да си върне цяло състояние от необработени диаманти, откраднати от негова любовница. Старият Джим Боб си искаше скъпоценностите, но не желаше жената да попадне в затвора, затова се обърна към Боби, не към полицията. Това беше единствената слабост, която Боби бе забелязал у Ван Корвер, но с годините сигурно и в това отношение бижутерът се бе променил.

Младият мъж извади от джоба си един от червените камъни с размер на стъклено топче. Видя как очите на бижутера се разширяват.

Клинт застана от едната страна, а Боби отзад, докато Ван Корвер се настани на високо столче зад работния тезгях и заразглежда необработения камък с лупа. После го постави под микроскоп и го провери още по-щателно.

— Е и? — обади се Боби.

Бижутерът не отговори. Изправи се, бутна ги встрани и седна на друг стол в края на тезгяха. Там премери камъка на везна, после на

още една, за да провери дали специфичното му тегло отговаря на това на някой от известните скъпоценни камъни.

Накрая придърпа трети стол, пред който имаше менгеме. От едно чекмедже извади кутия за бижута. Върху синьото кадифе лежах три големи шлифовани камъка.

— Фалшиви диаманти — обясни Ван Корвер.

— Струват ми се съвсем наред — сви рамене Боби.

— Имат прекалено много дефекти.

Бижутерът взе единият и го намести в менгемето, като здраво го стегна. Пое червената красота с малки клещи и с един от острите ръбове натисна силно върху полираната повърхност на диаманта в менгемето. После остави клещите и червения камък настрана, взе лупа, наведе се и започна да разглежда диаманта, сетне обяви:

— Леко одраскване. Диамантът може да реже диамант. — Взе червения камък между палеца и показалеца и се загледа в него с явно възхищение... и алчност.

— Откъде се сдобихте с това?

— Не мога да ви кажа — отвърна Боби. — Значи е само червен диамант?

— Само ли? Червеният диамант е сигурно най-редкият скъпоценен камък на света. Дайте ми го да го продам. Имам клиенти, които ще платят каквото поиска, за да го монтират на колие или медальон. За пръстен ще е прекалено голям дори след шлифоването. Огромен е!

— Колко струва? — заинтересува се Клинт.

— Не мога да кажа преди шлифоването. Но цената е милиони, със сигурност.

— Милиони ли? — усъмни се Боби. — Вярно, голям е, ама не чак толкова.

Ван Корвер с мъка откъсна поглед от камъка и погледна младия детектив.

— Не разбирате. Засега в света са известни само седем червени диаманта. Този е осмият. А след обработката и шлифоването ще бъде един от двата най-големи. Най-точно е да се каже, че е безценен.

Вън от магазинчето на Арчър Ван Корвер по тихоокеанската магистрала профучаваха коли, полуделите слънчеви лъчи проблясваха в никелираните им повърхности и стъклата като в дискотека. Кой можеше да повярва, че невъзмутимото спокойствие на пристанището Нюпорт и прекрасните яхти се намира точно зад сградите на ъгъла. Във внезапен прилив на просветление Боби осъзна, че целият му живот (и може би животът на почти всички останали) е тъкмо като улицата в този миг: глъчка, шум, блясък и движение, отчаян порив да се откъснеш от стадото, да постигнеш нещо и да се извисиш над трескавия водовъртеж, за да намериш кътче за размисъл и успокоение — а през цялото време спокойствието е само на няколко крачки, зад ъгъла, на един хвърлей.

Тази мисъл усили досега смътното усещане, че случаят Полард е като капан — или по-точно като колело, в което се върти катеричка: колкото по-бързо бяга, толкова по-шеметно се върти колелото. Боби остана няколко секунди до отворената врата на колата — чувстваше се заклещен, затворен в клетка. В този миг не беше сигурен защо въпреки всички очевидни опасности изпитва такова голямо желание да поеме случая на Франк и да изложи на риск всичко, което му е скъпо. Сега знаеше, че причините, които изтъкваше пред Джули и пред себе си — съчувствие към Франк, любопитство, тръпка от свършено нова работа — са единствено оправдания, а не истински мотиви и че най-дълбоките причини са другаде, в нещо, което все още не разбираше.

Разстроен, влезе в колата и затвори вратата. Клинт запали двигателя.

— Боби, колко червени диаманта казваш, че има в буркана? Сто?

— Повече. Неколкостотин.

— И колко струват — стотици милиони ли?

— Може би милиард или повече.

Двамата се спогледаха, известно време не продумаха нищо. Не че не намираха подходящи думи — напротив, можеше да се каже прекалено много и не беше лесно да решат откъде да започнат.

Накрая Боби наруши мълчанието.

— Не можеш обаче веднага да обърнеш камъните в пари, няма да стане бързо. Трябва да ги пускаш в продажба един по един, в течение на много години, за да не се наводни пазара и да се обезценят, а също и за да не се създаде нежелана сензация, да се привлече ненужно

внимание и може би да се търсят отговори на въпроси, които нямат отговор.

— След стотици години добив на диаманти по целия свят има само седем червени... откъде, по дяволите, Франк се е сдобил с цял буркан?

Боби поклати глава и не отговори.

Клинт бръкна в джоба на панталоните си и извади друг диамант, по-малък от онзи, който Боби бе показал на Арчър Ван Корвер за оценка.

— Носих го у дома да го покажа на Фелина. Щях да го върна в буркана, когато дойда на работа, но ти ме измъкна, преди да успея да го прибера. След като разбрах какво представлява, нямам никакво желание да го държа у мен и секунда повече.

Боби взе камъка и го прибра в джоба си при по-големия диамант.

— Благодаря ти, Клинт.

Кабинетът на доктор Дайсън Манфред в къщата му в Търтъл Рок беше най-неприятното място, което Боби някога бе виждал. Предпочиташе дори преживяването от миналата седмица на пода на караваната, под обстрела на автоматично оръжие, отколкото да бъде сред колекцията на Манфред — многокраки, черупчести, с пипалца, зинали и невероятно отвратителни екзотични насекоми.

С периферното си зрение непрекъснато долавяше някакво движение в многобройните стъкленици до стената, но всеки път, когато рязко се извърнеше да види какво гнусно същество ще изпълзи изпод рамката, страховете му се оказваха безпочвени. Всички кошмарни образци бяха забодени с карфици и съвършено неподвижни, подредени в прави редици, без да липсва нито един. Боби беше готов да се закълне, че дочува шумове в плитките чекмеджета на безкрайните шкафове, където знаеше, че се намират още насекоми, но предполагаше, че звуците са също толкова въображаеми, колкото призрачните движения, които му се привиждаха с крайчеца на окото.

Макар да знаеше, че Клинт е роден стоик, Боби беше впечатлен от видимата лекота, с която колегата му понасяше отвратителния декор. Не биваше никога да го губи като служител. Веднага реши да увеличи значително заплатата му още същия ден.

Доктор Манфред се стори на Боби не по-малко неприятен от колекцията. Върлинестият ентомолог с дълги крайници сякаш беше син на професионален баскетболист и африканско насекомо от научно-популярен филм, което най-добре да не срещаш на живо.

Манфред стоеше зад бюрото, столът бе бутнат назад, а Боби и Клинт бяха пред него. Вниманието им бе приковано от белия емайлиран лабораторен съд с размери около шейсет на трийсет сантиметра и дълбочина към три сантиметра. Съдът беше в средата на бюрото, покрит с бяла кърпа.

— Не съм мигнал, откакто мистър Карагъзис ми донесе това снощи — каза Манфред, — а и днес едва ли ще заспя от всички въпроси, които се въртят в главата ми. Никога не съм правил повълнуваща дисекция и се съмнявам някога да ми се случи нещо подобно.

От поривистите му думи и от мисълта, че за него нито хубавото ядене, нито сексът, нито пък красивият залез или чаша вино могат да се сравнят с разчленяването на насекомо, на Боби му се повдигна.

Погледна към четвъртия в стаята, та макар и поне за миг да се откъсне от маниакално влюбения в насекомите домакин. Човекът приближаваше петдесетте, толкова закръглен, колкото Манфред бе ъгловат, толкова розов, колкото Манфред блед, със златисто рижа коса, сини очи и лунички. Седеше на стол в ъгъла, шевовете на сивия спортен костюм пращяха под напора на килограмите му, свитите в юмруци ръце бяха отпуснати върху дебелите бедра — напомняше бостънски ирландец, решил да се изяви като борец в стила сумо. Ентомологът нито ги запозна с охранения страничен наблюдател, нито се обръщаше към него. Боби реши, че ще ги запознае, когато е готов. Предпочете да не насилва нещата — дори само заради смесицата от почуда, подозрение, страх и силно любопитство, с което дебелият мълчаливо ги гледаше. Именно това изражение наведе Боби на мисълта, че няма да му хареса онова, което ще чуе, когато човекът най-накрая проговори.

С източените си паякообразни пръсти — Боби би ги напръскал с „Райд“, ако имаше флакон под ръка, — Дайсън Манфред махна кърпата от емайлирания съд и откри останките от насекомото на Франк. Главата, няколко крачка, едно членесто пипало и още няколко неизвестни на Боби части бяха отрязани и сложени настрана. Всяко

зловещо парче бе поставено на мека, очевидно памучна подложка почти както бижутерите грижливо опаковат скъпоценностите в кадифени кутийки за своите клиенти. Боби се вгледа в главата с размер на слива, с малко синкавочервено око и две големи мътножълти очи, почти като на Манфред. Потръпна. Тялото на насекомото лежеше в средата на съда, обърнато по гръб. Коремът беше разпорен, външните тъкани бяха отстранени или обърнати, виждаха се вътрешностите.

Ентомологът с грациозно и точно движение взе тънък, лъскав скалпел и с него започна да показва дихателната, храносмилателната и отделителната система на насекомото. Непрекъснато говореше за „великото изкуство“ на биологичния модел, но Боби не намираше в него нищо от великото изкуство примерно на картините на Матис — всъщност вътрешностите бяха още по-гнусни от външния вид. Понятието „шлифоваща камера“ го сепна като твърде неуместно, ала когато помоли за обяснение, Манфред го отрязва с „има време“ и продължи лекцията.

След като приключи, Боби го попита:

— Добре, видяхме, че сте го разглобил, но това помага ли ни да разберем онова, което ни е нужно — например откъде е?

Манфред го изгледа, без да отговори.

— От южноамериканските джунгли ли е? — настоя Боби.

Особените кехлибарени очи на Манфред бяха непроницаеми, а мълчанието му стряскаше.

— Тогава Африка? — продължи Боби. Изражението на ентомолога му придаваше още по-зловещ вид.

— Мистър Дакота — проговори най-накрая Манфред, — не задават правилния въпрос. Нека ви помогна с по-интересните въпроси. С какво се храни това същество? Казано с прости думи, съвсем не научно, то яде разнообразни минерали, скали и почва. А какво отде...?

— Значи яде пръст и камъни? — прекъсна го Клинт.

— Още по-просто казано — потвърди Манфред. — Не е точно, само опростено. Все още не сме наясно как смита тези вещества или как си набавя енергия от тях. Някои негови биологични функции са съвършено очевидни и все пак невероятно загадъчни.

— Мислех си, че насекомите се хранят с растения, с други насекоми или... мърша — обади се Боби.

— Така е — потвърди ентомологът. — Това обаче не е насекомо или друг клас от типа *Arthropoda*.

— На мен пък ми прилича на насекомо — възрази Боби, погледна разрязаното същество и неволно сгърчи лице от отвращение.

— Но не е — продължи ентомологът. — Това същество очевидно пробива скали и почви, като може да погълне парчета като едри гроздови зърна. Тогава идва следващият въпрос — щом се храни с това, какво отделя? Отговорът, Мистър Дакота, е диаманти.

Боби се дръпна, сякаш Манфред го бе ударил.

Погледна Клинт — беше също толкова изненадан. Случаят Полард бе променил гърка, сега му отне безизразното изражение на играч на покер.

С тон, който издаваше раздражение, че Манфред ги взема за глупаци, Клинт произнесе:

— Да не искате да кажете, че превръща камъните и пръстта в диаманти?

— Не, не — припряно отвърна ентомологът. — Съществото методично пробива диамантените жили на въглеродните и други материали, докато стигне до скъпоценните камъни. После ги поглъща заедно с обвивката от минерали, смела минералите, прокарва грубия диамант през шлифоващата камера, където остатъците от примеси се отстраняват чрез енергичното съприкосновение в камерата със стотиците фини косъмчета като проводници — той посочи със скалпела мястото, което описваше. — После изхвърля суровия диамант от другата страна.

Ентомологът отвори средното чекмедже на бюрото, извади бяла носна кърпа, разгъна, я и извади три червени диаманта, значително по-малки от онзи, който Боби показва на Ван Корвер и все пак на стойност стотици хиляди, ако не милиони за всеки от тях.

— Намерих ги на различни места във вътрешните системи.

Най-големият диамант имаше остатъци от пъстра минерална обвивка в кафяво, черно и сиво.

— Диаманти ли? — Боби се правеше на невежа. — Никога не съм виждал червени диаманти.

— И аз не бях виждал. Затова отидох при един друг професор — геолог, — който се занимава и със скъпоценни камъни, измъкнах го от леглото посред нощ и му ги показах.

Боби погледна ирландския борец, но той нито се изправи, нито проговори. Явно бе геологът.

Манфред обясни онова, което Боби и Клинт вече знаеха — червените диаманти са сред най-редките на земята. Двамата се правеха, че го чуват за пръв път.

— Откритието засили подозренията ми за съществуването, затова отидох право в дома на доктор Гавенал и го събудих около два часа през нощта. Той нахлузи анцуг и маратонки и веднага пристигнахме тук. Не сме прекъсвали работата нито за миг, не можем да повярваме на очите си.

Най-накрая дебелият се изправи и се приближи до бюрото.

— Роджър Гавенал — представи го Манфред. — Роджър е генетик, специалист по рекомбинантната ДНК и широко известен с творческите си прогнози за генното инженерство на макроравнище, което може да се развие от сегашните познания.

— Извинявайте — обади се Боби, — не разбрах нищо от „Роджър е...“ нататък. Май ще трябва да ни се обясни с по-прости думи.

— Аз съм генетик и футурист — каза Гавенал. Гласът му беше неочаквано мелодичен, като на телевизионен водещ. — В обозримото бъдеще генното инженерство ще се развива главно на микроравнище — създаване на нови полезни бактерии, поправка на дефектни гени в клетките на човешкия организъм, за да се излекуват вродените недостатъци и да се предотвратят наследствените болести. Но някой ден ще можем да създаваме цели нови видове животни и насекоми — инженерство на макроравнище — разни полезни организми като например лакомите комароядци, така че да не се налага да пръскаме с „Малатион“ тропически райони като Флорида. Или крави с наполовина намален размер и двойно по-ефикасна обмяна на веществата — ще ядат по-малко и ще дават двойно повече мляко.

На Боби му хрумна да предложи на Гавенал да помисли върху възможността да се съчетаят двете биологични открития — малки крави, които се хранят единствено с огромни количества комари и дават тройно повече мляко. Предпочете обаче да си държи устата затворена — беше сигурен, че двамата учени няма да оценят чувството му за хумор. Пък и трябваше да си признае, че желанието му да се

пошегува е опит да преодолее загнездилият се страх от все по-заплетения случай Полард.

— Това същество — Гавенал посочи разчлененото тяло в лабораторния съд — не е творение на природата. Очевидно то представлява инженерна форма на живот, биологията му е толкова целенасочена, че всъщност представлява биологична машина. Диамантокоп.

С щипци и скалпел Дайсън Манфред внимателно обърна насекомото, което всъщност не беше насекомо, за да видят черната обвивка с червени ивици по края.

На Боби му се стори, че долавя шумолене от всички краища на помещението. Беше му неприятно, че не влиза слънчева светлина. Прозорците бяха затворени с дървени капаци отвътре, нямаше никакъв процеп. Насекомите обичат тъмнината и сенките и лампите бяха нарочно слаби, за да не ги подтикват да щъкат из плитките чекмеджета, по обувките на Боби, по чорапите и нагоре под крачолите.

Гавенал облегна кръглото си шкембе на бюрото и посочи яркочервения ръб на черупката.

— На Дайсън и на мен ни хрумна едновременно да покажем шарката на един колега от катедра математика. Той потвърди, че става дума за явен двоичен код.

— Като кода с многото линии по всички стоки в супермаркета — намеси се ентомологът.

— Искате да кажете, че червените ивици са номерът на това нещо? — попита Клинт.

— Да.

— Като... ами като регистрационните номера на колите ли?

— Нещо такова — потвърди Манфред. — Още не сме взели проба от червения материал за анализ, но подозираме, че ще се окаже керамика, инкрустирана по някакъв начин в черупката.

— Някъде има голям брой такива създания — допълни Гавенал. — Те прилежно копаят диаманти, червени диаманти. Всяко си има кодиран сериен номер, по който го различава онзи, който го е създал и накарал да работи.

Боби се замисли за миг, помъчи се да си представи картината като част от познатия му свят, но не успя.

— Добре, доктор Гавенал, можете да предвидите инженерното създаване на такива форми...

— Не, никога не бих могъл да прогнозирам такова създание — рязко каза Гавенал. — Никога не бих се сетил. Само го разпознавам и твърдя какво трябва да е.

— Добре, все пак сте го разпознали и знаете какво трябва да е — нито Клинт, нито аз бихме могли да го направим. Затова ви моля да ми кажете нещо друго — кой би могъл да създаде такова проклето нещо?

Манфред и Гавенал се спогледаха многозначително, помълчаха сякаш знаят отговора, но нямат желание да го споделят. Накрая Гавенал сниши мелодичния си глас на телевизионен водещ до още позвучен тембър и каза:

— Все още не съществуват познания по генетика и генно инженерство, които са необходими за създаването на такава форма. Дори не сме близо до такъв етап... много сме далече.

— Колко време е необходимо на науката, за да стигне до това постижение? — запита Боби.

— Не е възможно да се даде точен отговор — каза Манфред.

— А приблизително?

— Десетилетия? — поколеба се Гавенал. — Или може би век? Кой знае?

— Чакайте — намеси се Клинт. — Какво излиза? Това нещо идва от бъдещето, от някакво изкривяване на времето през следващото столетие?

— Или това — каза Гавенал, — или... изобщо не е от този свят.

Изумен, Боби погледна съществуването с все същото отвращение, но с малко повече почуда и уважение отпреди.

— Наистина ли смятате, че това може да е биологична машина, създадена от друг свят, че има извънземен произход?

Манфред понечи да каже нещо, но от устата му не излезе нито звук, сякаш бе изгубил дар слово от онова, което му предстоеше да сподели.

— Да — съгласи се Гавенал — извънземен произход. Това ми се вижда по-вероятно, отколкото да се е изтърсило през някоя дупка във времето.

Докато Гавенал говореше, Дайсън Манфред продължи да движи устни в отчаян опит да преодолее обзелата го немота. Увисналата

челюст му придаваше вид на богомолка, която дъвче отвратителния си обяд. Когато думите най-после се отприщиха, той забъбри в скоропоговорка:

— Искаме да ни разберете правилно — няма, категорично няма да върнем екземпляра. Никакви учени няма да сме, ако позволим това невероятно нещо да попадне в ръцете на лаици, трябва да го запазим и защитим и ще го направим на всяка цена, дори ако трябва да прибегнем до сила.

Гневът обагри бледото ъгловато лице на ентомолога и му придаде малко по-здрав вид за пръв път, откакто Боби се запозна с него.

— Дори ако трябва да прибегнем до сила — повтори той.

Боби не се съмняваше, че двамата с Клинт могат да спукат от бой човека-бръмбар и дебелия му колега, но нямаше никаква причина да го правят. Не го интересуваше дали ще запазят съществуването в лабораторния съд, стига да се съгласяха по някои основни правила кога и как да обявят новината.

В момента му се искаше единствено да се махне от къщата с буболечките, да излезе на чист въздух и на слънце. Шумоленето от чекмеджетата с образците, колкото и да беше въображаемо, се засилваше нетърпимо всяка минута. Ентомофобията му скоро щеше да го изкара от релси и той щеше с писък да избяга от помещението. Чудеше се дали тревогата му е очевидна или е запазил достатъчно самообладание, за да я прикрие. Усети, че по лявото му слепоочие се стича капчица пот и разбра истината.

— Да бъдем пределно откровени — поде Гавенал. — Не само дългът ни към науката изисква от нас да запазим екземпляра. Подобно откритие буквално ще ни създаде в научно и финансово отношение. Не че двамата сме господин Никой в науката, но това ще ни катапултира на върха, на самия връх и сме готови да направим всичко, за да защитим интересите си. — Той присви сините си очи, откритото му ирландско лице придоби решително изражение. — Не казвам, че сме способни на убийство, за да запазим екземпляра... но не твърдя и обратното.

Боби въздъхна.

— Правил съм много проучвания за университета във връзка с кандидати за преподавателски места и зная, че академичният свят

може да бъде не по-малко конкурентен, злобен и мръсен — дори още по-мръсен — от политиката или шоубизнеса. Не споря с вас по този въпрос. Трябва обаче да се споразумеем кога ще можете да съобщите за откритието. Не искам да направите нещо, което ще привлече вниманието на журналистите върху моя клиент преди да сме уредили проблема и преди да сме сигурни, че той е... вън от опасност.

— И кога ще стане това? — попита Манфред.

Боби сви рамене.

— След ден-два. Може би една седмица. Съмнявам се, че ще се проточи повече.

Ентомологът и генетикът засияха, очевидно бяха възхитени. Манфред отговори:

— Няма проблем. Трябва ни много повече време, за да приключим проучването на екземпляра, да подготвим първото научно съобщение и да разработим стратегия, за да се справим както с научните среди, така и с журналистите.

На Боби му се стори, че дочува как едно от плитките чекмеджета зад гърба му се отваря под неудържимия напор на огромни, гърчещи се мадагаскарски хлебарки.

— Но трите диаманта ще взема със себе си — заяви той. — Те са много ценни и принадлежат на моя клиент.

Манфред и Гавенал се поколебаха, запротестираха от немайкъде, но бързо се съгласиха. Клинт взе камъните и пак ги уви в носната кърпа. Бързата капитулация на учените убеди Боби, че във вътрешностите на буболечката е имало повече от три диаманта, сигурно поне пет, така че Манфред и Гавенал запазваха два камъка като доказателство за произхода и предназначението на странното същество.

— Бихме искали да се срещнем с вашия клиент и да поговорим с него — каза Гавенал.

— Той ще си реши — отсече Боби.

— Много е важно. Трябва да поговорим.

— Негова работа — повтори Боби. — Получихте почти всичко, което искахте. В края на краищата той може и да се съгласи и ще имате всичко. Но засега не настоявайте.

Дебелият кимна.

— Правилно. Само ми кажете... къде е намерил това нещо?

— Не помни. Страда от амнезия. — Чекмеджето отзад вече беше отворено. Чуваше шумоленето и скърцането на грамадните хлеббарки, които презглава бягаха от затвора по предната част на шкафа и се спускаха към него. — Наистина трябва да тръгваме — каза Боби. — Нямаме нито минута за губене. — Излезе от стаята много бързо, мъчеше се да не личи, че бяга, за да спаси живота си.

Клинт тръгна след него, придружен от двамата учени. На входа Манфред каза:

— Сигурно ще ви прозвучи като смахната история за булевардно вестниче, но ако в ръцете на клиента ви наистина е попаднало същество с извънземен произход, дали не го е намерил в... ммм, да кажем космически кораб? Хората, които твърдят, че са били отвлечени и подложени на преглед на борда на космически кораби... като че винаги преминават през период на амнезия, преди да узнаят истината.

— Те са или смахнати, или мошеници — рязко го прекъсна Гавенал. — Не можем да си позволим да ни свързват с подобно нещо. — Навъси се, после съвсем помрачня, като едва издума: — Освен ако не е истина.

Боби им хвърли поглед назад от площадката, доволен, че вече е навън.

— Може би е истина. Сигнал съм до такова състояние, че съм готов да повярвам на всичко, докато не бъде опровергано. Но ето какво ще ви кажа... усещам, че това, което се случва с клиента ми, е много по-странно от отвлечане от извънземни.

— Наистина — съгласи се Клинт.

Без повече обяснения двамата се запътиха по алеята към колата. Боби отвори вратата и се спря за миг — не му се искаше да влиза в шевролета на Клинт. Лекият ветрец над хълмовете на Ървин му се струваше толкова чист след застоялия въздух в кабинета на Манфред.

Пъхна ръка в джоба, опипа трите червени диаманта и тихичко каза:

— Изпращания на буболечки.

Най-сетне влезе в шевролета и тръшна вратата. Едва се удържа да не бръкне под ризата, за да провери дали усещането за пълзящи гадинки по гърба му е вярно.

Манфред и Гавенал стояха на площадката пред входа, гледаха Боби и Клинт, сякаш не изключваха възможността колата да се изправи

на задния калник и да се вдигне право нагоре във въздуха за среща с някое огромно същество като от филмите на Спилбърг.

Клинт измина две пресечки, сви на завоя и веднага спря до бордюра, щом се загубиха от погледа на двамата учени.

— Боби, откъде, по дяволите, Франк се е сдобил с това?

Отговорът не можеше да бъде нищо друго освен нов въпрос:

— На колко места отива, когато се телепортира? Парите, червените диаманти и буболечката, черният пясък — колко далеч отук са тези места? Наистина ли са далеч?

— А кой е той? — попита Клинт.

— Франк Полард от Ел Енканто Хайс.

— Питам що за птица е — Клинт удари волана с юмрук. — Кой по дяволите е тоя Франк Полард От Ел Енканто?

— Мисля, че по-скоро ме интересува не кой е той, а нещо по-важно — какво е той.

Боби изненадващо дойде на посещение.

Обядът вече беше изяден преди неговото идване. Томас още мислеше за десерта. Не за вкуса. За спомена. Ванилов сладолед и пресни ягоди. Какво прекрасно усещане.

Беше сам в стаята, седеше в креслото и мислеше как ще напише стихотворение в картини за усещането да ядеш сладолед с ягоди — не за вкуса, а за прекрасното усещане, така че някой ден, когато нямаш сладолед и ягоди, да погледнеш стихотворението и да изпиташ същото чувство, без да си ял нищо. Разбира се, в стихотворението не можеше да се използват картини на сладолед и ягоди — иначе нямаше да бъде никаква поезия. Трябваше само да казва колко приятно се чувстваш от хубав сладолед с ягоди. Поезията не просто казва, тя ти показва и те кара да преживяваш.

После Боби се показа на прага и Томас толкова се зарадва, че забрави за стихотворението. Двамата се прегърнаха. Имаше и още някой с Боби, но не беше Джули и Томас се разочарова. Освен това се притесни, защото се оказа, че е виждал няколко пъти спътника на Боби през последните няколко години, но не си го спомни веднага и се почувства глупав. Беше Клинт, Томас няколко пъти си повтори името, за да не го забрави следващия път: „Клинт, Клинт, Клинт, Клинт, Клинт.“

— Джули не можа да дойде — каза Боби, — бавачка е на един клиент.

Томас се зачуди как един частен детектив може да е бавачка, нали бавачките гледат бебета, но не попита нищо. По телевизията само възрастните имаха нужда от частни детективи, които изпълняваха поръчките им да търсят нещо. Нямаше представа обаче защо се наричат частни. Не разбираше също как едно бебе може да си плати за частен детектив, защото знаеше, че такива като Боби и Джули работят за пари, както всички останали, но бебетата не работят, твърде малки са, за да правят каквото и да било. Откъде пък това бебе е намерило

пари да плати на Боби и на Джули? Надяваше се да не ги излъже с парите, те милите — толкова, се стараеха.

— Тя ми каза да ти предам, че днес те обича повече от вчера, а утре ще те обича още повече — каза Боби.

Двамата пак се прегърнаха, защото този път Томас изпращаше по Боби прегръдка на Джули.

Клинт попита може ли да види последния албум със стихотворения. Отнесе го в другия край на стаята, до креслото на Дерек, но в това нямаше нищо лошо, защото Дерек го нямаше, беше отишъл в занималнята.

Боби придърпа стола от работната маса към креслото на Томас. Двамата седнаха и запrikaзваха какъв прекрасен син ден е днес и колко хубави са свежите цветя под прозореца на Томас.

Известно време говориха за най-различни неща. Боби беше забавен, но когато стана дума за Джули, той се промени. Тревожеше се за нея, личеше си. Когато говореше за нея, приличаше на хубаво стихотворение в картини — не казваше тревогите си, но ги показваше и можеше да ги усетиш.

Томас и без това вече се притесняваше за сестра си, а тревогата на Боби направо го уплаши заради нея.

— Потънали сме в сегашния случай — обясни Боби — затова никой от нас няма да има време да дойде пак при теб до края на тази седмица или началото на следващата.

— Добре, разбира се — каза Томас. Отнякъде нахлу студ, който го изпълни отвътре. Когато Боби говореше за новия случай, оня с бебето, стихотворението му за тревогата в картини ставаше още по-лесно за разчитане.

Замисли се дали точно при този случай няма да се натъкнат на Лошото нещо. Беше почти сигурен. Смяташе, че трябва да разкаже на Боби за Лошото нещо, но не знаеше как. Както и да го кажеше, щеше да прозвучи като най-големият глупак в приюта. По-добре беше да изчака, докато опасността наближи повече. Тогава щеше да телевизионира на Боби истинско предупреждение — Боби щеше да се изплаши, да потърси Лошото нещо и да го застреля. Боби щеше да обърне внимание на телевизионираното предупреждение, защото нямаше да знае откъде идва — през ум нямаше да му мине, че идва от глупак.

А Боби умееше да стреля, всички частни детективи можеха да стрелят, защото през повечето дни беше лошо по света, беше сигурно, че ще срещнеш някой, който ще поиска да те застреля, да те блъсне с кола, да те намушка, да те удуши, понякога да те хвърли от покрива или дори Да Се Опита Да Го Представи Като Самоубийство. И понеже добрите не носеха оръжие, частните детективи, които им помагаша, трябваше да бъдат добри стрелци.

След малко Боби каза, че трябва да вървят. Не в банята, а на работа. Затова пак се прегърнаха. После Боби и Клинт си отидоха и Томас остана сам.

Приблужи се до прозореца. Погледна навън. Денят беше хубав, по-хубав от нощта. Но въпреки, че слънцето изтласкваше мрака зад прага на света и въпреки, че мъничкото останал мрак се криеше зад дърветата и сградите, лошото беше там. Лошото нещо не беше изчезнало зад прага на света заедно с нощта. Беше останало някъде в деня, усещаше се.

Снощи, когато се доближи до Лошото нещо и то се опита да го сграбчи, Томас толкова се уплаши, че бързо се дръпна. Имаше усещането, че то се мъчи да открие кой е той и къде живее, а после да дойде в дома и да го изяде, както ядеше малките животинчета. Ето защо почти реши никога вече да не се приближава до него, да стои надалеч, но и това не можеше заради Джули и бебето. Ако Боби, който никога не се тревожеше, сега бе разтревожен за Джули, значи Томас трябваше да е още по-разтревожен за нея. И ако Боби и Джули смятаха, че бебето трябва да бъде наглеждано, Томас трябваше да се тревожи и за бебето, защото за него бе важно онова, което беше важно за Джули.

Опипа деня.

Там беше. Все още далеч.

Не се приближи.

Томас изпита страх.

Но заради Джули, заради Боби, заради бебето трябваше да спре да се плаши, да се доближи и да знае по всяко време къде е Лошото нещо и дали идва насам.

Джаки Джакс пристигна в кантората „Дакота & Дакота“ чак в четири и десет следобед във вторник, цял час след връщането на Боби и Клинт. За раздразнение на Джули отдели половин час, за да създаде подходяща според него работна атмосфера. Заяви, че стаята е прекалено светла, затова пусна щорите на големите прозорци, макар че здрачът на приближаващата зима и надвисналите облаци над Тихия океан така или иначе вече бяха отнели голяма част от дневната светлина. Местеше трите месингови лампи на най-различни места, всяка с по три възможности за яркост на осветлението. Комбинациите изглеждаха безкрайни. Най-накрая реши да остави едната да свети с крушка от седемдесет вата, другата с трийсет, а третата угаси. Помоли Франк да се премести от канапето на един стол, после реши, че така няма да стане, премести големия стол на Джули иззад бюрото, накара Франк да седне и нареди още четири стола в полукръг около него.

Джули подозираше, че Джаки би могъл да си свърши работата прекрасно и при вдигнати щори и запалени лампи. Но той беше артист и дори във сцената не устояваше на изкушението да театралничи.

През последните години илюзионистите се бяха отказали от артистични псевдоними от рода на Великия Блакуел и Хари Худини. Сега предпочитаха обикновени имена, ако не използваха и собствените, но Джаки не възприемаше новото. Също както истинското име на Худини беше Ерих Вайс, Джаки бе кръстен Дейвид Карвър. Тъй като изпълняваше комични номера, избягваше имена със загадъчен привкус. Още от пубертета мечтаеше да стане част от нощния живот и от сцените на Лас Вегас, затова си избра ново поприще, което за него и хората от неговата черга звучеше като на знаменитост от Невада. Другите деца искаха да бъдат лекари, учители, търговци на недвижими имоти или автомонтъори, докато младият Дейви Карвър мечтаеше да стане Джаки Джакс — сега, слава Богу, мечтата му се беше сбъднала.

Въпреки че в момента имаше пауза между едноседмичен ангажимент в Рино и участие в представление за Сами Дейвис във Вегас, Джаки не се появи в джинси или обикновен костюм. Дрехите му бяха по-подходящи за сцената — черен костюм с изумрудено зелени биета по реверите и маншетите, зелена лъскава риза и черни лачени обувки. Беше на трийсет и шест години, слаб, загорял от слънцето напук на всякаква опасност от рак на кожата, боядисана в мастиленочерно коса и неестествено, яростно бели зъби благодарение на съвременните чудеса на зъботехниката.

Преди три години „Дакота & Дакота“ бяха наети от един хотел в Лас Вегас, с който Джаки имаше дългосрочен договор. Имаха неприятната задача да разкрият самоличността на изнудвач, който измъкваше по-голямата част от парите на илюзиониста. След много неочаквани поврати случаят завърши благополучно, но Джули най-много се изненада, че в края на краищата бе преодоляла първоначалната си неприязън към илюзиониста и донякъде го хареса. Донякъде.

Най-сетне Джаки се настани на стола право пред Франк.

— Джули, вие двамата с Клинт седнете от дясната ми страна. Боби отляво, моля.

Джули не разбираше какво значение има на кой от трите стола ще седне, но прие играта.

Половината от представлението на Джаки в Лас Вегас се състоеше от хипнотизиране и комично използване на хора от публиката. Познанията му по методите за хипноза бяха толкова задълбочени, така проникновено разбираше действието на разума в състояние на транс, че го канеха често на медицински конференции заедно с лекари, психолози и психиатри, работещи в областта на практическото приложение на хипнозата. Може би щяха да успеят да убедят психиатър да им помогне да пробият амнезията на Франк с хипнотична терапия. Но едва ли имаше по-квалифициран специалист за целта от Джаки Джакс.

Освен това колкото и фантастични неща да научеше Джаки за Франк, на него можеше да се разчита, че ще си държи устата затворена. Дължеше много на Боби и Джули и въпреки недостатъците си, не забравяше дълговете си и имаше поне остатъци от чувство за

лоялност — рядко явление в егоистичните представители на шоубизнеса.

Под приглушената металическа светлина на двете месингови лампи, под бързо падащия мрак зад спуснатите щори равният, добре модулиран глас на Джаки с ниски провлечени тонове и отделни драматични вибрации прикова вниманието не само на Франк, но и на всички останали. Илюзионистът извади многостенен капковиден кристал на златна верижка, за да привлече вниманието на Франк, като преди това предупреди останалите да гледат в лицето на Франк, а не в уреда, за да избегнат нежелано изпадане в транс.

— Франк, моля те, гледай светлината, която проблясва в кристала — мека и прекрасна светлинка, която пърха от едно място на друго, топла и предразполагаща светлина, топла, трепкаща...

След малко, донякъде замаяна от добре пресметнатото мърморене на Джаки, Джули забеляза, че очите на Франк се изцъклят.

Седналият до нея Клинт включи касетофончето, което бе използвал предния ден следобед, когато Франк им разказваше своята история.

Джаки въртеше верижката между палеца и показалеца, за да не спира въртенето на кристала, и продължи:

— Добре, Франк, сега се отпускаш, отпускаш се изцяло, ще чуваш само моя глас, нищо друго, ще отговаряш само на моя глас, на никой друг...

Илюзионистът доведе Франк до състояние на дълбок транс, приключи с указанията за по-нататъшния разпит и му каза да затвори очи. Франк се подчини.

Джаки остави кристала и попита:

— Как се казваш?

— Франк Полард.

— Къде живееш?

— Не знам.

След подробните разяснения на Джули през деня за положението и информацията, която им бе необходима от клиента, Джаки насочи разговора:

— Живял ли си някога в Ел Енканто?

Колебание. И после:

— Да.

Гласът на Франк беше необичайно равен. Лицето му беше толкова изтощено и смъртнобледо, че приличаше по-скоро на ексхумиран труп, съживен по вълшебен начин, за да послужи като мост между участниците в сеанса и мъртвите, с които те желаеха да разговарят.

— Помниш ли адреса в Ел Енканто?

— Не.

— Адресът ти не е ли „Пасифик Хил Роуд“ 1458?

По лицето на Франк пробяга мрачно изражение и почти веднага изчезна.

— Да. Това... Боби откри... с компютъра.

— Но помниш ли наистина мястото?

— Не.

Джаки намести часовника си „Ролекс“, после приглади с две ръце гъстите си черни коси.

— Кога си живял в Ел Енканто, Франк?

— Не знам.

— Трябва да ми кажеш истината.

— Да.

— Не можеш да ме лъжеш, Франк, не можеш да криеш нищо от мене. Невъзможно е в сегашното ти състояние. Кога си живял там?

— Не знам.

— Сам ли беше тогава?

— Не знам.

— Помниш ли, че снощи беше в болницата, Франк?

— Да.

— И също, че... изчезна?

— Така казват.

— Къде отиде, Франк?

Мълчание.

— Франк, къде отиде?

— Аз... аз се страхувам.

— Защо?

— Ами... не знам. Не мога да мисля.

— Франк, помниш ли, че в четвъртък сутринта се събуди в колата си, паркирана на една улица в Лагуна Бийч?

— Да.

— Ръцете ти бяха пълни с черен пясък.

— Да — Франк избърса длани в бедрата си, сякаш усещаше черните песъчинки, полепнали по влажните ръце.

— Откъде взе пясъка, Франк?

— Не знам.

— Не бързай. Помисли.

— Не знам.

— Помниш ли, че после отиде в един мотел... поспа... и се събуди изцапан с кръв?

— Помня — отвърна Франк и потръпна.

— Откъде беше кръвта, Франк?

— Не знам — простена той.

— Беше котешка кръв, Франк. Знаеше ли, че е котешка кръв?

— Не. — Клепачите му трепнаха, но Франк не отвори очи. — Само котешка кръв? Наистина ли?

— Помниш ли да си срещал котка оня ден?

— Не.

Очевидно трябваше по-агресивен метод, за да получат необходимите отговори. Джаци заприказва с Франк за нещата в обратна последователност, започнаха от болницата предната вечер, постепенно преминаха към момента, когато Франк се бе събудил на зазоряване в четвъртък на алеята в Анахайм, без да знае нищо, освен името си. Оттам нататък можеше да излъже паметта, ако успееш да преодолеят булото на амнезията и да възстановят миналото.

Джули се поотпусна на стола и хвърли поглед към Боби покрай Джаци Джакс — чудеше се дали представлението му харесва. Предполагаше, че въртящият се кристал и другите фокуси ще допаднат на момчешкия му авантюристичен дух и че Боби ще бъде с широка усмивка и блеснали очи.

Но той беше мрачен. Сигурно стискаше зъби, защото мускулите на челюстта му потрепваха. Боби й бе разказал за случката у Дайсън Манфред. Джули остана не по-малко смаяна и потресена, отколкото те двамата с Клинт. Ала това не беше обяснението за сегашното му настроение. Може би още се ужасяваше от спомена за буболечките в кабинета на ентомолога. Или пък продължаваше да го тормози сънят от миналата седмица: лошото нещо идва, лошото нещо...

Тогава Джули не обърна внимание на съня. Сега обаче се замисли дали пък не е бил пророчески. След всичко странно, което Франк внесе в живота им, тя беше по-склонна да вярва на такива неща като поличби, видения и сънища.

Лошото нещо идва, лошото нещо...

Може би лошото нещо беше мистър Синя светлина.

Джаки насочваше Франк към алеята, към мига, когато се бе събудил на непознато място, объркан и смутен.

— Хайде сега да се върнем назад, Франк, още мъничко, само няколко секунди, после още няколко, назад, назад, зад пълния мрак в мислите ти, зад черната стена в паметта...

Когато започнаха въпросите, Франк се сви на стола на Джули, сякаш бе направен от восък и се топеше на пламък. Пребледня още повече, ако изобщо това бе възможно, бял като парафинова свещ. Но сега, под напора на желанието да преодолее мрака в мислите, той се поизправи, отпусна ръце на облегалките на стола и толкова силно стисна, че едва не измъкна тапицерията. Сякаш пак израстваше, връщаше се към предишните си размери от нещо като вълшебните еликсири на Алиса при пътешествието ѝ навътре в заешката дупка.

— Къде си сега? — попита Джаки.

Очите на Франк трепнаха под затворените клепачи. От него се изтръгна нечленоразделен, приглушен звук.

— Ох... ох...

— Къде си сега? — повтори Джаки тихо, но твърдо.

— Светулки — изрече Франк пресекиливо. — Светулки по време на буря! — Задиша учестено, неравномерно, като че с мъка поемаше въздух в дробовете.

— Какво искаш да кажеш, Франк?

— Светулки...

— Къде си, Франк?

— Навсякъде. Никъде.

— В Южна Калифорния няма светулки, Франк, сигурно се някъде другаде. Помисли, Франк. Огледай се и ми кажи къде си.

— Никъде.

Джаки направи още няколко опита да накара Франк да опише какво вижда около себе си, да разкаже за светулките, но нямаше никакъв резултат.

— Измъкни го оттам — обади се Боби. — Върни го по-назад.

Джули погледна касетофона в ръцете на Клинт — лентата се въртеше зад пластмасовото прозорче.

С мелодичен и трептящ глас и изкусително ритмични интонации Джаки нареди на Франк да прескочи осеяния със светулки мрак и да се върне още по-назад.

Изведнъж Франк каза:

— Какво правя тук? — Не говореше за кантората „Дакота & Дакота“, а за мястото, където Джаки го бе върнал мислено. — Защо тук?

— Къде си, Франк?

— Къщата. Какво по дяволите правя тук, защо дойдох? Това е лудост, не бива да съм тук.

— Чия е къщата, Франк? — попита Боби.

Франк бе получил указания да слуша само гласа на хипнотизатора, затова не отговори, докато Джаки не повтори въпроса. И после:

— Нейната къща. Къщата е нейна. Мъртва е, разбира се, от седем години е мъртва, но къщата все още е нейна, винаги ще бъде нейна, мръсницата ще си остане тук — такова зло не може да бъде унищожено изцяло, част от него остава да витае в нейните стаи, във всичко, което е докосвала.

— Коя е тя, Франк?

— Майка.

— Твоята майка ли? Как се казва?

— Розел. Розел Полард.

— И това ли е къщата на „Пасифик Хил Роуд“?

— Да. Погледни, Божичко, ама че място — тъмно, лошо. Не виждат ли хората колко е лошо? Не виждат ли, че тук живее нещо ужасно? — Франк плачеше. Сълзите проблясваха в очите му, после се стичаха по бузите му. Гласът му потрепери от мъка. — Не виждат ли какво става тук, какво живее тук, какво се крие и се размножава тук? Слепи ли са хората? Или просто не искат да видят?

Вниманието на Джули бе приковано от измъчения глас на Франк, от агонизиращата болка, разкривила лицето му като на изгубено и уплашено дете. Но тя си наложи да откъсне очи от него и пак погледна

покрай хипнотизатора към Боби, за да види как той реагира на думите „лошо място“.

Боби пък гледаше към нея. Тревогата, помрачила сините му очи, ясно показваше, че изразът не му е убягнал.

Влезе Лий Чен с купчина разпечатки и безшумно затвори вратата към приемната. Джули сложи пръст на устните си и с жест го покани да седне на канапето.

Джаки заговори с успокоителен глас на Франк, мъчеше се да разпръсне обзелия го ужасен страх.

Внезапно Франк извика от уплаха. Писъкът прозвуча по-скоро като животински, отколкото като човешки. Франк изправи гръб. Трепереше. Отвори очи, без да вижда никого в стаята — беше все още в транс.

— О, Божичко, той идва, идва сега, близначките сигурно са му казали, че съм тук, той идва!

Чудовищният му страх очевидно беше съвсем неподправен. Част от него се предаде на Джули. Сърцето ѝ заби лудо, дишането ѝ се ускори.

Джаки се помъчи да поуспокои Франк, за да бъде в състояние да разговаря.

— Не се притеснявай, Франк. Отпусни се, спокойно. Никой не може да ти стори нищо лошо. Няма да се случи нищо неприятно. Успокой се, отпусни се, спокойно...

Франк поклати глава.

— Не, не. Той идва, идва, този път ще ме хване. По дяволите, защо се върнах тук? Защо се върнах и му дадох възможност да ме докопа?

Отпусни се...

— Той е тук! — Франк се помъчи да се изправи, но като че нямаше достатъчно сили, вкопчи пръсти още по-силно в изкуствената тапицерия на облегалките. — Той е точно тук и ме вижда, вижда ме.

— Кой е той, Франк? — обади се Боби и Джаки повтори въпроса.

— Канди. Канди е! — Поискаха пак да каже името на човека, от когото се плашеше и Франк повтори: — Канди.

— Канди ли се казва?

— Той ме вижда!

С още по-повелителен и убедителен глас Джаки му нареди:

— Отпусни се, Франк. Ти си спокоен и отпуснат.

Но Франк се разтревожи още повече. По челото му изби пот. Приковани към някакво далечно място и време, очите му изглеждаха безумни. Ужасът му бързо прерастваше в убийствена паника.

— Не мога да го овладеея — смути се Джаки. — Ще трябва да го извадя оттам.

Боби се плъзна към крайчеца на стола.

— Не, още не. Не сега, след минутка. Питай го за Канди. Кой е той?

Джаки повтори думите на Боби.

— Той е смъртта — последва отговорът на Франк.

Хипнотизаторът се намръщи и отбеляза:

— Отговорът не е ясен, Франк.

— Той е олицетворение на смъртта, смърт на два крака, брат ми, нейният син, любимото ѝ дете, хвърленият ѝ хайвер. Мразя го, той иска да ме убие, ето го, идва!

Франк изрева от ужас и понечи да стане от стола.

Джаки му нареди да не мърда.

Франк неохотно седна, но ужасът му растеше, защото продължаваше да вижда как Канди се приближава.

Хипнотизаторът се опита да го извади от този миг в миналото, да го насочи към настоящето, за да го извади от състоянието на транс, но не успя.

— Трябва да се махна сега, още сега, веднага — отчаяно извика Франк.

Джули се уплаши за него. Никога не бе виждала по-безпомощен и нещастен човек. Беше потънал в пот, тресеше се неудържимо. Кичури бяха полепнали по челото му, влизаха в очите му, но от ужас той не ги забелязваше. Така силно бе впил пръсти в облегалките, че с ноктите на дясната ръка проби тапицерията.

— Трябва да се махна оттук — повтори настоятелно той.

Джаки му каза да не мърда.

— Не, трябва да избягам от него!

Джаки Джакс се обърна към него.

— Това никога не ми се е случвало, изгубих контрол върху него. Божичко, погледни го, страх ме е, че ще получи инфаркт.

— Хайде, Джаки, трябва да му помогнеш — рязко каза Боби. Стана от стола си, приклепна до Франк и сложи ръка върху неговата, за да го успокои.

— Боби, недей — извика Клинт и толкова бързо се изправи, че бутна касетофона, който държеше на скута си.

Боби не му отговори, защото изцяло се бе съсредоточил върху Франк, който сякаш се разпадаше пред очите им. Приличаше на парен котел със запушен клапан, изпълнен до пръсване не с гореща пара, а с маниакален ужас. Боби се мъчеше да го успокои — нещо, което Джаки не бе успял да стори.

За миг Джули не разбра защо Клинт скочи на крака. После осъзна, че Боби единствен е забелязал нещо, което им бе убягнало: той бе сложил ръката си върху тази на Франк не само да го утеши — мъчеше се внимателно да освободи хватката на пръстите му, защото Франк бе разкъсал тапицерията и се беше наранил може би на няколко места на стърчащите пирони на стола.

— Той идва, трябва да бягам! — Франк пусна облегалката, вкопчи се в Боби, изправи се на крака и повлече Боби със себе си.

Изведнъж Джули разбра от какво се бои Клинт, рязко скочи и бутна стола.

— Боби, не!

Обзет от паника при видението на своя брат убиец, Франк изпищя. Той изчезна със съскане подобно на пара, изпускана от локомотив. И отнесе Боби със себе си.

Светулки по време на буря.

На Боби му се струваше, че плува в пространството, защото нямаше усещане за положението на тялото, не знаеше дали лежи, седи или стои, дали е с главата нагоре или надолу, сякаш висеше безтегловен в безбрежна пустота. Нямаше усещане за мирис или вкус. Не чуваше нищо. Не усещаше нито студ, нито горещина, нито допир до някаква повърхност, нито тежест. Единственото, което виждаше, беше безкраен мрак може би чак до пределите на вселената — също милиарди светулчици, мимолетни като искри, които се въртяха наоколо. Всъщност не беше сигурен дали изобщо ги вижда, защото нямаше усещане, че има очи, за да ги види; като че по-скоро... съзнаваше, че са там, не чрез обикновените сетива, а чрез някакво вътрешно прозрение, чрез окото на разума.

Отначало се паникьоса. Заради пълното изключване на сетивата реши, че се е парализирал, че крайниците и кожата му са напълно безчувствени, че е поразен от масивен мозъчен кръвоизлив и завинаги е оглушал, ослепял и прикован от повредения мозък, прекъснал всякаква връзка с външния свят.

После осъзна, че се движи — не се рееше в мрака, както помисли отначало, а се носеше бързо, фучеше с шеметна, главозамайваща скорост. Разбра, че нещо го тегли напред, сякаш космическа прахосмукачка го привличаше като нищожна прашилка. Около него се рояха и кръжаха светулки. Като че се намираше в огромен лунапарк с такива мащаби и скорости, че само Бог би могъл да го създаде за Свое собствено удоволствие, макар Боби да не изпитваше никакво удоволствие от стремителното движение в непрогледния мрак, само се опитваше да изкрещи.

Докосна гората с крака, олюля се и едва не падна върху Франк, пред когото бе застанал. Франк продължаваше болезнено да стиска ръката му.

Боби отчаяно се мъчеше да поеме въздух. Боляха го гърдите — сякаш дробовете му се бяха спаружили. Вдиша дълбоко, веднъж и още веднъж, после шумно издиша.

Видя кръвта по ръцете и на двамата. През ума му мина картина на разкъсана тапицерия. Джаки Джакс. Спомни си всичко.

Опита се да се освободи от хватката на клиента си, но Франк го дръпна и каза:

— Не тук. Не, не мога да рискувам. Прекалено опасно е. Защо съм тук?

Боби усети аромата на бор и огледа заобикалящата ги девствена гора, която се изпълваше със сенки, защото над света падаше здрач. Въздухът бе студен, бодливите клони на грамадните вечнозелени дървета се огъваха под тежестта на снега, но в картината нямаше нищо обезпокоително.

После разбра, че Франк гледа някъде зад него. Обърна се и видя, че са на края на гората. Зад тях се простираше полегата, заснежена поляна. По-нататък се издигаше дървена хижа — не селска колиба, а здрава постройка, очевидно проектирана от архитект. Сигурно беше вила на някой богаташ. По покрива и по навеса над входа имаше сняг, ледените висулки блестяха на последните за деня студени слънчеви лъчи. Прозорците бяха тъмни. Нито един от трите комина не пушеше. Къщата изглеждаше пуста.

— Той я знае — избъбри Франк, все още в паника. — Купих я под чуждо име, но той разкри всичко, дойде и едва не ме уби. Сигурно я държи под око и редовно проверява дали съм тук, за да ме хване.

Студът под нулата вцепени Боби в по-малка степен от мисълта, че се е телепортирал от кантората и се е озовал на този склон в Сиера или някоя друга планина. Най-сетне намери сили да проговори:

— Франк, какво...

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Удари се в под, блъсна масичка и усети, че Франк пуска ръката му. Масата се преобърна, на дървения под се катурнаха ваза и още някакво явно чупливо украшение.

Беше ударил главата си много силно. Застана на четири крака, помъчи се да се изправи, но му се зави свят.

Франк вече стоеше прав, оглеждаше се и дишаше тежко.

— Сан Диего. Това е някогашният ми апартамент. Но той го разкри. Трябваше веднага да изчезна.

Протегна ръка, за да помогне на Боби да се изправи. Боби инстинктивно посегна да го улови — този път за здравата ръка.

— Сега тук живее някой друг — отбеляза Франк. — Сигурно е на работа, имаме късмет.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Боби се озова до ръждясала желязна порта между две каменни колони. Гледаше към къща във викториански стил с продънен покрив над входа, изпочупени балюстради и потънали стъпала. Плочките по алеята бяха напукани и назъбени. По неподдържаната морава бяха избуяли плевели. В сумрака приличаше на типичната детска представа за къща, обитавана от призраци. Боби заподозря, че на дневна светлина изглежда още по-зле.

Франк замря.

— За Бога, не тук!

Мрак.

Светулки.

Скорост.

От масивно махагоново писалище към пода полетяха хартии, сякаш отнесени от въздушно течение, въпреки че въздухът вече беше неподвижен. Стояха в пълен с книги кабинет. Прозорците стигаха до пода. От кожения стол с висока облегалка се изправи възрастен мъж. Беше облечен със сиви памучни панталони, бяла риза, синя жилетка и изглеждаше изненадан.

— Док — промълви Франк и протегна свободната си ръка към сепнатия старец.

Мрак.

Боби съобрази, че няма светлина и форми, защото за миг не съществува като единно физическо тяло — без очи, без уши, без нервни окончания, с които да усети каквото и да било. Изводът обаче никак не намали страховете му.

Светулки.

Милионите въртящи се точки светлина сигурно бяха атомите, от които бе съставена плътта му, поведени напред единствено от силата на разума на Франк.

Скорост.

Двамата се телепортираха и процесът вероятно беше мигновен — само за няколко микросекунди се разпадаха и пак се възстановяваха, въпреки че субективно му се струваше, че минава по-дълго време.

Пак разбитата къща. Сигурно беше някъде из хълмовете на север от Санта Барбара. Стояха на склона пред портата, край живия плет, оградил имота.

От Франк се изтръгна тих, ужасен вик щом видя, къде са се озовали.

Боби се боеше също както Франк да не налетят на Канди, но се страхуваше и от самия Франк, от телепортирането...

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Този път не се материализираха така уравновесено и стабилно, както в кабинета на стареца или в олющената къща с желязната порта, а непохватно, както нахлуха в оня апартамент в Сан Диего. Боби се изтъркаля по някакъв склон. Франк го стискаше здраво, сякаш бяха хванати с един и същ чифт белезници. Двамата се озоваха на колене върху мека, добре поддържана трева. Боби отчаяно се помъчи да се отскубне от Франк. Но Франк го държеше с нечовешка сила и сочеше някакъв надгробен камък само на няколко стъпки пред тях. Боби се огледа. Видя, че двамата са сам-сами в гробище. В пурпурносивия здрач големите дървета и палми се издигаха зловещо.

— Той ни беше съсед — каза Франк.

Задъхан, изгубил дар слово, обзет от желание да се измъкне от желязната хватка на Франк, Боби зърна името НОРБЪРТ ДЖЕЙМС КОРЛИЙН върху гранитната плоча.

— Тя организира убийството му — каза Франк. — Безценният й Канди го уби само защото тя си въобрази, че той се държи грубо с нея. Грубо точно пък към нея! Смахнатата кучка.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Кабинетът с книгите. Старецът този път на прага, загледан в тях.

Боби се чувстваше така, сякаш часове наред се бе возил в увеселително влакче, нагоре и надолу с шеметна скорост, отново и отново, докато вече изгуби представа дали се движи в момента или... стои, докато светът кръжи и се премята около него.

— Не биваше да идвам тук, доктор Фогърти — каза Франк притеснено. От ранената му ръка капеше кръв и цапаше бледозелена шарка на китайския килим. — Канди може да ме е проследил дотук и да тръгне насам. Не искам да го доведе при вас.

— Франк, почакай... — извика Фогърти.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Озоваха се в задния двор на разпадащата се къща, на трийсет-четирийсет стъпки от стълбището и задната площадка, които изглеждаха също толкова очукани и занемарени, колкото предния вход. Прозорците на първия етаж светеха.

— Искам да се махна, не искам да съм тук — простена Франк.

Боби очакваше да се телепортират веднага и се напрегна, но не последва нищо.

— Искам да се махна — повтори Франк. Когато не скачаха от едно място на друго, Франк ругаеше отчаяно.

Изведнъж кухненската врата се отвори. Появи се жена. Спря на прага и се загледа в тях. На бледия пурпурен здрач самата тя едва се виждаше, светлината от кухнята очертаваше силуета, но не разкриваше чертите на лицето. Дали заради особеното осветление или заради истинските ѝ форми Боби не знаеше, но ясно очертаните контури на жената разкриваха силно еротична гледка: тя беше като горска фея, изящно тънка, но в същото време подчертано женствена — замъглен призрак, може би полуоблечена или гола, излъчваща безмълвно желание. От загадъчната жена струеше силна похот. Беше като една от сирените, омаяли моряците да разбият корабите си в остриите скали.

— Сестра ми Вайълет — обясни Франк с очевиден страх и отвращение.

Боби забеляза някакво движение в краката ѝ, раздвижиха се сенки. Те се спуснаха по стълбите към моравата — бяха котки. Очите

им святкаха в сумрака.

Боби стискаше ръката на Франк също толкова здраво, колкото го държеше неволният му спътник, защото сега се боеше да не го изпусне точно както преди се страхуваше да остане заклещен в ръцете му.

— Франк, измъкни ни оттук.

— Не мога. Нямам контрол върху това, върху себе си.

Дойдоха десетина котки, после още толкова, прииждаха все нови и нови. Хукнаха към портата през малкото пространство с неокосена трева, без да издадат никакъв звук. После едновременно изпищяха, сякаш бяха едно същество. Разгневеният вой от глад незабавно накара Боби да забрави прилошаването. Стомахът му се сви от ужас.

— Франк!

Съжали, че е свалил кобура в кантората. Пистолетът му лежеше на бюрото на Джули и не можеше да му свърши никаква работа. После зърна оголените зъби на приближаващата сюррия и разбра, че оръжието не би ги спряло, бяха прекалено много.

Най-близката котка скочи...

Джули стоеше до стола, издърпан в средата на стаята за сеанса. Не можеше да се отдели оттам, защото за последен път видя Боби до този стол и именно там се чувстваше най-близо до него.

— Колко време мина?

Клинт стоеше до нея. Той погледна часовника си.

— По-малко от шест минути.

Джаки Джакс беше в банята, плискаше лицето си със студена вода. Все още на канапето с купчината разпечатки, Лий Чен не беше толкова спокоен, колкото преди шест минути и половина. „Дзен“ спокойствието му бе нарушено. Стискаше листовете с две ръце, сякаш се боеше, че ще отлетят нанякъде. Очите му продължаваха да бъдат все така широко отворени, както в мига на изчезването на Боби и Франк.

На Джули ѝ се виеше свят от страх, но твърдо бе решила да не губи самообладание. Макар видимо да не можеше да направи нищо, за да помогне на Боби, възможността да действа можеше да възникне точно когато най-малко я очакваше и Джули искаше да е спокойна и подготвена.

— Снощи според думите на Хал първия път Франк се е върнал около осемнайсет минути, след като изчезнал.

Клинт кимна.

— Значи има още дванайсет минути.

— След второто изчезване се губил часове.

— Слушай — каза Клинт, — ако не се появят след дванайсет минути, или след един час или три часа, това не значи, че на Боби му се е случило нещо ужасно. Всеки път е различно.

— Знам. Повече ме тревожи... проклетата желязна решетка на леглото.

Клинт не каза нищо.

Джули продължи с треперещ глас:

— Франк така и не я донесе. Какво се е случило с нея?

— Но ще донесе Боби — успокой я Клинт. — Няма да остави Боби там... където отива.

Джули съжали, че не може да е толкова сигурна.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Лееше се пороен топъл дъжд, сякаш Боби и Франк се бяха материализирали под водопад. Дрехите мигом залепнаха за телата им. Нямаше никакво движение на въздуха, сякаш огромното тегло и яростта на дъжда бяха удавили вятъра както биха угасили пожар. Влажността беше непоносима. Бяха пропътували голямо разстояние около земното кълбо, защото здрачът бе останал зад тях — слънцето се издигаше високо някъде зад стоманената завеса от сиви облаци.

Този път бяха паднали настрани, с лице един към друг, като пияници, вкопчени в канадска борба и паднали от столчетата на пода на бара, без да пускат ръце. Но Боби и Франк не бяха в бар, а сред буйна тропическа гора — папрати, тъмнозелени растения с нарязани плътни листа, пълзящи сочни лози с дебели като дъвка листа и плодове с цвят на мандарини.

Боби се дръпна от Франк. Сега клиентът му го пусна без съпротива. С мъка се изправи и започна да си проправя път през лепкавите, гъбести, влажни растения.

Не знаеше накъде отива, пък и не го интересуваше. Единственото му желание беше да се отдалечи от Франк, от

опасността, която клиентът му представляваше за неговия живот. Беше слисан от случилото се, замаян от преживяванията и искаше да премисли и да се нагласи за по-нататъшните действия.

След пет-шест стъпки излезе от тропическата гора на равно, тъмно пространство, чиято същност отначало му убягна. Дъждът не падаше на капки. Той оглушително трещеше като сребристосив порой, който рязко намаляваше видимостта. Освен това през очите на Боби бяха полепнали мокри кичури. Предполагаше, че за някой, разположил се удобно зад прозореца в суха стая, в гледката на бурята имаше особена красота, но за него тя беше само невероятно много дъжд, наводнение. Капките се удряха в земята и в растенията с нестроен грохот, който щеше да му спуска тъпанчетата. Дъждът не само го изтощаваше, ами го вбесяваше — диво и ирационално — сякаш не дъжд го шибаше, а го засипваха едри, лигави хрочки и сякаш ревът всъщност беше дружен рев на хиляди зяпачи, които го замеряха с какво ли не. Запрепъва се през особената кашава пръст — не разкаляна, а именно кашава, — търсеше на кого да си го изкара за дъжда, да му се разкреши и може би дори да го удари. След шест-седем крачки забеляза огромни пенести вълни, които се разбиваха на брега и разбра, че стои на плаж с черен пясък. Изстина при мисълта за черния пясък.

— Франк! — изкрещя Боби, обърна се назад и видя, че Франк го следва на няколко стъпки след него, превит като старец, който не може да понесе тежестта на дъжда с изнемощелия и изкривен от влагата гръбнак. — Франк, по дяволите, къде сме?

Клиентът му спря, поизправи се, вдигна глава и глупаво запримига.

— Какво?

Боби повиши още повече глас, за да надвика бурята.

— Къде сме?

Франк посочи наляво, към загадъчна, изпочупена от дъжда постройка, подобна на древно светилище на отдавна забравена религия, може би на стотина стъпки надолу по черния плаж.

— Къщичката на спасителите!

Посочи на обратната страна, нагоре по плажа, към голяма дървена сграда, доста по-надалеч, но не толкова загадъчна, защото се виждаше по-добре заради големите размери.

— Ресторант. Един от най-известните на острова.

— Какъв остров?

— Големият остров.

— Какъв голям остров?

— Хавайският. Стоим на плажа Пуналу.

— Значи тук трябваше да ме доведе Клинт — каза Боби. Изсмя се, но смехът прозвуча странно и безумно, Боби се уплаши и млъкна.

— Къщата, която купих и изоставих е тук отзад — обясни Франк. Той посочи посоката, откъдето бяха дошли. — Гледа към игрището за голф. Обичах това място. Тук бях щастлив в продължение на осем месеца. После той ме намери. Боби, трябва да се махаме.

Франк направи няколко крачки към Боби. Излезе от кашавата пръст и стъпи на по-твърдия пясък на плажа.

— Това е достатъчно — нареди Боби, когато Франк дойде на седем-осем стъпки от него. — Не се приближавай повече.

— Боби, трябва веднага да се махаме. Не мога да се телепортирам точно когато поискам. То става от само себе си, но поне от тази част на острова трябва да изчезнем. Той знае, че живеех тук. Мястото му е познато. А може да ни следи.

Дъждът не бе угасил бесния гняв на Боби, който сега достигна връхната си точка.

— Лъжливо копеле!

— Истина ти казвам! — изрече Франк, явно изненадан от изблика на Боби. Бяха достатъчно близо един до друг, за да разговарят без да крещят, но Франк продължаваше да говори по-силно от обикновено, за да надвика пращането, трясъка и грохота на пороя. — Канди дойде тук след мен и никога не съм го виждал толкова зъл, толкова ужасен и лош. Влезе в дома ми с бебе на ръце — кой знае откъде го беше взел, сигурно го бе отмъкнал отнякъде, след като най-вероятно бе убил родителите. Той захвапа гърлото на нещастното детенце, Боби, изсмя се и ми предложи кръвта му, почна да ме дразни. Знаеш ли, той пие кръв, тя го научи да стане кръвопиец и сега това му доставя огромна наслада, опиянява го. И след като му отказах да се присъединя към кървавия му пир, той захвърли бебето като празна бирена кутия и тръгна към мен, но аз... отпътувах.

— Не исках да кажа, че лъжеш за него.

Една вълна се разби по-близо до брега от останалите, измокри краката на Боби и остави за миг дантелена следа от пяна върху черния пясък.

— Исках да кажа, че ни излъга за амнезията. Помниш всичко. Знаеш точно кой си ти.

— Не, не — Франк поклати глава и енергично размаха ръце. — Не знаех. Всичко беше изтрито. И може би ще бъде пак същото, когато спра да пътувам и се установя някъде.

— Долен лъжец! — каза Боби.

Наведе се, взе шепя влажен черен пясък и я хвърли към Франк в прилив на сляпа ярост, после загреба още две шепи и още две... Усети, че се държи като ядосано дете.

Франк се дръпна от влажния пясък, но търпеливо изчака Боби да престане.

— Не си на себе си — обади се той, когато младият мъж се успокои.

— Върви по дяволите.

— Гневът ти в никакъв случай не отговаря на каквото и да било от моя страна спрямо теб.

Боби знаеше, че клиентът му е прав. Избърса влажния пясък от дланите си в ризата, помъчи се да диша равномерно и се замисли, че всъщност се ядосва не на Франк, а на това, което Франк символизираше за него. Хаосът. Телепортирането беше като увеселително влакче, в което чудовищата и опасностите бяха истински, не въображаеми, непрекъснатата заплаха от смъртта трябваше да се приема сериозно, нямаше никакви правила, никакви истини, на които да се опреш — нагоре можеше да значи и надолу, вътре и вън значеха едно и също. Хаос. Бяха яхнали бика на име Хаос и Боби беше направо ужасен.

— Добре ли си? — попита Франк.

Боби кимна.

Ставаше дума за нещо повече от страх. На едно равнище по-надълбоко от разума и дори от инстинкта, може би чак в дъното на душата Боби се чувстваше обиден от хаоса. Досега не се беше замислял колко силно се нуждаеше от стабилност и ред. Винаги бе смятал, че е свободен дух, който се опиянява от промените и неочакваните неща. Но сега разбираше, че има граници и всъщност

под бронята на привидния непукизъм, който от време на време проявяваше, туптеше сърцето на традиционалист, влюбен в стабилността. Внезапно прозря, че страстта му към суинга имаше по-дълбоки корени, отколкото досега си бе давал сметка: елегантните и сложни ритми и мелодии на големите джазови оркестри допадаха на безгрижния външен вид в стил „бибоп“ и на тайния почитател на реда, който се криеше дълбоко в душата му. Нищо чудно, че харесваше анимационните филмчета на Дисни — та нали Патокът Доналд можеше да се побърква и Мики Маус да се заплита в какви ли не истории с Плуто, но в края на краищата тържествуваше редът. Хаотичният свят на „Лудите напеви“ на „Уорнър Бродуей“, където разумът и логиката рядко печелеха и то само временно, не беше за него.

— Извинявай, Франк — проговори най-накрая Боби. — Почакай една секунда. Може мястото да не е най-подходящо, но тъкмо сега преживявам нещо като богоявление.

— Послушай ме, Боби, моля те. Казвам ти истината. Очевидно по време на пътуванията си припомням всичко. Самото пътуване руши преградите в паметта ми, но щом спра, стената пак се издига. Сигурно това е част от моята разруха. Или пък е отчаяна потребност да забравя онова, което ми се случило в миналото, което става сега и което неотменно ще ме сполети през следващите дни.

Вятър още нямаше, но вълните станаха по-високи и се разбиваха навътре в плажа. Удряха се в краката на Боби и при отдръпването ги заравяха във въгленочерния пясък.

Франк се мъчеше да намери най-подходящите думи за обяснение:

— Разбираш ли, пътуването за мен не е така лесно, както е за Канди. Той може да избере къде и кога да отиде. Може да се пренесе, щом пожелае да се озове на друго място. Нали ти подозираше, че притежавам точно такива способности. Но не е така. Талантът ми за телепортиране не е истински талант, по-скоро е проклятие. — Гласът му затрепери: — Допреди седем години, когато оная мръсница умря, дори не знаех, че мога да го правя. Всички отрочета на нейната утроба сме прокълнати, не можем да се отървем. Мислех си, че ще се освободя, като я убия, но не се получи.

След събитията от последния час Боби си мислеше, че вече нищо не може да го учуди, но се сепна от признанието на Франк. Жалкото дундесто човече с тъжни очи, трапчинки и смешно лице изобщо не приличаше на майцеубиец.

— Ти си убил майка си?

— Няма значение. Нямаме време за нея. — Франк се огледа към храсталака, откъдето бяха дошли и в двете посоки на плажа, но двамата продължаваха да стоят сами под пороя. — Само ако я познаваше, ако беше страдал от нея — продължи той с разтреперан от ярост глас, — ако знаеше на какви жестокости е способна, и ти щеше да грабнеш брадвата и да я накълцаш.

— Значи си взел брадва и си ударил майка си четирийсет пъти? — От Боби пак се изтръгна същият луд смях, мокър като дъжда, но не така топъл. И отново той се уплаши от себе си.

— Открих, че мога да се телепортирам, когато Канди ме притисна в ъгъла, за да ме довърши, защото аз я бях убил. Мога да пътувам само в такива случаи — когато става въпрос за живот и смърт.

— Снощи в болницата никой не те заплашваше.

— Ами, когато изчезвам по време на сън, сигурно се мъча да се отскубна от Канди в сънищата си и така предизвиквам телепортиране. Пътуването винаги ме буди, но после не мога да спра, прескачам от едно място на друго, понякога стоя по няколко секунди, друг път се задържам с часове — нямам контрол върху преместването, чувствам се като топче в някакъв проклет космически игрален автомат. То ме изтощава. Убива ме. Сега виждаш, че наистина ме убива.

Настойчивата искреност на Франк и оглушителният, безпощаден грохот на дъжда бяха стопили гнева на Боби. Той все още мъничко се боеше от Франк, от потенциалните възможности за създаване на хаос, които Франк олицетворяваше, но във всеки случай вече не беше ядосан.

— Преди години — продължи клиентът му — изчезвах насън може би по веднъж месечно, но постепенно започнах да го правя по-често. През последните няколко седмици ми се случва почти всеки път, когато заспя. И когато най-накрая се озовем пак в твоята кантора или където и другаде да завърши сегашният епизод, ти ще помниш всичко, което ни се случи, за разлика от мен. И то не само защото искам да

забравя, а защото ти правилно заподозря — невинаги успявам да се „сглобя“ отново без грешки.

— Обърканите мисли, загубата на интелектуални способности, амнезията — всички те са признаци за такива грешки.

— Да. Сигурен съм, че при всяко пътуване тук-там е възстановяването е небрежно и се повреждат клетки, но загубите се трупат... и ускоряват. Рано или късно ще стигна до критичния праг, когато или ще умра, или ще преживея някакво странно биологично стапяне. Да се обърна към вас за помощ беше безсмислено, няма значение колко добре си вършите работата, защото никой не може да ми помогне. Никой.

Боби вече беше стигнал до същия извод и все пак беше любопитен.

— Какво има в семейството ти, Франк? Брат ти има способности да разруши колата, в която се намиращ, да разбие улична лампа, може да се телепортира. Ами каква е тази история с котките?

— Сестрите ми, близначките, те се занимават с животни.

— И как така всички притежавате такива... способности? Какви са били майка ти и баща ти?

— Сега няма време за това, Боби. По-късно. Ще се помъча да ти обясня после. — Франк протегна наранената си ръка, която вече не кървеше, може би защото раната беше измита от дъжда. — Може всеки миг да изхвърча оттук и ти ще останеш в капана.

— Не, благодаря — каза Боби и не пое протегнатата ръка на своя клиент. — Можеш да ме наричаш страхопъзльо, но предпочитам самолетите. — Потупа страничния си джоб. — Нося портфейла си, кредитните карти. Мога да се върна в окръг Ориндж до утре и няма да рискувам да бъда с ляво ухо на мястото на носа.

— Но Канди сигурно ще ни проследи, Боби. Ако си тук, когато се появи, ще те убие.

Боби се обърна надясно и закрачи към ресторанта в далечината.

— Не се боя от човек на име Канди.

— Не си прав — избухна Франк и го сграбчи за ръката.

Боби се изтръгна, сякаш от допира щеше да се зарази от чума.

— И как би могъл да ни проследи?

Когато Франк разтревожено се заоглежда по плажа, Боби се сети, че заради поройния дъжд и шума на вълните може и да не чуят

издайническите, подобни на флейта звуци, които биха ги предупредили за предстоящо появяване на Канди.

Франк започна да обяснява:

— Понякога той може да докосне нещо, което ти самият скоро си пипал, и да си представи кой си ти, а в някои случаи и да разбере накъде си отишъл, след като си оставил предмета. Така може да влезе в дирите ти.

— Но аз не съм докосвал нищо в къщата.

— Ама стоя на задната морава.

— Е, и какво?

— Ако той намери мястото, където тревата е отъпкана, защото сме стояли там, може да пипне тревата, да ни види и да ни последва.

— Божичко, Франк, говориш, сякаш е свръхестествен.

— Почти.

Боби едва не заяви, че е готов да премери сили с брата Канди, въпреки божествените му способности. После си спомни разказа на семейство Фан за жестокото избиване на Фарисови. Сети се също за семейство Роман, обезобразените им тела, подпалени, за да прикрият неравните следи от зъбите на Канди по гърлата. Припомни си думите на Франк как Канди му предлагал прясната кръв на още живо бебе, видя отражението от спомена и неподправения ужас в очите на Франк и се замисли за необяснимия пророчески сън за „лошото нещо“. Най-сетне продума:

— Добре, ако той се покаже и успееш да изчезнеш оттук преди да ни е убил, може би е по-добре да бъда с теб. Ще те хвана за ръката, но само докато стигнем до ресторанта, повикаме такси и тръгнем към летището. — Боби неохотно пое ръката му. — Щом отидем там, ще те пусна.

— Добре. И така може — съгласи се Франк.

С присвити очи заради дъждовните струи, които шибаха лицата им, двамата се запътиха към ресторанта. Постройката беше на около сто и петдесет метра, изглеждаше направена от старо сиво дърво и много стъкло. На Боби му се стори, че вижда неясна светлинка, но не беше сигурен — несъмнено големите прозорци бяха от затъмнено стъкло и процеждаха само леко сияние, което дъждът скриваше.

Всяка трета или четвърта вълна беше по-висока от останалите. Навлизаше навътре в брега и се разбиваше с такава сила в краката им,

че понякога трудно запазваха равновесие. Двамата излязоха в най-крайната ивица на плажа, но там пясъкът беше сух и по-мек, влизаше в обувките и затрудняваше ходенето.

Боби се сети за Лайза, русата администраторка в лабораториите „Паломар“. Представи си я как би се разхождала по плажа тъкмо в този момент, безумна, романтична разходка с човека, който би я довел на островите. Представи си каква физиономия ще направи, като го види да се мъкне по плажа ръка за ръка с друг мъж и ще реши, че той изневерява на Клинт.

Смехът му този път не секна уплашено.

— Какво има? — попита го Франк.

Още преди Боби да понечи да отговори, забеляза, че още някой върви в тяхната посока под проливния дъжд. Фигурата беше тъмна, не беше Лайза, а мъж и то на трийсетина метра от тях.

Само преди миг мъжът не беше там.

— Той е — прошепна Франк.

Дори от разстояние личеше, че мъжът е едър. Забеляза ги и тръгна право към тях.

— Измъкни ни оттук, Франк — помоли Боби.

— Не мога да го направя по заявка. Нали знаеш.

— Тогава да бягаме — настоя Боби и се помъчи да повлече клиента си по плажа към изоставената спасителна кула и каквото още бе останало отзад.

Но само след няколко крачки в пясъка Франк спря и изпъшка:

— Не, не мога, съсипан съм. Ще трябва само да се моля дано успеем да изчезнем навреме.

Франк изглеждаше не просто съсипан. Изглеждаше полумъртъв.

Боби пак се извърна към Канди. Видя, че странният брат на Франк крачи през мекия влажен пясък много по-бързо от тях и все пак с известни трудности.

— Защо просто не се телепортира при нас за секунда, за да ни хване веднага?

Ужасът на Франк при гледката на приближаващото се възмездие го бе лишил от дар слово. И все пак думите се изтръгнаха от устата му на пресекулки:

— Кратките отскоци под неколкостотин метра са невъзможни. Не знам защо.

Може би ако пътуването беше прекалено кратко, разумът разполагаше с частица от секундата по-малко от минималното време, необходимо за разлагане и пълно възстановяване на тялото. Всъщност причината нямаше значение. Дори и без телепортиране, Канди щеше да ги стигне по плажа само след няколко секунди.

Беше на по-малко от трийсет метра и непрекъснато скъсяваше разстоянието. Беше масивен, дебелият му врат можеше да издържи кола, а мощните му ръце сигурно щяха да му донесат победа в канадска борба с четиритонен промишлен робот. Русата му коса беше почти бяла. Чертите на широкото му лице бяха остри и сурови. Изписаната по тях жестокост напомняше за момчетата с психични проблеми, които обичат да палят мравки с кибрит или да изливат вар върху съседските кучета. Канди напредваше през бурята, под краката му хвърчеше мокър черен пясък и в този миг приличаше не толкова на човек, колкото на зъл демон, излязъл на лов за човешки души.

Вкопчен в ръката на клиента си, Боби извика:

— Франк, за Бога, да се махаме.

Канди беше достатъчно близо и се виждаха сините му очи — диви и зловни като на упоена гърмяща змия. Издаде нечленоразделен тържествуващ рев. После се хвърли към тях.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Бледа утринна светлина се процеждаше от ясното небе към тесния проход между две изоставени, разпадащи се сгради, които бяха така покрити с мръсотията на времето, че вече бе невъзможно да се определи от какъв материал са построени стените. Боби и Франк стояха до колене в боклука, хвърлян през прозорците на двуетажните постройки и оставен да изгние и да се разпадне на воняща каша като в помийна яма. Необичайното им появяване бе сепнало колония хлебарки, които се разбягаха на всички страни и вдигнаха рояци тлъсти черни мухи от пиршеството им. Няколко големи плъха се изправиха, за да видят какво е пристигнало между тях, но бяха достатъчно смели и не се уплашиха.

Жилищата от двете страни имаха няколко напълно отворени навън прозорци. Част от тях бяха покрити с нещо като омаслена хартия, нито един нямаше стъкло. Макар да не се виждаха никакви

хора, от стаите зад полуразрушените стени долитаха гласове: ту изблик на смях, ту гневна караница, припяване, подобно на мантра, от втория етаж на сградата вдясно. Беше на чужд език, непознат за Боби, но той предположи, че сигурно пеят индийци, може би от Бомбай или Калкута.

Поради непоносимата смрад, в сравнение с която вонята на кланиците приличаше на нов парфюм на Калвин Клайн, и поради досадните бръмчащи мухи с подчертан интерес към отворените усти и ноздрите, Боби направо не можеше да диша. Задави се, закри уста със свободната си ръка, но пак не можа да вдиша и разбра, че ще припадне и ще се просне по лице върху отвратителната, димяща помия.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

На някакво спокойно и мълчаливо място следобедните слънчеви лъчи се процеждаха през клоните на мимози и шареха пръстта със златисти петна. Стояха на червено мостче над езеро „кой“ в японска градина, където скулптирани бонзаи и други грижливо гледани растения бяха пръснати сред внимателно подравнени чакълени пътеки.

— О, да — въздъхна Франк със смесица от почуда, удоволствие и облекчение. — И тук живях известно време.

Двамата бяха сами в градината. Боби осъзна, че Франк винаги се материализира в закътани места, където няма възможност да видят какво или как става. Дори обществени места като плажа бяха пусти, когато той се появяваше там. Очевидно освен невероятно трудната задача разпадане-пътуване-възстановяване, разумът му можеше също да проучи пътя пред него и да избере дискретно място на пристигане.

— Бях най-дълго пребивавалият им гост — поясни Франк. — Това е традиционна японска странноприемница, в покрайнините на Киото.

Боби забеляза, че и двамата са изсъхнали. Дрехите им бяха доста смачкани, имаха нужда от гладене, но когато Франк ги бе разложил на съставни части на Хаваите, явно не бе телепортирал водните молекули, напоили дрехите и косите.

— Бяха много любезни — продължи Франк. — Проявяваха уважение към личния ми живот, внимателни и гостоприемни хора. — Гласът му звучеше тъжно и смъртно уморен, сякаш му се искаше да

спре пътуванията веднъж завинаги, та макар и с цената на смъртта от ръцете на брат му.

Боби с облекчение видя, че Франк не е донесъл и от помията в тясната уличка в Калкута или кой знае къде. Обувките и панталоните им бяха чисти.

После видя нещо на върха на дясната си обувка. Наведе се да го разгледа.

— Искан ми се да останем тук — каза Франк. — Завинаги.

Една хлебарка от мръсната уличка сега беше част от обувката на Боби. Сред най-големите предимства на частната практика беше свободата да не се носят вратовръзки и неудобни обувки, затова Боби беше обут, както обикновено, с маратонки. Хлебарката не беше просто залепнала върху светлата кожа, а беше вградена в нея. Гадинката не мърдаше, явно беше мъртва и все пак беше тук, ако не изцяло, то поне отчасти, като другите части бяха останали другаде.

— Но ние не бива да спираме — продължи Франк, без да обръща внимание на хлебарката. — Той се мъчи да ни проследи. Трябва да му се изплъзнем, ако...

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Стояха някъде нависоко, на камениста пътека с невероятна гледка под краката им.

— Планината Фуджи — заяви Франк с удоволствие не защото бе отгатнал предварително накъде отиват, а защото му беше приятно да се озове там. — Някъде по средата на пътя към върха.

Боби не се интересуваше от екзотичната гледка, нито пък се притесняваше от студения въздух. Беше изцяло погълнат от откритието, че хлебарката е изчезнала от върха на дясната му обувка.

— Някога японците вярвали, че Фуджи е свещена. Сигурно и сега вярват, поне някои. И нали виждаш защо. Великолепна е.

— Франк, какво стана с хлебарката?

— Каква хлебарка?

— В кожата на обувката се беше наместила хлебарка. Видях я в градината. Сигурно я беше помъкнал с нас от онази отвратителна улица. А къде е сега?

— Не знам.

— Така ли изпускаш атоми по пътя?

— Не знам.

— Или атомите са си пак по мен, но някъде другаде.

— Боби, нямам представа.

Боби си представяше как сърцето му, скрито в тъмнината на гръдния кош, бие загадъчно както всички други сърца, но и с още една своя тайна — с щръкнали крачка и лъскав гръб на хлебарка напред мускулната тъкан на предсърдието или някоя от клапите.

Не беше изключено насекомото да е вътре в него. Макар и мъртво, присъствието му бе непоносимо. Обзе го пристъп на ентомофобия — като удар с парен чук в стомаха. Дъхът му секна, призля му. Помъчи се да си поеме дъх, за да не повърне на свещената земя на Фуджи.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Този път се удариха по-здраво, като че се бяха материализирали във въздуха и бяха паднали от няколко стъпки височина. Не успяха да се задържат един за друг, не можаха и да останат на крака. Боби изпусна Франк и се търкулна по лек склон, върху дребни предмети, които тракаха и цъкаха под него и болезнено се забиваха в плътта му. Най-сетне спря и разбра, че е паднал задъхан и уплашен с лице върху сива, почти пепелива почва. Около него бяха пръснати и блещукаха на невзрачния грапав фон стотици, ако не хиляди червени диаманти.

Боби вдигна глава и забеляза, че диамантокопите нямат чет: пълчища огромни насекоми, също като онова, което бяха занесли на Дайсън Манфред. Както се беше паникьосал, Боби си въобрази, че всички те са се насочили към него, че фасетните очи са вперени единствено в него, че паякоподобните крачка пълпят към него.

Усети, че нещо пълзи по гърба му, разбра какво е, претърколи се и го затисна към земята. Насекомото се загърчи отчаяно. Подтикнат от погнуса, Боби изведнъж осъзна, че стои прав, без да помни как се е озовал на крака. Буболечката беше залепнала на ризата — той усещаше тежестта и бързото пълзене от кръста към врата. Пресегна се, отскубна гадинката, изпищя от отвращение и я запрати настрани с всички сили.

Дочу тежкото си дишане и тихите си стонове от уплаха и отчаяние. Това, което чуваше, не му хареса, но не беше в състояние да

млъкне.

Устата му се изпълни с неприятен вкус. Реши, че е глътнал от пепеливата почва. Изплю се, но плюнката изглеждаше чиста — значи вкусът бе на самия въздух. Топлият въздух беше тежък, не влажен, а именно тежък — никога досега не бе преживявал нещо подобно. Той не само горчеше, но и миришеше на още нещо, също толкова неприятно — може би на прокиснало мляко с дъх на сяра.

Боби се обърна, разгледа местността и разбра, че е застанал в плитко дере, около четири стъпки дълбоко и около сто стъпки в диаметър. Склоновете бяха осяяни с дупки на равни разстояния в две редици. Биологично създадените насекоми щъкаха из тях, влизаха в дупките и пак излизаха: очевидно търсеха и носеха диаманти.

Плитчината му позволяваше да се огледа околоръст. Сред огромната, гола и леко наклонена равнина се виждаха още десетки подобни вдлъбнатини, сякаш заоблени от времето метеоритни кратери, макар равномерното разпределение да подсказваше изкуствения им произход. Разбра, че стои насред огромен открит рудник.

Той изрита поредната наближила гадина и се обърна. Франк стоеше на четири крака в далечния край на кратера. Гледката му донесе облекчение, но това, което се виждаше в небето зад Франк, никак не беше успокоително.

Луната грееше посред бял ден, не като призрачната луна, която едва прозира в небето през деня като парче тензук. Светилото беше нашарено в сиво и жълто, кълбо с шесткратно по-големи размери. То зловещо висеше над земята, сякаш всеки момент щеше да се сблъска със света, около който би трябвало да обикаля на много по-прилично разстояние.

Но и това не беше най-лошото. Огромен летателен апарат с необичайна форма висеше мълчаливо на височина около четиристотин-петстотин стъпки над повърхността. Видът му беше толкова странен във всяко отношение, че Боби проумя онова, което отначало му бе убягнало: той вече не се намираще в своя свят.

— Джули — прошепна той, ужасен от мисълта колко се е отдалечил.

В далечния край на кратера, докато се изправяше на крака, Франк Полард изчезна.

Денят помръкна, дойде тъмното, а през това време Томас ту стоеше до прозореца, ту седнаше на стола или лягаше в леглото. От време на време търсеше Лошото нещо, за да се увери, че не се приближава. Боби изглеждаше притеснен, когато дойде, затова и Томас се разтревожи. В гърлото му заседна буца от страх, но той все я преглъщаше, защото трябваше да бъде смел и да защити Джули.

Не стигна толкова близо до Лошото нещо, колкото предната вечер. Поне не достатъчно, за да му позволи да го сграбчи мислено. Не достатъчно, за да му позволи да го проследи при бързото издърпване към дома. И все пак бе близо. Много по-близо, отколкото на Томас му се нравеше.

Всеки път, когато побутваше Лошото нещо, за да се увери, че то е още там, някъде на север, в дома си, Томас разбираше, че Лошото нещо го усеща как души. Това плашеше Томас. Лошото нещо знаеше, че той души, но не правеше нищо. От време на време на Томас му се струваше, че Лошото нещо стои и чака като жабок.

Веднъж Томас видя в градината зад дома как един жабок стоя неподвижен сума ти време, а ярка жълта фърфъруда или как беше правилно — пеперуда — прелиташе от листо на листо, от цвят на цвят, напред-назад, нагоре-надолу, близо до жабока, после по-далече, после съвсем близо и пак надалеч, и пак наблизко, сякаш дразнеше жабока, но той не помръдваше нито милиметър — като изкуствен или като камък във формата на жабок. Фърфърудата се почувства в безопасност или може би много хареса играта, затова се приближи още повече. Бам! Езикът на жабока се стрелна като онези навити на руло свирки, които позволяваха на глупавичките да надуват на Нова година. Жабокът хвана фърфърудата, излапа я без остатък и това беше краят на играта.

Ако Лошото нещо си играеше на жабок, Томас трябваше да внимава да не прави като фърфърудата.

Сетне, тъкмо когато Томас реши, че е време да се измие и да се преоблече за вечеря, тъкмо когато се канеше да се отдалечи от Лошото

нещо, то тръгна нанякъде. Томас усети как то изчезва — бум! — ето го тук, а след миг е някъде далече, където не може да го наблюдава, на другия край на света, където слънцето още грее. Не можеше да си представи как е възможно да пътува толкова бързо, освен ако не беше на реактивен самолет с вкусна храна и мм... отлежало вино, с усмихнати момичета в униформи, които слагат възглавнички на облегалката на Лошото нещо, подават списания и се усмихват толкова мило, че едва ли не са готови да го разцелуват, както все се целуват в сериалите по телевизията. Добре, да, сигурно е на реактивен самолет.

Томас се помъчи още малко да намери Лошото нещо. Отказа се, когато денят напълно отстъпи на нощта. Стана от леглото и се приготви за вечеря с надеждата, че Лошото нещо е изчезнало завинаги и повече няма да се върне, с надеждата, че Джули вече е в безопасност и че за десерт ще има шоколадова торта.

Боби затича по дъното на осеяния с диаманти кратер, като риташе буболечките по пътя си. Докато тичаше, непрекъснато си повтаряше, че всичко е било зрителна измама, че разумът му си прави шеги и че Франк не се е телепортирал без него. Но когато стигна до мястото, където преди стоеше спътникът му, Боби намери само няколко отпечатъци от подметки върху пепеливата почва.

Над него падна сянка. Младият мъж погледна нагоре и съзря как извънземният летателен апарат се носи мълчаливо над кратера и спира точно над него, все още на височина около петстотин стъпки. Изобщо не приличаше на космическите кораби от филмите, нямаше и органичен вид, нито пък наподобяваше летящ свещник. Беше ромбоиден, поне петстотин стъпки дълъг и може би двеста стъпки в диаметър. Грамаден. От всички страни стърчаха стотици, ако не хиляди заострени метални шипове като църковни кули, които му придаваха вид на механично бодливо свинче, застинало във вечна отбранителна поза. Боби виждаше най-добре долната страна — гладка, черна, без особености, не само без шипове, но и без маркировка, сензори за дистанционно управление, отвори, отдушници или други неща, които човек би могъл да очаква.

Детективът не знаеше дали апаратът се мести случайно или го наблюдава. Ако го следяха, не му се искаше и да мисли за съществата,

надничаци над него, а още по-малко за евентуалните им намерения. На всеки филм за симпатични извънземни, способни да превърнат детско велосипедче в летателен уред, се падаха поне десет други, които изобразяваха извънземните като хищни, раздразнителни канибали в състояние да накарат и най-грубия нюйоркски келнер да се държи прилично. Боби беше сигурен, че Холивуд бе улучил именно в това. Тук вселената беше неприятелски настроена, а себеподобните му бяха достатъчни да го уплашат — нямаше нужда да влиза в контакт със съвършено нова раса и безбройните измислени от нея жестокости.

Освен това способността му да се ужасява бе използвана до краен предел, ужасът преливаше и той не можеше да поема повече: беше изоставен в далечен свят, където въздухът, според загнездилиите се в него подозрения, може би съдържаше кислород и други важни газове, които щяха да поддържат у него живота само за известно време, наоколо пълзяха насекоми с размер на котки, не беше изключено мъртвата хлебарка да е заседнала в тъканта на някой вътрешен орган, по следите му беше русокос, кръвожаден гигант със свръхчовешки сили, шансът да види отново Джули, да я целуне, да я докосне или да види усмивката ѝ, бяха едно на кой знае колко милиарда.

От кораба се разнесоха пулсиращи трептения, които разтърсиха земята около Боби. Зъбите му затракаха, той с мъка се удържа на крака.

Огледа се къде да се скрие. В кратера нямаше подходящо убежище, а по безкрайната равнина нямаше накъде да бяга.

Трептенията спряха.

Дори под дълбоката сянка, която хвърляше корабът, Боби забеляза как орда насекоми изпълзява в стройни редици от дупките по стените на кратера. Явно бяха повикани.

В туловището на кораба нямаше видими отвори и въпреки това по дъното на кратера заиграха десетина, а може би и повече, лъчи от нискоенергиен лазер — жълти, бели, сини, червени. Всеки от тях беше с диаметъра на сребърен долар и се движеше самостоятелно. Също като търсеци прожектори лъчите обикаляха из кратера — понякога се успоредяваха, друг път се пресичаха. Боби още повече се обърка от гледката, стори му се, че се е озовал напред безмълвна заря.

Спомни си какво му бяха разказали Манфред и Гавенал за алената украса по ръба на черупката и тогава забеляза, че белите

лазерни лъчи се насочват само върху насекомите и бързо осветяват маркировките. Насекомите се явяваха на проверка. Един бял лъч затрептя по счупената черупка на една от гадините, която беше изритал, и след миг към него се присъедини червен лъч, за да проучи съществуването. После червеният лъч отскочи върху Боби, намериха го и други разноцветни лъчи — имаше чувството, че е консерва грах сред покупките на клиент в супермаркет с електронна система за засичане на кражбите.

Дъното на кратера гъмжеше от насекоми. Боби вече не виждаше нито сивата почва, нито разпилените като непотребен боклук червени диаманти, по които пъплеха буболечките. Каза си, че всъщност не са живи същества, а само биологични машини, създадени от същата раса, която бе сътворила увисналия над главата му кораб. Мисълта обаче не му помогна кой знае колко, защото въпреки всичко те приличаха повече на животни, отколкото на машини. Бяха създадени, за да произвеждат диаманти и той изобщо не ги интересуваше, но пълното им безразличие не го успокояваше, защото фобията му означаваше, че той не е безразличен към тях. Кожата му настръхна под сянката. Нервните окончания се объркваха и изпращаха погрешни сигнали, че нещо пълзи по тялото му, че от глава до пети е покрит с гадини. Всъщност те лазеха по обувките му, но нито едно не направи опит да пропълзи нагоре по краката му — това също му носеше облекчение, защото в противен случай сигурно щеше да полудее от допира на крачката им по кожата.

Заслони очите си с длан, за да не го заслепяват играещите около него лазерни лъчи. Само на няколко стъпки от него в осветената повърхност нещо проблесна: като че извита и куха метална тръба. Тя стърчеше от пепеливата почва, полузарита в земята и покрита с куп пъплеци буболечки. И въпреки това Боби още в първия миг се сети какво е зърнал и му прилоша. Пристъпи напред, като се стараше да не смачка някое насекомо, защото не беше изключено наказанието на извънземните за допълнително разрушаване на собственост да бъде мигновено изгаряне. Когато се приближи достатъчно, протегна ръка към лъскавата извита тръба, сграбчи я и я извади от меката пръст. Беше липсващата решетка от болничното легло.

— Колко? — настойчиво попита Джули.

— Двайсет и една минути — отговори Клинт.

Двамата стояха близо до стола, където седеше Франк и където се надвеси Боби.

Лий Чен се беше изправил, за да може Джаки Джакс да легне на канапето. Илюзионистът-хипнотизатор беше сложил мокра кърпа на челото си. През две-три минути протестираше, че всъщност не умее да кара хората да изчезват, макар никой да не го обвиняваше за случилото се с Франк и Боби.

От бара на кантората Лий Чен бе донесъл бутилка шотландско уиски, чаши и лед и наливаше шест порядъчно големи питиета — за всички присъстващи в стаята, а също и за Франк и Боби.

— Ако сега не ви трябва да пийнете за успокоение — обясняваше Лий, — ще ви се прииска да се чукнете, докато се върнат здрави и читави. — Той самият вече бе глътнал едно уиски. Сега си наливаше второто. За пръв път през живота си опитваше концентрат и изобщо изпитваше нужда да пийне.

— Колко? — упорстваше Джули.

— Двайсет и две минути — отвърна Клинт.

„И аз още не съм полудяла — зачуди се мислено тя. — Боби, дяволите да те вземат, върни се при мен. Не ме оставяй завинаги. Как ще танцувам сама? Как ще живея сама? Как ще живея?“

Боби пусна решетката и лазерите угаснаха. Той остана в сянката на кораба, който след изчезването на светлините изглеждаше по-тъмен от преди. Вдигна очи да види какво ще стане по-нататък. Някъде от долната част на летателния апарат отново излезе лъч, но светлината му беше достатъчно бледа, за да не го заслепи. Този път диаметърът беше точно колкото на кратера. Под странното перлено сияние насекомите почнаха да се отделят от повърхността, сякаш бяха в безтегловност. Отначало се издигнаха десетина-двайсет, после още двайсет, още сто. Рееха се мързеливо и без никакво усилие, като пухчета от глухарче, носени от вятъра. Бавно се преобръщаха, паешките крака бяха неподвижни, особената светлина в очите им бе угаснала — сякаш бяха изключени. След минута-две кратерът бе очистен от насекоми, ордата се вдигаше нагоре без усилие, в храмова тишина, съпътствала всички

движение на кораба, ако не се броят трептенията, които бяха повикали насекомите-копачи от дупките.

После тишината бе нарушена от подобни на флейта звуци.

— Франк! — изкрещя с облекчение Боби и се обърна тъкмо когато го блъсна вонящ вятър.

Докато глухите звуци замираха в кратера, светлината, която струеше от кораба отгоре, промени оттенъка си. И тогава хилядите червени диаманти се издигнаха от сивопепелявата пръст и последваха насекомите в пътя им нагоре. Камъните проблясваха ту матово, ту ослепително ярко, бяха толкова многобройни, че му заприличаха на дъжд от кървави капки.

Нов порив на вятъра с гадната миризма вдигна облак прах, намали видимостта и Боби още по-напрегнато се взря, за да не пропусне идването на Франк. После нетърпението му се охлади, когато се сети, че може да идва не само Франк, но и брат му.

Мелодията прозвуча за трети път, вятърът отнесе праха надалеч и младият мъж видя Франк на по-малко от десет стъпки от себе си.

— Слава Богу!

Детективът пристъпи напред и в този миг перлената светлина още веднъж промени оттенъка си. Боби протегна ръка към Франк, но усети, че е в безтегловност. Погледна надолу и видя как краката му се отделят от дъното на кратера.

Франк сграбчи протегнатата му ръка.

Боби не беше изпитвал по-приятно усещане от здравата хватка на клиента си. За миг се почувства в безопасност. После разбра, че и Франк се е отделил от земята. Двамата следваха пътя на насекомите и диамантите, към вътрешността на извънземния кораб, към Бог знае какви кошмари.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

Пак се озоваха на плажа в Пуналу, дъждът плющеше още по-силно.

— Къде, по дяволите, се намира онова, последното място? — извика Боби, все още вкопчен в клиента си.

— Не знам. Когато съм там ужасно ме е страх, толкова е странно, но понякога сякаш... ме тегли в онази посока.

Боби мразеше Франк, че го е завел на това място, но в същото време го обичаше, защото се беше върнал да го прибере. Но когато се помъчи да надвика дъжда, в гласа му нямаше нито омраза, нито обич, само трудно сдържана истерия:

— Мислех си, че можеш да пътуваш само до места, които вече си посещавал...

— Не е задължително. Пък и все едно — там вече съм бил.

— Но как се озова там първия път, нали е друг свят, не може да ти е бил познат — прав ли съм, Франк?

— Не знам. Нищичко не разбирам, Боби.

Макар изправен лице срещу лице с Франк, Боби не забеляза веднага колко по-зле изглежда клиентът му в сравнение с мига, когато двамата се телепортираха от кантората „Дакота & Дакота“ в Нюпорт Бийч. Само за броени секунди поройният дъжд пак беше намокрил дрехите му, които висяха подгизнали и безформени, но нещастният му вид се дължеше не само на пороя. Очите му бяха хлътнали както никога досега — бялото бе пожълтяло като на болен от жълтеница, а кръговете отдолу бяха неправдоподобно тъмни, сякаш ги беше наплескал с черна боя за обувки. Кожата му беше не просто бледа, а посивяла като на смъртник, устните изглеждаха синкави както при хора с болно сърце. Боби се засрами, че му се развика, сложи свободната си ръка на рамото му и му се извини, забъбри, че всичко ще се оправи, че продължават да воюват от една и съща страна на барикадата, че няма да се случи нищо лошо — само Франк да не ги връща в оня кратер.

— Понякога ми се струва, че установявам контакт със... с мислите на тези хора или каквито и да са онези същества на кораба — каза клиентът му. Двамата бяха опрели чела, всеки търсеше подкрепата на другия в пълното си изтощение. — Може би имам и друг дар, за който не знам. Също като телепортирането: цял живот не съм подозирал, че съм способен на такова нещо, докато Канди ме притисна в ъгъла и се закани да ме убие. Вероятно имам известни възможности за телепатия. Не е изключено дължината на вълната на моя разсъдък да съвпада с вълните на мозъчната дейност на онези хора. Чувствам ги дори на разстояния от милиарди светлинни години в пространството. Сигурно затова имам усещането, че ме тегли натам, че някой ме вика да отида при тях.

Боби лекичко се отдръпна от Франк и се вгледа в измъчените му очи. После се усмихна, щипна го по бузата и заяви:

— Ах, хитрецо, бая си се озорил да го мислиш това чудо, как успя да се наредиш така, а?

Франк се усмихна.

Боби се засмя.

После и двамата избухнаха в смях, държаха се здраво един за друг, подпираха се като прътите на индианските колиби и се смееха. Смехът им отчасти беше оздравителен, отпускате напрежението, но отчасти беше тъкмо онзи лудешки смях, който толкова беше разтревожил Боби. Вкопчен в клиента си, той каза сериозно:

— Франк, животът ти е пълен хаос, живееш в хаос и така не може да продължава. Ще се съсипеш.

— Знам.

— Трябва да намериш начин да го спреш.

— Няма как.

— Трябва да се опиташ, приятелче, непременно. Няма кой друг да го направи. Не бих изтърпял така и ден, а ти си преживял по този начин цели седем години!

— Не. Повечето време не беше чак толкова лошо. Нещата се ускориха напоследък, от няколко месеца насам.

— Няколко месеца — замисли се Боби. — По дяволите, ако не се измъкнем от брат ти, ако не се върнем в кантората и не слезем от тази въртележка до няколко минути, кълна се в Бога, че ще откача. Франк, имам нужда от ред, ред и стабилност, от познати неща. Имам нужда от увереността, че това, което правя днес, определя къде съм и кой съм, определя какво ще трябва да направя утре. Обичам всичко да бъде ясно, Франк, да бъде подчинено на логиката и разума.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

— Колко?

— Двайсет и седем... почти дваайсет и осем минути.

— Къде са, по дяволите?

— Джули — обади се Клинт, — мисля, че е по-добре да седнеш. Трепериш като лист, пребледняла си.

— Нищо ми няма.

Лий Чен ѝ подаде чаша уиски.

— Пийни.

— Не.

— Може пък да ти помогне — каза Клинт.

Тя грабна подадената чаша, пресуши я на няколко глътки и му я върна.

— Ще ти донеса още едно — предложи той.

— Благодаря.

Джаки Джакс се обади от канапето:

— Слушайте, някой ще ме съди ли за случилото се?

Джули вече никак не харесваше хипнотизатора. Ненавиждаше го също както при първата им среща в Лас Вегас, когато поеха неговия случай. Искаше ѝ се да го изрита. Знаеше, че поривът да го рита е ирационален и че всъщност той не е причината за изчезването на Боби, но желанието си оставаше. Това беше импулсивната страна на нейния характер — избухливостта, с която въобще не се гордееше. Но невинаги можеше да я контролира, защото бе част от заложеното с гените или — както подозираше Боби — поради склонност към насилие още от деня, когато в детството ѝ дрогиран психопат бе убил майка ѝ по особено мъчителен начин. Каквато и да беше истинската причина, Боби понякога се смайваше от тази непозната Джули, макар и да обичаше всичко останало у нея. Сега тя се мъчеше да се спазари с него и с Бога: „Слушай, Боби, където и да си — и ти също слушай, Боже, — ако всичко се оправи, ако моят Боби успее да се върне, повече няма да бъда такава, няма повече да ми се иска да ритам Джаки или когото и да е друг. Ще обърна нова страница, кълна се, ще го направя, само и само Боби да се върне здрав и читав.“

Пак стояха на някакъв бряг, но тук пясъкът беше бял и леко фосфоресцираше в падащия здрач. Плажната ивица се губеше някъде в мъглата и в двете посоки. Не валеше и въздухът не беше топъл като в Пуналу.

Боби потръпна от влагата.

— Къде сме?

— Не съм сигурен — отвърна Франк, — но според мен сигурно сме някъде на полуостров Монтерей. — На стотина метра зад тях мина кола по магистралата. — Сигурно сме на Севънтийн Майл Драйв. Знаеш ли го? Пътят от Кармел през Пебъл Бийч...

— Знам го.

— Обичам това място, Биг Сър е на юг — обясни Франк. — И тук бях щастлив... известно време.

Мъглата странно заглушаваше гласовете им. На Боби му харесваше здравата почва под краката. Допаднаше му мисълта, че е на родната планета, в родната страна, в родния щат и все пак предпочиташе да знае къде точно се намира, не да се взира в скрит от мъгла пейзаж. Бялата пелена на мъглата също беше вид хаос, а на бъркотия се бе наситил до края на живота си.

— А, между другото — подхвърли Франк, — на Хаваите преди минута се тревожеше кога ще се измъкнем от Канди. Не се притеснявай. Изгубихме го преди няколко спирки — в Киото или може би по склоновете на планината Фуджи.

— За Бога, ако това значи, че няма да го отведем обратно в кантората, хайде да се връщаме.

— Боби, нямам...

— Контрол. Да, знам, чух, да не би да ми разкриваш някаква тайна. Аз обаче ще ти кажа нещо... не може да не упражняваш контрол на някакво равнище, дълбоко в подсъзнанието — много повече, отколкото си представяш.

— Не. Аз...

— Да. Защото се върна в кратера заради мен — продължи Боби. — Каза ми, че мразиш онова място, че никъде не изпитваш такъв голям страх, но се върна и ме спаси. Не ме остави сам с решетката.

— Появих се по чиста случайност.

— Не съм сигурен.

Мрак.

Светулки.

Скорост.

От стената се разнесе тих, приятен звън, по такъв начин съобщаваха на обитателите на дома, че до вечерята остават само десет минути.

Дерек изчезна от стаята, още преди Томас да стане от стола. Дерек обичаше да се храни. Всеки обича да яде, разбира се. Но Дерек обичаше да яде за трима.

Томас стигна до прага, а приятелят му вече бързаше към трапезарията. Томас извърна очи към прозореца.

От прозореца надничаше нощта.

Не му харесваше, че я вижда в прозореца и затова обикновено пускаше пердетата, когато светлината напуснеше света. Но след като се приготви за вечеря, той се помъчи да намери Лошото нещо и нощта донякъде му помогна да изпрати мисловното си послание.

Лошото нещо все още беше много надалеч и не можеше да се усети. Все пак Томас реши да опита още веднъж, преди да се нахрани и Да Контактува С Другите. Протегна ръце към мрака в прозореца и запрати мисловното послание към предишното място на Лошото нещо. То се беше върнало. Томас веднага го почувства, разбра, че и то го усети, спомни си за зеления жабок, който излапа пърхащата жълта фърфъруда и се дръпна назад преди жабешкият език да се е стрелнал и да го е повлякъл.

Не знаеше дали да се радва или да се плаши, че Лошото нещо се е върнало. Когато беше изчезнало, Томас се радваше, защото реши, че може би няма да го има дълго време и все пак беше мъничко уплашен, защото не знаеше къде точно е отишло.

А сега се беше върнало.

Младежът почака малко на вратата. После отиде да вечеря. Имаше печено пиле. Също и пържени картофи. И още моркови и грах. Зелена салата. Имаше домашен хляб, а казваха, че за десерт ще поднесат шоколадова торта и сладолед, но можеше ли да се вярва на приказките на глупави хора. Всичко изглеждаше добре, миришеше добре и дори на вкус беше добре. Но Томас все си мислеше какъв ли е вкусът на фърфърудата за жабока и почти не хапна.

Подскачайки в синхрон като две топки, двамата се озоваха първо на празен парцел в Лас Вегас, където студеният пустинен вятър

носеше изсъхнали треви и някога Франк бе живял в къща, която сега беше разрушена, после в колибата до заснежената планинска полянка, където се телепортираха, след като изчезнаха от кантората, оттам на гробището на Санта Барбара, сетне на върха на ацтекски зикурат в пищната мексиканска джунгла, където влажният нощен въздух беше пълен с бръмчащи комари и крясъци на непознати зверове и Боби едва не падна по терасирания склон на пирамидалната постройка, преди да е осъзнал колко високо стоят и колко е опасно мястото, след това се озоваха в кантората на „Дакота & Дакота“...

Мятах се насам-натам толкова бързо, задържаха се съвсем кратко — всъщност все по-кратко при всяка следваща спирка. Когато за миг се озоваха в ъгъла на кантората, Боби примигна глупаво, преди да съобрази къде се намира и какво трябва да направи. Дръпна ръката си от Франк и извика:

— Спри, спри сега.

Но Франк изчезна още преди младият мъж да се е доизказал.

След миг Джули връхлетя върху него и го прегърна толкова здраво, че му натърти ребрата. Боби също я прегърна и я целуна продължително, без да си поема дъх. Косите ѝ миришеха на чисто, ароматът на кожата ѝ беше още по-хубав, отколкото си го спомняше. Паметта му не беше запазила представа за блестящите и красиви очи, с които Джули го гледаше в момента.

Макар по природа Клинт да беше доста сдържан, сега побърза да сложи ръка върху рамото на Боби.

— Божичко, много хубаво, че се върна, че си пак при нас. — Гласът му дори трепна: — Поразтревожи ни.

Лий Чен му подаде чаша уиски с лед.

— Няма повече да правиш така, обещавах ли?

— Нямам такива намерения — отговори Боби.

Джаки Джакс беше забравил ролята си на самоуверен и отракан изпълнител. Беше му дошло доста много само за една вечер.

— Слушай, Боби, сигурен съм, че всичко, което имаш да ни кажеш, е вълнуващо и че си научил много нови вицове на мястото, където си бил, но аз лично нямам желание да чуя каквото и да било.

— Нови вицове ли? — изненада се Боби.

Джаки поклати глава.

— Не ми се слуша. Извинявай. Вината е моя, не твоя. Обичам света на шоубизнеса, защото е ограничен, разбираш ли? Мъничък отрязък от истинския живот и въпреки това вълнуващ, тъй като е пълен само с ярки светлини и силна музика. В шоубизнеса няма нужда да мислиш, можеш просто да бъдеш в него. И аз искам точно това — да бъда там, ясно ли се изразявам? Да изпълнявам номерата си, да се забавлявам. Разбира се, и аз си имам лично мнение — ярко като всичко останало в шоубизнеса, но не зная нищо и не искам да знам нищичко, най-малко пък да чуя за това, което се случи тук, защото именно такива неща преобръщат целия ти свят, гъделичкат любопитството ти, карат те да мислиш и току-виж си престанал да харесваш любимите си доскоро неща. — Джаки вдигна и двете си ръце, сякаш да предотврати всякакви възражения и заяви: — Аз изчезвам.

След миг вече го нямаше.

Отначало Боби бавно обикаляше стаята, докато разказваше какво е преживял — учудваше се на най-обикновените предмети, най-баналните неща му се струваха чудесни, здравината и твърдостта го очароваха. Пипна бюрото на Джули и му се стори, че обикновеният пластмасов плот е чудо на чудесата: безброй молекули от изкуствени вещества в съвършен, стабилен ред. Поставените в рамки образи на Уолт Дисни, евтините мебели, полупразната бутилка уиски, цъфналите цветя в саксиите на поставката до прозореца — всичко го умиляваше.

Пътуването му беше продължило едва трийсет и девет минути. Почти толкова му трябваше, за да разкаже накратко преживелиците си. Беше изскочил от кантората в 4:47 и се беше върнал в 5:26, но се беше напътувал чрез телепортиране или другояче за цял живот.

Седнал на канапето заедно с Джули, Клинт и Лий, той каза:

— Искам да си остана в Калифорния. Нямам желание да видя Париж. Не ми трябва Лондон. Вече не. Искам да си стоя тук, при любимия си стол, да заспивам всяка вечер в познатото легло...

— Да не си помислил нещо друго — заплаши го Джули.

— ... да си карам малкия жълт „Самурай“, да отворя шкафчето с лекарствата и да намеря аналгина, пастата за зъби, течността за плакнене на устата, стипцата, противовъзпалителните кремове и лейкопластите точно по местата им.

Към шест и петнайсет Франк още не се беше появил. Докато Боби разказваше за приключенията си, никой не спомена второто

изчезване на клиента им, нито пък се зачуди гласно кога ще се върне. Но всички се озъртаха към стола, от който бе изчезнал първия път и към ъгъла, на стаята, където се дематериализира втория път.

— Колко време ще го чакаме? — осмели се най-накрая да попита Джули.

— Не зная — отвърна Боби. — Но имам чувството... и то много лошо предчувствие, че може би този път Франк няма да успее да си възвърне самоконтрола, ще се мята от едно място на друго, все по-бързо и по-бързо, докато рано или късно се провали в опитите да се материализира отново.

Когато се върна в кухнята на майчината си къща направо от Япония, Канди преливаше от яд, а като видя котките върху масата, където обикновено се хранеше, ядът премина в необуздан гняв. Вайълет седеше на стол до масата. На друг стол до нея се бе настанила вечно мълчаливата ѝ сестра, която се облягаше на нея. Котките се търкаляха под столовете, около краката им, пет от най-едрите се бяха разположили върху масата и Вайълет ги хранеше с парченца шунка.

— Какво правиш? — попита заповеднически Канди.

Сестра му не го удостои нито с отговор, нито с поглед. Очите ѝ бяха приковани, върху тъмното животно, неподвижно като египетска статуя на котка. На бледата си длан Вайълет ѝ предлагаше храна.

— На теб говоря — рязко каза Канди, но сестра му не го удостои с отговор.

Мълчанието ѝ му беше омръзнало, безкрайните ѝ чудатости го отегчаваха до смърт. Да не беше обещанието, което бе дал на майка си, щеше направо да я разкъса и да се нахрани с нея. Прекалено много години бяха минали, откакто беше вкусил амброзията от вените на майка му, светицата и той често си мислеше, че кръвта на Вайълет и Върбина е донякъде същата като онази, която бе текла в жилите на Розел. Мислеше си, понякога дори сънуваше как докосва с език кръвта на сестрите си, как я вкуса.

Надвесен застрашително и вперил поглед в нея, докато тя продължаваше да общува със сивата котка, Канди изрева:

— Тук се храня, проклетнице!

Вайълет все така мълчеше и Канди удари ръката ѝ. Парчетата шунка се разпиляха. Той блъсна чинията и с огромно удоволствие я чу как се разбива на пода.

Яростта му не сепна петте котки върху масата, нито пък другите трепнаха от трясъка на счупения порцелан.

Най-сетне Вайълет извърна глава, вирна я и погледна брат си.

Едновременно с господарката си, котките на масата го изгледаха също така високомерно, сякаш смятаха, че му оказват нечувано благоволение, като забелязват присъствието му.

Същото отношение личеше в презрителния поглед на Вайълет и едва забележимата усмивчица в ъгълчетата на сочната ѝ уста. Неведнъж Канди бе отстъпвал пред вперения ѝ поглед и се бе извърщал смутен и объркан. Въпреки убеждението си, че я превъзхожда във всяко отношение, той се изумяваше от непоклатимата ѝ способност да го побеждава или да го принуждава да се оттегли само със силата на погледа.

Но този път щеше да бъде различно. Не се беше вбесявал толкова много никога досега, дори преди седем години, когато намери окървавеното, обезобразено тяло на майка си и разбра, че е убита с брадва от Франк. Сега беше още по-гневен, защото предишната ярост продължаваше да тлее: през всичките тези години тя се подхранваше от самата себе си и от унижението при безкрайните несполучливи опити да докопа Франк. Сега черна като нощта жлъчка течеше във вените му, обливаше сърдечния мускул и подхранваше клетките на мозъка, в който се блъскаха мисли за отмъщение.

Канди не се изплаши от вторачения ѝ поглед, грабна я за тънката ръка и я изправи насила.

Върбина издаде тих, печален звук заради отделянето от сестра ѝ, сякаш бяха сиамски близначки, сякаш се късаха тъкани и се чупеха кости.

Канди приближи лицето си до лицето на Вайълет и изсъска запенен:

— Майка имаше една котка, само една, тя беше чистница, обичаше реда и не би одобрила мръсотията и гадното ви котило.

— Какво значение има — изрече младата жена с безразличие и подигравка в гласа. — Тя е мъртва.

Канди я сграбчи за ръцете и я вдигна от пода. Столът ѝ се заклати и падна. Братът я блъсна във вратата на килера толкова силно, че сякаш взрив разтърси хлабавите кухненски прозорци и мръсните сребърни прибори на шкафа. С удоволствие видя как лицето ѝ се сгърчва от болка и очите ѝ се обръщат, защото Вайълет едва не припадна от удара. Ако я беше блъснал малко по-силно, щеше да ѝ счупи гръбнака. Канди жестоко впи пръсти в бледата плът на ръцете ѝ,

дръпна я от вратата и после още веднъж я удари, макар и не силно колкото първия път — искаше само да покаже, че може и да е по-силно следващия път, когато го ядоса.

Главата на Вайълет клюмна, тя беше на ръба на припадъка. Канди без усилие я подпря на вратата с увиснали във въздуха крака, сякаш младата жена бе лека като перце. Искаше да ѝ покаже невероятната си сила. Зачака я да се свести.

Сестра му трудно възстановяваше дишането и когато най-сетне престана да хърка и вдигна глава да го погледне, Канди предполагаше, че ще види една друга Вайълет. Никога досега не я беше удрял. Беше премината съдбовна граница, която той трябваше да спазва. Заради даденото на майка му обещание Канди закриляше сестрите си от опасния външен свят, хранеше ги, осигуряваше им топлина в студа и хлад в жегите, пазеше ги от дъждове и бури, но от година на година изпълняваше братските си задължения с все по-голяма досада, отвратен от все по-безсрамното им и загадъчно поведение. Сега осъзна, че наказанието е естествена част от закрилата — горе на небето майка му сигурно се бе отчаяла от неговата недосетливост за наказанията. Благодарение на гнева Канди бе осенен от просветление. Беше му приятно да нарани Вайълет, макар и мъничко, колкото да я освести и да не ѝ позволява да затъва още повече в упадъка и животинската чувственост, на които се беше отдала. Канди знаеше, че има право да я наказва. С нетърпение очакваше тя да вдигне глава и да го погледне, защото знаеше, че са навлезли в нов етап на отношенията и осъзнаването на промените ще се отрази в очите ѝ.

Най-накрая, дишайки почти нормално, Вайълет вдигна глава и срещна погледа на Канди. За негова изненада просветлението изобщо не беше осенило сестра му. Белезникаво русите ѝ коси бяха паднали върху лицето и тя гледаше през кичурите като звяр от джунглата, втренчил поглед през развятата от вятъра грива. В ледените ѝ сини очи Канди долови нещо по-особено и по-примитивно откогато и да било. Дива радост. Непреодолим глад. Потребност. Въпреки че беше лошо наранена от удара по вратата на килера, по пълните ѝ устни отново играеше усмивка. Отвори уста и го опари с горещия си дъх:

— Ти си силен. Дори котките харесват допира на силните ти ръце... Върбина също.

Канди забеляза дългите ѝ голи крака. Прозрачното бельо. Запретнатата червена тениска, която откриваше плоския корем. Изпъкналите гърди, които изглеждаха още по-големи на тънката фигура. Ясно очертаните зърна под тениската. Гладката кожа. Мириса.

Усети как го обзема погнуса, както скрит вътрешен абсцес се пука и от него се излива гной. Пусна Вайълет на пода. Обърна се и видя, че котките го гледат. Нещо по-лошо, още лежах там, където бяха, когато дръпна Вайълет от стола, сякаш нито за миг не се бяха уплашили от яростта му. Канди знаеше, че равнодушието им е знак за липсата на всякаква уплаха и у Вайълет и че еротичната ѝ реакция на неговия гняв и подигравателната ѝ усмивка не са били престорени.

Върбина се беше отпуснала на стола с наведена глава, защото както винаги не можеше да го гледа право в очите. Но тя се хилеше, дългите ѝ пръсти лениво правеха кръгчета по прозрачните ѝ бикини, под които прозираше тъмното хълмче на нейната женственост. Не му трябваше друго доказателство, че част от извратеното желание на Вайълет се е предало на Върбина. Канди рязко се извърна.

Постара се да излезе от стаята бързо, без да ги поглежда, сякаш бягаше от тях.

В парфюмирана си спалня заключи вратата и с облекчение огледа вещите на майка си. Не беше сигурен дали е в по-голяма безопасност, след като завъртя ключа, макар че безпокойството му не се дължеше на страх от сестрите. Нямаше с какво да го уплашат. Можеха само да бъдат съжалявани.

Поседя известно време в люлеещия се стол на Розел и си припомни детството, когато блажено се отпускаше в скута ѝ и смучеше кръв от палеца или от меката част на дланта ѝ, които тя нарочно пробощдаше. Веднъж, за съжаление само веднъж, тя поряза гърдата си и той засука от нея кръв така, както другите майки даваха на децата си кърма.

Беше петгодишен, когато в същата стая и на същия люлеещ се стол вкуси кръв от гърдата на майка си. Франк тогава беше на седем години. През онази нощ спеше в стаята в дъното на коридора, а близначките, току-що навършили годинка, спяха в люлката в отсрещното помещение. Канди беше сам с Розел, докато всички останали спяха — о, колко неповторим и обичан се почувства, особено когато тя сподели с него гъстата течност, която течеше по артериите и

вените ѝ, запазена единствено за него. Светото причастие, което майка му му даде и той с благоговение прие, си остана тяхна тайна.

Спомни си, че онази нощ беше сякаш изпаднал в омая — не само заради прекрасния вкус на кръвта и безмерната обич, с която тя му беше дадена, но и заради равномерното полюшване на стола като метроном, и приспивния майчин глас. Канди сучеше, докато Розел нежно отмяташе кичурите от челото му и му говореше за сложния план на Бога за света. Обясняваше му, както много пъти преди това, че Бог е съгласен да се използва насилие, когато трябва да се защитават добрите и праведните. Разказваше му как Бог е създал хора, които живеят от кръв, за да бъдат използвани като земни оръдия при Божието възмездие за праведните. Тяхното семейство беше праведно, както разказваше майка му, и Бог им бе изпратил Канди да бъде техен защитник. Въпреки че много пъти бе разправяла същата история по време на тайното им общуване, Канди никога не се уморяваше да я слуша. Децата често се опиват от поредното разказване на любимата приказка. И както се случва с някои наистина вълшебни приказки, повтарянето им не ги прави по-познати, а някак по-загадъчни и привлекателни.

Но в онази нощ, когато Канди караше шестата си година, историята придоби нов обрат. Майка му каза, че е дошло време той да използва дадените му забележителни способности и да пристъпи към мисията, за която Бог го е изпратил на земята. За пръв път прояви феноменалния си талант, когато беше тригодишен — на същата възраст, на която се бяха проявили далеч по-скромните възможности на Франк. Телекинетичните му способности — главно таланта му за телекинетично преместване на собственото му тяло — особено очароваха Розел. Тя бързо съобрази какви са предимствата. Никога нямаше да им липсват пари, защото Канди можеше нощем да се телепортира на места, където стоят заключени пари и ценности — банкови трезори или претъпкани с бижута и здраво заключени сейфове из богаташките домове в Бевърли Хилс. И ако синът ѝ можеше да се материализира по къщите на враговете на семейство Полард, докато те спяха, възмездието можеше да се извърши без страх от разкриване или наказание.

— Има един човек на име Салфонт — нареждаше майка му, докато той смучеше кръв от срязаната ѝ гръд. — Той е адвокат, един от

онези чакали, които хищно преследват беззащитни хора. В него няма нищо добро, нищичко. Той се разпореди с имуществото на баща ми — твоят мил дядо, мъничкото ми, — легализира завещанието, взе прекалено много пари, алчен беше. Всички адвокати са алчни.

Тихият, нежен тон не съответстваше на изразения от майка му гняв, но противоречието само засилваше приятния хипнотичен ефект от нейните думи.

— От години се мъча да получа обратно част от парите, които му платих. Заслужила съм ги. Обръщах се към други адвокати, но те твърдяха, че хонорарът му бил справедлив. Държат се един за друг, всички са от един дол дренки, гнили дренки. Заведох дело, но съдиите не са нищо повече от адвокати в черни мантии. Прилоша ми от тези алчни типове. Всичко това ме тревожи толкова години, миличък Канди, не ми излиза от ума. Оня Доналд Салфонт, дето си живее в огромната къща в Монтесито и взема грешни пари от хората, от мен, трябва да си плати. Не мислиш ли така, миличък Канди? Съгласен ли си, че трябва да си плати?

Канди беше петгодишен и не беше надраснал възрастта си, както стана по-нататък — на девет-десет години. Но дори и да можеше да се телепортира в спалнята на Салфонт, предимството на изненадата нямаше да му донесе желания успех. Не ще може да надвие Салфонт, ако той или жена му случайно бяха будни при неговото появяване или ако не успееше да убие адвоката с първия удар с ножа, а само го събудеше в паника с непреодолим инстинкт да се отбранява. Нямаше опасност да го хванат или да наранят, защото Канди можеше за миг да се телепортира обратно у дома, но рискуваше да го разпознаят. Полицията щеше да повярва на Салфонт, дори на фантастичното обвинение, че петгодишно момче е направило опит за убийство. Щяха да дойдат у Полардови, да задават въпроси, да си пъхат носа навсякъде и един Бог знае какво можеха да намерят или да заподозрат.

— Ето защо не можеш да го убиеш — шепнеше Розел, докато люлееше любимото си дете. Тя се втренчи в очите му и Канди също вдигна поглед от голата ѝ гръд. — Но като възмездие за парите ми можеш да му отнемеш нещо, което му е скъпо. Наскоро му се е родило бебе. Прочетох във вестниците за новороденото преди няколко месеца. Нарекли са го Ребека Елизабет, що за име питам аз? Звучи превзето, точно такава име един надут адвокат и жена му биха дали на

момиченцето си, за да покажат, че са по-добри от останалите. Елизабет е кралско име, разбираш ли, пък за Ребека виж какво пише в Библията, та да разбереш какво високо мнение имат за себе си и за зверчето си. Ребека... вече е почти шестмесечна, достатъчно дълго са я гледали, за да им липсва, и то много. Ще минеш утре с колата покрай тяхната къща, съкровище мое Канди, да видим къде е и утре вечер ще идеш там, за да осъществиш Божието възмездие, моето възмездие. Ще решат, че в стаята е влязъл плъх или нещо подобно и ще се самообвиняват чак до смъртта си.

Гърлото на Ребека Салфонт беше меко, кръвта — солена. Канди хареса приключението, тръпката от влизането в непозната къща без разрешение или предупреждение. Убийството на момиченцето, докато възрастните спяха в съседната стая, без да подозират нищо, го изпълни с усещане за могъщество. Беше малко момче, но бе успял да се промъкне покрай тяхната защита и да нанесе удар заради майка си. Това в известен смисъл го превърна в главата на семейство Полард. Замайващото усещане добави елемент на слава към вълнението от убийството.

Оттам насетне молбите на майка му за възмездие бяха неустойими.

През първите няколко години единствената му плячка бяха бебета и съвсем малки деца. Понякога, за да не се издаде един и същ почерк на убийствата, Канди не ги изпохапваше, а ги отстраняваше по други начини. От време на време ги сграбчваше, телепортиреше ги със себе си у дома и повече никой не ги откриваше.

Но и при тези хитрости, ако враговете на Розел бяха само от Санта Барбара и околностите, „почеркът“ не можеше да се скрие. Но често пъти тя искаше възмездие от хора в отдалечени места, за които бе прочела във вестниците и списанията.

Канди помнеше съвсем ясно едно семейство от щата Ню Йорк, което бе спечелило милиони долари от лотарията. Майка му бе сметнала, че техният късмет е за сметка на семейство Полард и че са прекалено алчни, за да им бъде позволено да живеят. Тогава Канди беше четиринадесетгодишен и не разбра логиката на Розел, но и не я постави под въпрос. За него майка му беше единственият източник на истината. През ум не му минаваше да не се подчини. Изби и петимата

членове на семейството в Ню Йорк, после изгори къщата им до основи заедно с трупите.

Жаждата на майка му за възмездие следваше предсказуем цикъл. Непосредствено след като Канди убиеше някого, тя се чувстваше щастлива, пълна с планове за бъдещето. Печеше му специални сладкиши, пееше мелодично, докато работеше в кухнята, започваше да изработва нов юрган или сложна бродерия. Но през следващите четири седмици щастието ѝ помръкваше като електрическа крушка на реостат. Около месец след поредното убийство губеше всякакъв интерес към печивата и ръкоделието и заговаряше за други хора, постъпили зле с нея или въобще със семейство Полард. След още две до четири седмици целта вече бе избрана и майка му го пращаше на поредната мисия. Следователно той убиваше само по шест-седем пъти годишно.

Тази честота задоволяваше Розел, но колкото повече растеше Канди, толкова по-малко удовлетворяваше лично него. Към кръвта беше развил не само вкус, но и копнеж, който понякога го обземаше неудържимо. Тръпката от преследването също го опияняваше и той се стремеше към нея както алкохолик към чашката. И не на последно място, безумната враждебност на света към благословената му майка го подтикваше да убива по-често. Понякога изглеждаше, че практически всички са против нея — заговорничеха как да я наранят физически или да ѝ отнемат полагаемите пари. Розел не страдаше от недостиг на врагове. Канди помнеше дните, когато я обземаше страх — тогава тя спускаше всички щори и пердета, заключваше вратите и дори понякога се барикадираше със столове и други мебели срещу нападението на противниците, които биха могли да дойдат. В един от онези лоши дни тя съвсем се отчая и му каза, че толкова много хора искат да я хванат, че дори той не може да я закриля вечно. Когато Канди горещо я помоли да му даде зелена улица, тя отказа само с думите: „безнадеждно е.“

Тогава, също както сега, Канди се опитваше да допълва одобрените от майка му убийства с нападения върху малки животинки из каньоните. Колкото и да бяха богати понякога тези пиршества, те никога не утоляваха жаждата му за кръв така пълно, както човешките тела.

Натъжен от нахлулите безброй спомени, Канди стана от люлеещия се стол и нервно закричи из стаята. Щорите бяха вдигнати и

той с все по-голям интерес се загледа в нощта зад стъклото.

След като не успя да хване Франк и непознатия, когото брат му беше телепортирал със себе си в задния двор, след сблъсъка с Вайълет и неочаквания му обрат, у него тлееше гняв, беше настървен да убива, но се нуждаеше от цел. Наоколо не се мяркаше враг на семейството и затова щеше да се наложи да убие или невинни хора, или дребни животинки из каньоните. Това беше проблем — Канди се боеше да не разочарова майка си, светицата, горе на небето, но от друга страна нямаше никакво желание да пие рядката кръв на плахи животинчета.

Объркването и жаждата му нарастваха с всяка изминала минута. Знаеше, че ще направи нещо, за което по-късно ще съжالياва — нещо, което би накарало за пръв път Розел да отвърне очи от него.

И тъкмо когато усещаше, че ще експлодира, Канди беше спасен от нахлуването на истински враг.

Някаква ръка го докосна по темето.

Канди се обърна и усети, че ръката се отдръпва при движението му.

Ръката беше призрачна. Нямаше никого.

Но Канди знаеше, че предната вечер в каньона бе почувствал същото присъствие. Някой външен човек, не от Полардови, притежаваше паранормални способности и самият факт, че непознатият не бе роден от Розел, му даваше достатъчно основания да го открие и унищожи. Същият човек го бе посетил няколко пъти следобеда — протягаше ръка изпитателно, опипваше, но не влизаше в пълноценен контакт.

Канди се върна при люлеещия се стол. Ако имаше вероятност да се появи истински враг, струваше си да го почака.

След няколко минути пак усети докосването. Леко, колебливо, то бързо се отдръпна.

Канди се усмихна. Залюля се на стола. Дори затананика една от любимите майчини песни.

Разбъркването в края на краищата разгоря въглените на гнева. Докато плахият посетител набереше смелост, пламъците щяха да са нажежени до бяло и да го погълнат.

В седем без десет на вратата се позвъни. Разбира се, Фелина Карагъозис не чу звънеца. Но във всяка стая на къщата имаше червена сигнална лампичка в някой ъгъл, така че тя винаги можеше да разбере по светването, че някой звъни.

Фелина отиде в коридора и погледна през прозорчето до входната врата. Когато видя Алис Каспър, съседка през три къщи надолу по улицата, вдигна резето, отмести веригата и я пусна да влезе.

— Здравей, сладурче. К'во правиш?

„Харесва ми косата ти“ — обясни и Фелина със знаци.

— Ама наистина ли? Тъкмо я подстригах, момичето ме попита искам ли все така по стария начин или пък искам да вървя в крак с времето и си викам — хайде де. Не съм толкова дърта, че да не изглеждам секси, к'во мислиш?

Алис беше само на тридесет и три, с пет години по-възрастна от Фелина. Беше подменила характерните си руси къдрици с по-модерна прическа, която изискваше цяло състояние само за гела за поддържане, но изглеждаше страхотно.

„Влизай. Ще пийнеш ли нещо?“

— Страхно ми се ще и бих ударила поне шест, ама трябва да ти откажа. Дойдоха родителите на мъжа ми и или ще играем на карти или ще ги застрелям — зависи от отношението им.

От всички познати на Фелина във всекидневието единствено Алис, освен Клинт, разбираше езика на жестовете. Като се вземе предвид, че повечето хора имат предразсъдъци към глухите и ги проявяват, макар и без да ги признават, Алис беше единствената ѝ приятелка. Но Фелина с радост би се отказала от дружбата си с нея, ако синът на Алис, Марк Каспър, заради когото тя бе усвоила езика на жестовете, не се беше родил глух.

— Знаеш ли защо се изтърсих, Клинт ме помоли да ти кажа, че още не е тръгнал към къщи, но сигурно ще се прибере към осем. Откога работи толкова до късно?

„Имат сериозен случай. Това винаги означава извънредна работа.“

— Ще те води на вечеря и разправа, че денят бил невероятен. Сигурно говори за случая, а? Трябва да е страхотно да си омъжена за детектив. Освен това е много сладък. Имаш късмет, сладурче.

„Да. Също и той.“

Алис се изсмя.

— Точно така! И ако още веднъж закъснее толкоз, не се минавай само с една вечеря. Поискай да ти купи диаманти.

Фелина се сети за червения скъпоценен камък, който Клинт бе донесъл у дома предния ден и съжали, че не може да разкаже на Алис за него. Но работата в „Дакота & Дакота“, особено по неприключен случай и при опасност за клиента, беше също неприкосновена тайна, като интимността на брачното легло.

— В събота у нас в шест и половина, а? Джак ще забърка неговите лютиви манджи, ще поиграем карти, ще хапнем, ще пийнем бира и ще ни се пръснат шкембетата. Става ли?

„Да.“

— И кажи на Клинт, че няма нищо лошо — никой не очаква от него да говори.

Фелина се засмя, после обясни със знаци: „Той се оправя.“

— Само щото ти го цивилизоваш, сладурче.

Двете пак се прегърнаха и Алис си тръгна.

Фелина затвори вратата, погледна ръчния си часовник и видя, че е седем. Имаше само един час да се приготви за вечерята, а й се искаше да изглеждаше особено красива за съпруга си не защото случаят беше специален, а защото искаше винаги да изглежда красива за него. Запъти се към спалнята, после се сети, че е щракнала само автоматичната брава. Върна се в коридора, пусна резето и върна обратно веригата.

Клинт прекалено много се тревожеше за нея. Ако се прибереше и забележеше, че е забравила резето, само за миг щеше да се състари с цяла година направо пред очите й.

След свободния ден Хал Яматака отговори на обаждането на Клинт и дойде в кантората в шест и тридесет и пет във вторник вечерта, за да застъпи на пост, ако Франк случайно се върнеше, след като останалите вече са си тръгнали. Клинт го посрещна в приемната и му разказа какво се е случило в негово отсъствие. След като изслуша всичко, Хал пак се натъжи защо не е станал градинар.

Почти всички в семейството му или се занимаваха с градинарство, или имаха малък разсадник. Всички се справяха отлично, повечето припечелваха по-добре, отколкото Хал в „Дакота & Дакота“, някои дори много по-добре. Роднините му — тримата му братя и цял куп добронамерени чичовци — непрекъснато се мъчеха да го убедят да отиде на работа при тях или да им стане съдружник, но той все отказваше. Не че имаше нещо против разсадниците, продажбата на градинарски инструменти, озеленяването, подкастриането или самото градинарство. Но в Южна Калифорния понятието „градинар-японец“ се беше превърнало в банално клише, не в обикновен избор на професия, а Хал не можеше да понесе мисълта, че ще се вмести в някакъв стереотип.

Откакто се помнеше, беше страстен почитател на приключенски романи. Копнееше да прилича на героите в тях, особено на някои, подобен на главните герои в романите на Джон Д. Макдоналд, защото те бяха колкото проницателни, толкова и смели, колкото твърди, толкова и чувствителни. Дълбоко в себе си Хал разбираше, че всекидневната му работа в „Дакота & Дакота“ е също толкова банална като труда на градинаря и че възможностите за героични прояви в охранителния занаят са далеч по-малки, отколкото би помислил външният наблюдател. Но когато продаваш торби тор, кутии хербициди или саксии с невени, няма начин да се заблуждаваш, че си романтичен герой или че можеш да станеш такъв. А в края на краищата представата за самия себе си често пъти е подобрен вариант на действителността.

— Ако Франк се появи — каза Хал, — какво да го правя?

— Пъхни го в някоя кола и го заведи при Боби и Джули.

— У тях ли?

— Не. В Санта Барбара. Идват довечера. Ще отседнат в „Червения лъв“, за да могат от утре да поровят в семейната история на Полард.

Хал се намръщи и се облегна на канапето в приемната.

— Май упомена, че според тях няма да се видим пак с Франк.

— Боби твърди, че Франк се разпадал и няма да издържи на последната поредица пътувания. Такова усещане има.

— И тогава кой е техният клиент?

— Франк, докато не ги уволни.

— Нещо не се връзва. Бъди откровен, Клинт. Защо са се захванали тъкмо с него, още повече като имаме предвид как от час на час става все по-опасно и невероятно.

— Те харесват Франк. И аз го харесвам.

— Помолих те да бъдеш откровен.

Клинт въздъхна.

— Проклет да съм, ако зная. Боби се върна напълно откачил. Ама не се отказва. Сякаш главите са си заложили, поне докато Франк се върне, ако изобщо пак се появи. А и брат му, Канди, като че е самият дявол, сам не можеш да се справиш с него. Понякога Боби и Джули са упорити, но не са глупаци и очаквам да се откажат, да проумеят, че тая работа е по силите на Господ, а не на частен детектив. И въпреки всичко виждаш какво става.

Боби и Джули седнаха редом с Лий Чен на бюрото. Той им разказа какво бе научил до момента.

— Не е изключено парите да са крадени, но могат да бъдат използвани. Серийните номера на банкнотите не фигурират в нито един федерален, щатски или местен списък за издирване.

Боби вече се беше сетил за няколко източника, от които Франк можеше да е взел шестстотинте хиляди, сега заключени в служебната каса.

— Помисли за някоя фирма с голям дневен оборот, която невинаги внася прихода в банката след края на работното време и ето ти подходяща цел. Примерно супермаркет, който работи до полунощ. Едва ли е най-подходящо управителят да помъкне торба с пари към

някой уличен банков автомат за приемане на депозити и затова в магазина има каса. Работното време свършва, телепортираш се вътре, ако си Франк, и използваш другите си способности да отвориш касата, да натикаш дневния оборот в пазарска торба и да изчезнеш. Парите не са кой знае колко, по неколкостотин хиляди на удар, но като обиколиш три-четири магазина за един час, ще успееш да си докараш доста повече.

Очевидно Джули мислеше по въпроса, защото добави:

— Казината. Те водят отчетност в официалното счетоводство, където данъчната служба може да надникне с известни усилия. Но имат и скрити помещения, където се прибира каймакът. Нещо като каси с размера на цяла стая. Държавната хазна във Форт Нокс може само да им завижда. Не са необходими най-забележителните паранормални качества, за да узнаеш местоположението на скритите помещения, да се телепортираш в удобен момент и да си вземеш каквото пожелаеш.

— Франк известно време е живял в Лас Вегас — отбеляза Боби. — Нали помниш, разказах ти за празния парцел и че някога там е имал къща.

— Защо да се ограничава само с Лас Вегас? — възрази Джули. — Рино, Тахо, Атлантик Сити, Карибския басейн, Макао, Франция, Англия, Монте Карло, — навсякъде, където се разиграват големи пари на комар.

Разговорът за лесния достъп до неограничени количества пари развълнува Боби, макар причината да не му беше ясна. В крайна сметка умения да се телепортира притежаваше Франк, не той самият, пък и беше деветдесет и пет процента сигурен, че повече няма да видят клиента си.

Лий Чен разстла купчина разпечатки на бюрото и каза:

— Парите са най-безинтересни. Ако си спомняш, поръча ми да проверя дали полицията търси мистър Синя светлина.

— Канди — поправи го Боби. — Сега вече знаем името му.

Лий се навъси.

— Мистър Синя светлина повече ми харесваше. По-стилно беше. В стаята влезе Хал Яматака и обяви:

— Едва ли можем да се доверим на преценки за стила на хората от човек, който носи червени маратонки и чорапи.

Лий поклати глава.

— Ние, китайците, се трудим хилядолетия наред, за да създадем страховития образ на всички азиатци, за да извадим нещастните западници от равновесие, а вие, японците, разваляте всичко с вашите филми за годзилата. Не можеш да бъдеш загадъчен и в същото време да правиш филми за годзилата.

— Така ли? Я ми покажи някой, който да разбира другите филми за годзилата, освен първия.

Двамата представляваха интересна двойка: единият слаб, модерно облечен, с изящни черти, въодушевена рожба на компютърната епоха; другият набит, мускулест, с безизразно лице, напреднал в техниката колкото човек от каменната ера.

Но за Боби най-интересното беше, че досега не се беше замислял за необичайно големия процент служители на „Дакота & Дакота“ от азиатски произход. Имаше още двама: Нгуен Таун Фу и Джейми Куанг, и двамата виетнамци. Четирима от общо единадесет. Макар двамата с Хал от време на време да си разменяха шеги за Изтока и Запада, Боби никога не възприемаше Лий, Хал, Нгуен и Джейми като отделна група сътрудници. Всеки си беше сам за себе си, бяха така различни помежду си, както ябълките от крушите, портокалите и прасковите. Ала сега осъзна, че склонността към ангажиране на сътрудници от азиатски произход разкрива нещичко и за самия него, нещо повече от очевидното и похвално пренебрегване на расовите предразсъдъци, но не можеше да си обясни какво точно.

— Нищо не е толкова непроницаемо, колкото самата идея за Мотра — отвърна Хал. — Между другото, Боби, Клинт си отиде у дома при Фелина. Да можем всички да бъдем такива късметлии.

— Лий ни разказваше за мистър Синя светлина — прекъсна го Джули.

— Канди — поправи я Боби.

Лий посочи данните, извлечени от полицейски архиви из цялата страна, и каза:

— Повечето полицейски служби започнаха да се компютъризират и свързват в мрежи едва преди девет години — искам да кажа, че тогава започнаха да го правят с напреднали технологии. Затова повечето документи с електронен достъп стигат дотам. Но през този период в девет щата са извършени седемдесет и осем жестоки

убийства с достатъчно сходства, за да се предположи, че престъпникът е един и същ. Само да се предположи, обърнете внимание. Но ФБР проявява интерес едва миналата година и определя тричленна група за работа по тази версия — един в управлението и двама по места за координиране между местните и щатските следствени органи.

— Трима души? — възкликна Хал. — Май не са му отдали кой знае какво значение.

— Бюрото винаги е било претрупано с работа — обясни Джули. — А през последните трийсет години, когато вече е демоде съдиите да произнасят сурови присъди по наказателните дела, престъпниците станаха значително повече от служителите. Трима сътрудници само по тази задача — за момента това означава, че ѝ е отделено сериозно внимание.

Лий измъкна разпечатка от купчината листа на бюрото и обобщи най-важните данни:

— Всички убийства имат следните прилики. Първо, всички жертви са изпохапани, повечето по гърлото, но практически нито една част от тялото не е неприкосновена за оня тип. Второ, мнозина са пребити, с травми по главата. Но загубата на кръв от ухапванията — най-често на югуларната вена и каротидната артерия на шията — е основният фактор, причинил смъртта на почти всички случаи, независимо от другите травми.

— Значи отгоре на всичко тоя тип е вампир, така ли? — попита Хал.

Вземайки въпроса съвсем на сериозно, защото наистина трябваше да разгледат всяка възможност в този толкова особен случай, дори и най-невероятната, Джули отвърна:

— Не вампир в свръхестествения смисъл на понятието. Както вече знаем, по някаква неясна причина Полардови са щедро надарени. Нали се сещате за фокусника по телевизията, Смайващият Ранди, който обещава сто хиляди долара на всеки с доказани способности на медиум? Кланът Полард направо би го съсипал финансово. Това обаче не означава, че у тях има нещо свръхестествено. Не са демони, не са обладани от духове, не са дяволски изчадия — нищо подобно.

— Просто наличие на допълнителен генетичен материал — намеси се Боби.

— Точно така. Ако Канди действа като вампир и хапе хората по шията, това е само проява на психично заболяване — продължи Джули. — То не означава, че е оживял мъртвец.

Боби ясно си припомни русия гигант срещу себе си и Франк на измокрения от дъжда черен плаж в Пуналу. Беше страховит като локомотив. Да имаше избор между Канди Полард и Дракула, Боби сигурно би предпочел оживелия граф. Братът на Франк не би се уплашил от такива прости неща като скилидка чесън, разпятие или кол, забит в гърдите.

— Още едно сходство — обади се Лий. — Когато жертвите са заключвали всички врати или прозорци, няма никакви следи от влизането на убиеца. Нерядко полицията е откривала недокоснати резетата отвътре, сякаш престъпникът се е изпарявал през комина.

— Седемдесет и осем случая — прошепна Джули и потръпна.

Лий хвърли листовите на масата.

— Предполагат, че са повече, сигурно много повече, защото понякога престъпникът се е опитвал да прикрие следите от ухапванията, като е обезобразявал телата или ги е изгарял. Е, ченгетата не са се заблудили в тези случаи, но може пък друг път да са се излъгали. Затова случаите са повече от седемдесет и осем, и то само през последните девет години.

— Браво, Лий — възкликна Джули и Боби също го похвали.

— Още не съм свършил. Ще поръчам да ми донесат пица, иска ми се да се поровя още малко.

— Днес работи повече от десет часа — възрази Боби. — Бездруго е прекалено много. Трябва да си починеш, Лий.

— Ако споделяш моето мнение, че времето е субективно, значи разполагам с неограничени запаси. После вкъщи ще разтегна няколко часа до две-три седмици и утре ще се върна отпочинал.

Хал Яматака поклати глава и въздъхна.

— Крайно ми е неприятно да си призная, Лий, но страшно те бива в тия загадъчни източни истории.

Лий се усмихна непроницаемо:

— Благодаря ти.

След, като Боби и Джули се прибраха вкъщи, за да приготвят багажа си за пътуването до Санта Барбара и след като Лий се върна в стаята с компютрите, Хал се настани на канапето в кабинета на шефовете, събу обувките си и качи краката си на масичката за кафе. Още пазеше изданието с меки корици на „Последният останал“. Беше я чел два пъти и започна да я препрочита трети път предната вечер в болницата. Ако Боби се окажеше прав, че може никога повече да не видят Франк, на Хал не му предстояха особени събития и вероятно щеше да прочете поне половината от романа.

Може би удовлетворението му в „Дакота & Дакота“ нямаше нищо общо с изгледите за вълнуващи преживявания вместо стереотипната градинарска работа и е очевидно минималните шансове да стане герой. Може би изборът на професия се дължеше най-вече на разбирането, че просто не го бива да окоси една морава, да подкастри жив плет или да засади петдесет саксии с цветя и в същото време да чете романи.

Дерек седеше на стола. Насочи дистанционното към телевизора и го включи, сетне попита:

— Не искаш ли да гледаш новините?

— Не — отговори Томас.

Беше в леглото си, облегнат на възглавниците и се вглеждаше в тъмната нощ зад прозореца.

— Добре. И аз. — Дерек натисна копчето на дистанционното. На екрана се появи нова картина. — Не искаш ли да гледаш игра?

— Не.

Единственото, което Томас искаше, бе да надуши Лошото нещо.

— Добре.

Дерек почна да натиска копчета и невидимият лъч докара нова картина на екрана.

— Не искаш ли да гледаш тримата, дето се преструват на смешни?

— Не.

— Какво искаш да гледаш?

— Няма значение. Каквото искаш ти.

— Наистина ли?

— Каквото искаш ти — повтори Томас.

— Ей, много хубаво.

Дерек докара много картини на екрана, докато най-накрая намери космически филм — космонавти в скафандри щъкаха из някакво мрачно място. Дерек въздъхна блажено и каза:

— Хубаво. Харесват ми шапките.

— Шлемовете — обясни Томас. — Космически шлемове.

— Де да имах такава шапка.

Томас пак опипа големия мрак, но този път реши да не пуска мислена нишка, която бавно се разгъва към Лошото нещо. Този път си представи нещо като Невидимия лъч за телевизора. Ей, ама то било страхотно! Бам, стигна до Лошото нещо за миг, пък и се почувства посилен, толкова силен, че се уплаши, изключи лъча и веднага се върна при себе си.

— Имат телефони в шапките — извика Дерек. — Виждаш ли, говорят си през шапките.

Космонавтите по телевизията се бяха озовали на още по-зловещо място, както обикновено се случваше на космонавтите, въпреки че там все ги чакаше нещо грозно и страшно. Така и не си извличаха поука.

Томас извърна очи от екрана.

Към прозореца.

В тъмното.

Боби се боеше за Джули: Боби знаеше нещо, което Томас не знаеше. Ако Боби се боеше за Джули, Томас трябваше да бъде смел и да постъпи Както Трябва.

Идеята за лъча, се оказа много по-добра, чак го уплаши, но Томас я хареса, защото така по-лесно можеше да надуши Лошото нещо. Можеше да го стигне по-бързо, да го проследява по-често и да не се страхува, че Лошото нещо може да улови мислената нишка и да дойде в дома с него. Да сграбчиш невидим лъч е по-трудно, дори за толкова бързо, хитро и подло същество като Лошото нещо.

Затова отново си представи, че натиска копчетата, част от него излетя в мрака и — бам! — право при Лошото нещо. Томас усети колко е побесняло, повече от всякога, бъкеше от мисли за кръв, от които на Томас му прилоша. Прииска му се да се върне в дома. Лошото нещо го усети. Стана му неприятно, че Лошото нещо го усети, че долавя присъствието му, но той остана при него още само няколко мига, за да

провери дали в мислите за кръвта се мярка Джули! Ако Лошото нещо мислеше за Джули, Томас веднага щеше да телевизионира предупреждение на Боби. Зарадва се, че не откри Джули в мислите на Лошото нещо и бързо като лъч се прибра в дома.

— Откъде мога да си намеря такава шапка, как мислиш? — питаше Дерек.

— Шлем.

— И лампа си има, виж!

Томас се понадигна от възглавниците и попита:

— Знаеш ли каква е тая история?

Приятелят му поклати глава.

— Каква?

— От тия, дето всяка секунда нещо грозно и лошо изскача и засмуква космонавта за лицето или пък пропълзява през устата надолу към корема и там свива гнездо.

Дерек направи гримаса на отвращение.

— Уф. Не ми харесват такива истории.

— Знам. Затова те предупреждавам.

Докато Дерек бързо докарваше най-различни картини на екрана, за да избяга от космонавта, на който щяха да му изсмучат лицето, Томас размишляваше колко трябва да чака, преди пак да тръгне да души за Лошото нещо. Боби наистина се тревожеше, личеше си, въпреки че се мъчеше да го скрие, а Боби не беше глупак, значи не беше лошо най-редовно да проверява Лошото нещо, да не би да му хрумне мисъл за Джули, да се събуди и да хукне да я търси.

— Искаш ли да гледаш това? — прекъсна размишленията му Дерек.

На екрана се виждаше оня с хоккейната маска и голям нож в ръката, който тихо стъпваше в стаята, а на леглото имаше заспало момиче.

— По-добре дай друга картина — предложи Томас.

Понеже върховият час бе отминал, понеже Джули познаваше на пръсти улиците и най-вече понеже не беше в настроение да бъде предпазлива или да спазва правилника, двамата страхотно бързо

изминаха разстоянието от кантората до дома си в източната част на Ориндж.

По пътя Боби ѝ разказа за калкутската хлебарка в обувката при пристигането му с Франк на червения мост в градината в Киото.

— Но когато скочихме на планината Фуджи, обувката беше наред, хлебарката я нямаше.

Джули намали скоростта на кръстовището, но наоколо нямаше други коли и затова не спази знака „стоп“.

— Защо не ми разказа всичко това в кантората?

— Нямаше време за подробности.

— Какво според теб се е случило на хлебарката?

— Не знам. И тъкмо това ме притеснява.

Караха по Нюпорт авеню, точно зад Крофърд Каньон. Неоновите лампи хвърляха причудливи светлини по платното.

Накацали по стръмните хълмове отляво, огромните къщи в английски и френски стил светеха като огромни луксозни кораби и изглеждаха съвсем нелепо не само защото лудите цени на тамошните парцели водеха до строителство на грамадни сгради, непропорционални на малките дворчета, но и защото архитектурата им рязко нарушаваше полутропическия пейзаж. Всичко това беше част от калифорнийския цирк. Боби донякъде го мразеше, но по принцип го обичаше. Досега никога не беше обръщал внимание на къщите и на фона на сериозните проблеми, с които се бяха сблъскали с Джули, не разбираше защо точно сега им обръща внимание. Може би толкова бе потресен, че дори дребните несъответствия му напомняха за хаоса, който едва не го погълна по време на пътуванията му с Франк.

— Налага ли се да караш толкова бързо? — обърна се той към Джули.

— Да — сопна се съпругата му. — Искам да се приберем у дома, да вземем багажа, да стигнем до Санта Барбара, да научим колкото е възможно повече за Полардови и да приключим с този отвратителен, зловещ случай.

— Ако така го приемаш, защо просто не се откажем? Франк се връща, даваме му парите и буркана с червените диаманти, извиняваме се, казваме, че е страхотно момче, но ние вече не играем.

— Не можем — отговори Джули.

Боби прехапа устни и каза:

— Зная. Но не разбирам защо сме принудени да се заплитаме в това.

Колата изпълзя по хълма и бързо се понесе на север, покрай входа на Рокинг Хорс Ридж. Жилището им се намираще само на няколко преки оттам. Чак когато натисна спирачките, за да вземе завоя, Джули го погледна и попита:

— Наистина ли не знаеш защо не можем да се откопчим?

— Наистина. Да не би ти да знаеш?

— Да.

— Каж ми.

— Сам ще се сетиш в крайна сметка.

— Не се прави на загадъчна. Не е в твой стил.

Джули завъртя волана на служебната тойота и влезе в тяхната улица.

— Ще ти кажа какво мисля, ще се ядосаш, ще отречеш, после ще се скараме, а пък не ми се иска да се карам с теб.

— Защо пък ще се караме?

Тя зави по алеята, паркира, изключи фаровете и двигателя и се обърна към Боби. Очите ѝ блестяха в мрака.

— Когато разбереш защо не можем да се откопчим, няма да ти хареса изводът, който трябва да си направим за себе си и ще възразиш, че не съм права и че всъщност сме чудесна двойка сладурчета. Приятно ти е да си мислиш, че сме просто двойка сладурчета, хитри, но непоқварени, нещо като младия Джими Стюарт и Дона Рийд. Наистина те обичам заради това — ти си такъв мечтател. Ще ми стане болно, когато започнеш да се караш.

Боби едва не започна да се кара за това дали ще се скарат. После се загледа в нея и промълви:

— Имах чувството, че нещо не е наред, че когато всичко свърши и осъзная защо така упорито съм искал да го доведа докрай, мотивите ми няма да са толкова благородни, колкото ми се струват сега. Много особено чувство, по дяволите. Сякаш не познавам себе си.

— Може би цял живот опознаваме себе си. И може би така и не успяваме да се опознаем изцяло.

Джули го целуна леко и бързо, после излезе от колата.

Боби я последва по пътеката към входната врата и вдигна очи към небето. Ясното време не се беше задържало. Облаци криеха луната

и звездите. Небето беше много тъмно и младият мъж изведнъж бе обзет от странната увереност, че към тях пада някаква огромна и ужасна тежест — черна на фона на черното небе и затова невидима и падаща все по-бързо и по-бързо...

Канди сдържаше гнева си, напирасц като ловно куче на каишка.

Не преставаше да се люлее и постепенно срамежливият посетител набираше смелост. Невидимата ръка няколко пъти докосна главата му. Отначало беше лека като празна копринена ръкавица, пипна го и изпърха нанякъде. Но Канди упорито се преструваше, че не се интересува от ръката или от нейния притежател, а посетителят ставаше все по-дързък, ръката — по-тежка и не толкова нервна.

Канди не направи опит да влезе в мислите на натрапника, защото се боеше да не го пропъди и въпреки това част от мислите на непознатия стигаха до него. Като че посетителят не разбираше как образи и думи от неговото съзнание преминават в съзнанието на Канди — те просто изтичаха като водни капчици от едва забележими дупки по дъното на ръждясала кофа.

Няколко пъти се появи името „Джули“. Веднъж то бе придружено и от образ — привлекателна жена с кестенява коса и тъмни очи. Канди не знаеше дали това е лицето на посетителя или на негова позната и дали въобще принадлежи на реално съществуващ човек. Някои черти го караха да се съмнява: от образа се излъчваше бледа светлина и лицето беше толкова мило и спокойно, че напомняше на светите изображения в Библията.

Думата „фърфъруда“ също долетя неведнъж от мислите на посетителя, понякога с още думи като „не забравяй фърфърудата“ или „не бъди фърфъруда“. И всеки път, когато през съзнанието проблясваше тази дума, посетителят бързо се отдръпваше.

Но после пак се връщаше. Защото Канди не правеше нищо, за да му покаже, че е нежелан гост.

Продължаваше да се люлее; Столът тихичко поскърцваше: скръц... скръц... скръц... скръц.

Канди зачака.

Съзнанието му беше отворено.

... скръц... скръц... скръц...

Два пъти проблесна името „Боби“, втория път придружено от неясен образ — отново това симпатично лице. Беше идеализирано, също като това на Джули. На Канди му се стори, че го познава, но изображението на Боби не беше така ясно и подробно като на Джули, пък и Канди не искаше да се съсредоточава върху него да не би посетителят да усети интереса му и да се уплаши.

По време на дългото и търпеливо ухажване на срамежливия натрапник, Канди долови още много думи и образи, но не разбираше какво значат: „мъже в скафандри“, „Лошото нещо“, „един тип с хоккейна маска“, „домът“, „глупави хора“... и още хавлия, полуизядено десертно блокче и внезапна трескава мисъл: „Рисувай бръмбари, не става, рисувай бръмбари. Трябва да Бъдеш Спретнат...“

Повече от десет минути изминаха без контакт и Канди започна да се тревожи, че натрапникът се е оттеглил завинаги. Но той изведнъж се завърна. Този път контактът беше силен, по-близък отпреди.

Канди усети насъбраната смелост у посетителя и разбра, че е време да действа. Представи си своето съзнание като стоманен капан, а посетителят като любопитна мишка. Представи си как капанът щраква и острието срязва натрапника.

Ужасен, посетителят се помъчи да се отскубне. Канди го задържа и го тласна по телепатичния мост между двамата, опитваше се да нахлуе в мислите му и да научи кой е той, къде се намира и какво иска.

Канди не притежаваше телепатични способности, нищо подобно дори на слабите възможности на натрапника. Всъщност досега не беше разчитал чужди мисли и не знаеше как да постъпи. Както се оказа, не се налагаше да прави нищо — само да се „отвори“ и да попива информацията от посетителя. Той се казваше Томас и беше ужасен от Канди, от това, че е Направил Нещо Наистина Глупаво и че е изложил Джули на опасност. Страхът от тези три фактора разбиваха мисловната му защита и го караха да излее поток информация.

В действителност информацията беше прекалено много и Канди не успяваше да я пресее — порой от думи и образи. Ето защо отчаяно се мъчеше да улови следи за самоличността и адреса на Томас.

„Глупави Хора, Чиело Виста, домът, тук всички имат криви очи, медицинско заведение, добра храна, телевизия, Най-Доброто Място За

Нас, Чиело Виста, санитарите са добри, гледаме колибрита, светът е лош там, твърде лош за нас, Чиело Виста, Домът...”

С известно учудване Канди разбра, че посетителят е човек с недоразвит интелект — долови дори термина „болест на Даун“ — и се уплаши, че няма да успее да открие нещо смислено в объркания поток от думи, за да разбере къде се намира Томас. В зависимост от коефициента си на интелигентност Томас можеше дори да не знае къде е здравното заведение „Чиело Виста“, въпреки че явно живееше там.

После от мислите на Томас изригнаха образи — добре свързана верига от спомени, които му причиняваха известно емоционално страдание: пътуването до „Чиело Виста“ с кола заедно с Джули и Боби в деня, когато го заведоха в дома. Тя доста се различаваше от другите мисли и спомени на Томас, защото беше много подробна и така ярко запаметена, че се въртеше като на филм. Канди научи всичко, което му трябваше. Видя пътищата, по които бяха минали през онзи ден, разпозна пътната маркировка зад прозореца на колата, видя всяка особеност при завоите, защото Томас се бе постарал да запомни всичко, воден от една мисъл: „Ако там не ми хареса, ако хората са лоши, ако е много страшно, ако ми дойде много да съм сам, трябва да зная как да намеря пътя обратно до Боби и Джули, когато пожелае, трябва да запомня, трябва да запомня всичко, значи завой тук при 7–11, оттук вдясно, да не забравя 7–11 и сега покрай трите палми. Ами ако те не идват да ме виждат? Не, не бива да мисля лоши работи, те ме обичат и ще дойдат. Ами ако не дойдат? Виж, запомни тази къща, трябва да мина покрай нея, запомни къщата със синия покрив...”

Канди разбра всичко. Дори географ не би му обяснил по-точно с градуси и минути ширина и дължина. Беше повече, отколкото му трябваше, за да разбере как да използва способностите си. Канди отвори капана и пусна Томас.

После стана от люлеещия стол.

Представи си дома в Чиело Виста с всички дребни подробности от мислите на Томас.

Представи си стаята на Томас на първия етаж на северното крило в северозападния ъгъл.

Мрак, милиарди горещи искри в празнотата, скорост.

Джули беше в настроение за работа и затова останаха вкъщи само петнадесет минути, само колкото да нахвърлят тоалетни принадлежности и дрехи за преобличане в малката пътна чанта. В „Макдоналдс“ на Чапман авеню в Ориндж тя спря до гишето за коли и купи ядене за из път: сандвичи „Биг Мак“, пържени картофи и диетична кола. Преди да стигнат до магистралата на Коста Меса, докато Боби още се суетеше с пакетчетата горчица и опаковката на сандвичите, Джули закачи радарния детектор на огледалото за обратно виждане и го включи в запалката на тойотата. Боби досега не беше ял сандвичи при такава скорост, но предполагаше, че карат средно със сто и четирийсет километра в час по магистралата Ривърсайд на запад от магистралата Ориндж. Не беше доял картофите, когато вече се намираха само на няколко отклонения от магистралата Футхил източно от Лос Анжелис. Върховият час отдавна бе отминал и движението беше необичайно спокойно и все пак поддържането на такава скорост изискваше бърза смяна на платната и здрави нерви.

— Ако продължаваме със същата скорост — подхвърли Боби, — никога няма да получа възможността да умра от холестерина в сандвича.

— Лий разправя, че холестеринът не е причина за смъртта ни.

— Така ли?

— Твърди, че живеем вечно и холестеринът може само да ни премести от този живот малко по-бързо. Същото ще стане и ако се подхлъзна и се преобърнем няколко пъти.

— Едва ли — възрази Боби. — Не съм виждал по-добър шофьор от тебе.

— Благодаря ти. Аз пък не съм виждала по-добър пътник от теб.

— Чудя се само...

— Да?

— Ако наистина не умираме, а само продължаваме по-нататък и не си струва да се притеснявам за нищо — защо тогава, по дяволите, купих диетична кола?

Томас се изтърколи от леглото и скочи на крака.

— Дерек, върви, излизай, той идва!

Дерек зяпаше говорещ кон по телевизията и не чу предупреждението.

Телевизорът стоеше в средата на стаята, между леглата, и докато Томас отиде при Дерек и го задърпа, за да го накара да го чуе, около тях заехтя странен звук, много особен — като че някой си подсвирква, ама без да подсвирква. Появи се и вятър на няколко пъти. Не беше нито топъл, нито студен, но Томас потръпна от усещането.

Дръпна Дерек от стола и завика:

— Лошото нещо идва, излизай, върви, както ти казах, още сега!

Приятелят му направи глупава физиономия, после се усмихна, защото сигурно реши, че Томас се прави на смешен като онези тримата комици. Съвсем беше забравил обещанието си. Беше решил, че Лошото нещо сигурно е яйца на очи за закуска, но след като в чинията не се появиха никакви яйца, реши, че няма нищо опасно. Сега обаче имаше опасност, а Дерек не знаеше.

Пак странно подсвиркване. Нов повей на вятъра.

Томас сграбчи Дерек, тласна го към вратата и изкрещя:

— Бягай!

Свиренето спря, вятърът секна и изведнъж кой знае откъде се появи Лошото нещо. Стоеше между тях двамата и вратата.

Беше човек, както Томас вече знаеше, но имаше и още нещо. Сякаш бездънен мрак беше излят в човешка форма, къс от нощта, промъкнал се през прозореца и то не само защото беше облечен с черна тениска и черни шорти, но и защото личеше, че отвътре също е чисто черен.

Дерек се уплаши. Нямаше нужда някой да му обяснява, че това е Лошо нещо — нали го виждаше със собствените си очи! Но не разбираше, че е прекалено късно да бяга и затова се запъти към Лошото нещо, може би да се промуши покрай него — дори Дерек не беше чак толкова глупав, че да не му е ясно какво ще стане, ако реши да блъсне огромното тяло пред себе си.

Лошото нещо го сграбчи и го повдигна във въздуха без никакво усилие, като възглавничка. Дерек изпищя. Лошото нещо го блъсна в стената толкова силно, че писъкът секна, снимките на родителите и брата на Дерек изпопадаха и то от отсрещната стена зад леглото му.

Лошото нещо беше извънредно бързо. Това беше най-страшното — ужасно бързо. Запрати Дерек в стената, той зина, без да отрони нито

звук повече. Лошото нещо пак го блъсна още по-силно, макар и първия път да беше достатъчно да убие когото и да било. Момчето се облеци. Лошото нещо го дръпна от стената и го тръшна на масата. Масата потрепери, а-ха да се разпадне, но се задържа. Главата на Дерек увисна от ръба ѝ. Томас виждаше лицето му преобърнато: преобърнатите очи примигваха бързо, преобърнатата уста беше широко зейнала, но от нея не излизаше звук. Томас отмести очи от лицето на приятеля си и погледна над тялото му към Лошото нещо, а то го гледаше и се хилеше, като че всичко беше само шега, ха-ха, колко смешно, ама никак не беше смешно. После взе ножиците от единия край на масата — същите ножици, с които Томас правеше стихотворенията си в картини, същите, които едва не паднаха, когато Лошото нещо тръсна Дерек отгоре. То мушна ножиците в Дерек и от него потече кръв — горкия Дерек, който не би наранил никого, освен себе си, който дори не знаеше как да нарани човек. А Лошото нещо мушкаше ли мушкаше с ножиците, от Дерек течеше все повече кръв, и после отново и отново. Кръвта течеше не само от четирите дупки в гърдите и корема, които Лошото нещо проби в Дерек с ножиците, но и от устата и носа му. Лошото нещо грабна трупа от масата и го захвърли както си беше със забитите ножици отпред, сякаш беше възглавница. Не, по-точно сякаш беше чувал с боклук. Точно така хвърляха чувалите Чистовниците в Чистовния Камион. Дерек падна на леглото по гръб, ножиците продължаваха да стърчат, а той не помръдваше — ясно, беше отишъл в Лошото място. И най-страшното беше, че всичко се случи много бързо, толкова бързо, че Томас не успя да измисли нещо, за да го предотврати.

Стъпки в коридора, тичане.

Томас изкрещя за помощ.

Пит, един от санитарите, застана на прага. Видя Дерек на леглото с ножиците и шурналата отвсякъде кръв и се уплаши, личеше му. Обърна се към Лошото нещо и го попита:

— Кой...

Лошото нещо го сграбчи за врата и Пит издаде особен звук, като че кост беше влязла в гърлото му. Санитарят хвана с две ръце ръката на Лошото нещо, която изглеждаше два пъти по-голяма от неговите, но не успя да го накара да отпусне хватката. Лошото нещо го повдигна за врата, брадичката на Пит се вирна и главата му се отметна. После го грабна за колана и го запрати обратно през вратата в коридора.

Младият санитар се стовари върху една от сестрите и двамата паднаха на пода, настъпи бъркотия, сестрата се разпищя.

И всичко само за пет тиктакания. Толкова бързо.

Лошото нещо тръшна вратата, разбра, че не се заключва и постъпи най-странно, странно и страшно. Протегна двете си ръце към вратата и от тях излезе светлина, също като от фенерчето, само че синя. От пантите, от бравата и касата на вратата заизскачаха искри. Металните части се стопиха и се размекнаха — така маслото се разлива от картофеното пюре. Получи се пожарна врата. Така казваха за случай на пожар — ако видиш, че коридорът гори, не излизаш навън, затваряш вратата и чакаш в стаята. Обясняваха, че ѝ викат „пожарна“, защото огънят не може да влезе през нея, а Томас все се чудеше защо тогава не ѝ казват безпожарна врата, но така и не попита. Имаше обаче нещо друго — пожарната врата не пропускаше огъня, защото е метална, а сега се топеше по краищата заедно с металната рамка. Сякаш никога повече нямаше да мине през нея.

Отвън почнаха да блъскат по вратата, мъчеха се да отворят, не успяваха и непрекъснато викаха имената на момчетата. Томас разпозна някои гласове и искаше да изкрещи за помощ в бедата, но едва ли можеше да издаде по-силен звук от горкия Дерек.

Лошото нещо спря синята светлина. После се обърна и погледна Томас. Усмихна се. Лоша усмивка. Сетне прошепна:

— Томас?

Момчето с изненада разбра, че може да стане на крака, въпреки уплахата. Беше притиснат на стената до прозореца и се замисли дали да не повдигне резето на прозореца, да отвори и да излезе, както ги бяха учили по време на тренировките за аварии. Но знаеше, че не е достатъчно бърз, а Лошото нещо беше най-бързото същество, което бе виждал.

То запристъпва към него.

— Ти ли си Томас?

Известно време Томас не можеше да пророни нито дума. Само мърдаше устни и се мъчеше да каже нещо. През това време, се чудеше дали да не излъже, да каже, че не е Томас и Лошото нещо току-виж му повярвало, за да го пусне. Затова, когато изведнъж звуците започнаха да излизат от устата му, той забъбри:

— Не... не... не съм Томас. Той отиде във външния свят, голям негодник е, затова го изхвърлиха навън, в света.

Лошото нещо се изсмя. В смеха му нямаше нищо смешно — Томас никога не беше чувал подобно нещо.

— Кой, по дяволите, си ти, Томас? — изграчи Лошото нещо. — Откъде си? Как е възможно тъпак като теб да притежава способност каквато аз нямам?

Момчето не отговори. Не знаеше какво да каже. Искаше му се блъскането отвън да спре, хората да потърсят друг начин да влязат, защото с блъскане не ставаше. Може би трябваше да повикат полиция и да помолят за „челюстите на живота“, ами да, „челюстите на живота“ — като онези, които показваха по телевизията как изваждат хора от катастрофирани коли. Можеха да отворят вратата с „челюстите на живота“ точно както местеха смачканите коли и спасяваха хората. Томас се надяваше полицията да не каже, че с „челюстите на живота“ отворят само коли, а не врати по домовете, защото тогава с него беше свършено.

— Ще ми отговориш ли, Томас? — настоя Лошото нещо.

При боричкането столът за гледане на телевизия се беше преобърнал и сега беше между Томас и Лошото нещо. То протегна ръка, само едната, блесна синята светлина и — пуф! — столът се разпадна на трески като безброй клечки за зъби. Томас едва успя да закрие с длани очите си, за да не ги наранят. Някои трески се забиха по ръцете, дори по брадичката и бузите, други влязоха в ризата и го убодоха по корема, но момчето не чувстваше болка, тъй като беше много заето да се страхува.

Веднага дръпна ръцете си от очите, защото трябваше да следи къде се намира Лошото нещо. То беше надвесено върху него, пред лицето му се носеха пращинки от дървения стол.

— Томас? — повтори Лошото нещо и сложи голямата си ръка върху шията му, както стори на Пит преди известно време.

Томас чу от гърлото му да излизат звуци. Не можеше да повярва, че именно той ги издава, но така си беше. После се чу да казва нещо, което умът му не го побираше как е посмял да изрече:

— Ти не Си Общителен!

Лошото нещо го сграбчи за колана, без да пуска врата му, повдигна го от пода, дръпна го, после пак го блъсна назад към стената,

както удари Дерек. Томас никога не беше изпитвал такава болка.

Вътрешната врата на гаража беше с резе, но нямаше предпазна верига. Клинт прибра ключовете в джоба си и влезе в кухнята в осем и десет. Фелина седеше до масата, четеше списание и го чакаше.

Тя вдигна очи и се усмихна. Сърцето му заби учестено, точно както в сантименталните любовни романчета. Клинт не можеше да повярва, че му се случва подобно нещо. Преди да срещне Фелина беше толкова сдържан. Гордееше се, че няма нужда от интелектуален стимул или емоционална подкрепа и затова не се поддава на болките и разочарованията от човешките взаимоотношения. После я срещна. Дъхът му започна да секва, стана уязвим като всички останали и се радваше на това.

Фелина изглеждаше страхотно в семплата синя рокля с червения колан и червените обувки. Силна и едновременно нежна, издръжлива и в същото, време крехка.

Клинт се приближи до нея. Известно време двамата постояха пред хладилника, до мивката, прегръщаха се и се целуваха. Клинт си помисли, че биха били щастливи дори и да бяха глухонеме, дори и да не можеха да четат по устните или да разговарят с езика на жестовете, защото щастието им произлизаше от това, че са заедно, а то не се описва с думи.

Най-накрая той проговори:

— Ама че ден! Нямам търпение да ти разкажа. Искам съвсем набързо да се измия и да се преоблека. Към осем и половина ще излезем, ще идем в „Капрабело“, ще седнем в ъглово сепаре, ще пийнем вино, ще хапнем спагети и чеснов хляб...

„Ще ни стане тежко.“

Клинт се засмя, защото Фелина беше права. Двамата обичаха да ходят в „Капрабело“, но храната там беше с много подправки. Винаги си патеха от яденето.

Отново я целуна и тя седна със списанието в ръка, докато Клинт се запъти през трапезарията по коридора към банята. Пусна топлата вода да се източи, включи електрическата самобръсначка и започна да се бръсне и да се усмихва на образа си в огледалото, защото се радваше на дяволския си късмет.

Лошото нещо беше точно пред лицето му, кривеше се и задаваше въпроси, прекалено много, за да може Томас да помисли и да отговори, дори да беше седнал кротко и спокойно на стол, камо ли с висящи във въздуха крака и притиснат до стената, с непоносима болка в гърба. Той непрекъснато повтаряше:

— Не мога повече, не мога повече.

Винаги, когато казваше тези думи, хората преставаха да го разпитват или да му разказват, оставяха го да проясни мислите си. Но Лошото нещо не беше като другите хора. Не го интересуваха дали мислите на момчето са прояснени, само настояваше за отговори. Кой е Томас? Коя е майка му? Кой е баща му? Откъде е? Коя е Джули? Кой е Боби? Къде е Джули? Къде е Боби?

После извика:

— Хей, ама ти наистина си идиот. Не знаеш отговорите, нали? Ти си толкова тъп, колкото изглеждаш.

Дръпна Томас от стената и го задържа във въздуха с една ръка. Момчето не можеше да диша. Лошото нещо го удари през лицето силно, на Томас не му се искаше да плаче, но не можеше да се въздържа, защото го болеше и защото беше уплашен.

— Защо оставят такива като тебе да живеят? — изсъска Лошото нещо.

Пусна Томас, който се строполи на пода. Лошото нещо го изгледа злобно и в момчето се надигна гняв не по-малък от досегашния страх. И това беше странно, защото Томас почти никога не изпадаше в гняв. А за пръв път в живота си беше едновременно разгневен и уплашен. Но Лошото нещо го гледаше така, сякаш беше бръмбар или боклук на пода, който трябва да се почисти.

— Защо не ги убиват такива още при раждането? Ставаш ли за нещо? Защо не са те убили при раждането, за да те накълцат на парченца за кучешка храна?

Томас помнеше как хората от външния свят го гледаха по същия начин и му говореха злобно, а Джули все ги отпъждаше. Убеждаваше го, че не е нужно да бъде любезен с такива хора и че може да им каже, че Са Груби. Сега Томас се ядосваше Напълно Оправдано и дори Джули никога да не му беше обяснявала, сигурно пак щеше да се

ядоса, защото за някои неща просто си беше ясно дали са добри или лоши.

Лошото нещо го ритна по крака и понечи да го ритне още веднъж, личеше си, но откъм прозореца долетя шум. Там се бяха покачили няколко санитарни. Чупеха малкото прозорче и опипваха рамката, за да намерят бравата.

Когато стъклото звънна, Лошото нещо вдигна очи и протегна ръце към прозореца, сякаш молеше санитарите да не влизат. Но Томас разбра, че всъщност се кани да пусне синята светлина.

Искаше да предупреди санитарите, ала се досети, че никой няма да го чуе или да го послуша, докато не стане прекалено късно. Затова, докато Лошото нещо беше с гръб, той изпълзя настрани, въпреки че от пълзенето го болеше, въпреки че трябваше да премине през мокрите петна кръв от Дерек, въпреки че му се повдигаше. Беше разгневен и уплашен.

Синя светлина. Много ярка.

Нещо избухна.

Томас чу трошенето на стъкло и нещо по-страшно, като че не само стъклото удари санитарите, ами и част от стената.

Хората се разпищяха. Повечето писъци рязко секнаха, но други продължиха, беше ужасно — някой в тъмното зад пометения прозорец изпитваше по-силна болка.

Момчето не погледна назад, защото вече беше стигнало до леглото на Дерек, откъдето и бездруго нямаше да види прозореца от мястото си на пода. Освен това знаеше какво иска и къде да отиде. Трябваше да стигне дотам преди Лошото нещо да си спомни за него.

Бързо се покатери на леглото, огледа се, видя, че ръката на Дерек виси от едната страна, а от ръкава му по дланта се стичаше кръв и капеше от пръстите. Никак не му се щеше да докосва мъртвец, макар че го беше обичал. И все пак трябваше да го направи. Беше свикнал да прави разни неща, които не му допадаха, такъв беше животът. Затова се вкопчи в ръба на леглото и се придърпа с всички сили. Мъчеше се да не обръща внимание на болката в гърба и ритнатия крак, защото усещането го вцепеняваше и забавяше. Дерек беше точно пред него с отворени очи и уста, окървавен, притиснал падналите от стената снимки на близките му, толкова тъжен, толкова страшен, заминал завинаги за Лошото място. Томас грабна стърчащите от гърдите му

ножици и ги дръпна, като си повтаряше, че в това няма нищо лошо, защото Дерек не чувстваше нищо и никога повече нямаше да почувства.

— Ти! — изкрещя чудовището.

Момчето се обърна да види къде е Лошото нещо, а то се оказа точно зад него, приближаваше се към леглото. Затова Томас замахна с ножиците колкото можеше по-силно, а по лицето на Лошото нещо се изписа почуда. Ножиците се забиха в рамото му. Страшното същество изглеждаше още по-учудено. Бликна кръв.

Томас извади ножиците и каза: „за Дерек“, после добави: „и за мене.“

Не беше сигурен какво ще се случи, но си представяше, че бликналата кръв ще причини болка на Лошото нещо и може би ще го умъртви като Дерек. В другия край на стаята вече нямаше прозорец, нямаше я и част от стената, а от дупките излизаше пушек. Томас си представи, че ще изтича дотам и ще се промъкне през отвора, въпреки че от другата страна беше нощта.

Но не можеше да си представи това, което всъщност се случи, защото Лошото нещо се държеше така, сякаш изобщо не беше наранено с ножиците, сякаш от него не течеше кръв. То го грабна и пак го повдигна. Блъсна го в шкафчето, от което го заболя много повече от стената, защото шкафът имаше дръжки и ръбове.

Томас чу как нещо вътре в него изпраця и се разкъса.

Но най-странното беше, че вече не плачеше, не искаше да плаче, като че всичките му сълзи бяха изтекли.

И още нещо странно: вече не беше толкова уплашен, сякаш страхът му се беше изразходвал също като сълзите. Томас погледна Лошото нещо право в очите и видя големия мрак, по-голям от тъмнината отвън след залез-слънце и разбра, че иска да го умъртви, че ще го умъртви и в това няма нищо нередно. Не се боеше да умре. Смъртта си оставаше Лошото място, не му се искаше да отива там, но изведнъж изпита особено добро чувство към Лошото място — може би пък няма да бъде чак толкова самотен, дори можеше да бъде по-малко самотен, отколкото понякога тук. Стори му се, че в Лошото място вече има някой, който го обича, обича го дори повече, отколкото Джули го обича, повече и отколкото някога го обичаше татко — някой сияен

образ, без следа от мрак около него, толкова светъл, че чак не можеш да го погледнеш.

Лошото нещо притискаше Томас към шкафчето с една ръка, докато с другата измъкна ножиците от рамото си.

После ги заби в тялото на момчето.

Томас започна да се изпълва със светлина, светлината, която го обичаше, и разбра, че си отива. Надяваше се Джули да разбере колко смел е бил през последните си мигове, как престана да плаче и да се плаши и успя да отвърне на нападението. После, изведнъж се сети, че не е телевизионирал предупреждение до Боби, че Лошото нещо е и по техните следи и се зае с тази работа.

... ножиците се врязаха в него...

Внезапно се сети за нещо още по-важно, което се налагаше да свърши. Трябваше да съобщи на Джули, че Лошото място не е чак толкова лошо, че там светлината те обгръща с любов. Джули трябваше да го знае, защото дълбоко в себе си всъщност не вярваше. Представяше си, че там е тъмно и самотно, както преди си мислеше Томас и затова отброяваше всяко тиктакане и се тревожеше дали преди да изтече времето ще успее да направи всичко, да научи, да види, да почувства и да получи всичко, да се погрижи за Томас и за Боби, за да бъдат добре, ако Нещо Се Случи На Нея.

... ножиците пак се врязаха...

А Джули беше щастлива с Боби, но щастиято ѝ нямаше да бъде пълно, ако не узнаеше, че не бива да се тревожи да не би всичко да свършва в мрак. Тя беше толкова добра, че човек трудно можеше да се досети колко е тревожна вътрешно. Само Томас го разбираше сега, когато светлината го изпълваше. Чак сега му стана ясно колко всъщност се тревожи Джули. Тревогата ѝ идваше от това, че трудът, надеждите и мечтите, усилията, постъпките и обичта губят смисъл, щом рано или късно ще бъдеш мъртъв завинаги.

... ножиците...

Ако знаеше за светлината, Джули щеше да престане да се тревожи. Затова Томас телевизионира и това послание заедно с предупреждението и с последните три думи до нея и до Боби, собствените му думи, изпращаше всичко наведнъж и се надяваше да не се обърка: „Лошото нещо идва, внимавайте, Лошото нещо, има

светлина, която те обича, Лошото нещо, и аз те обичам, има светлина, има светлина, ЛОШОТО НЕЩО ИДВА...“

В осем и петнадесет бяха на магистралата Футхил, устремени към връзката с магистралата Вентура, по която щяха да преминат през долината Сан Фернандо почти до океана, преди да завият на север към Окснард, Вентура и оттам до Санта Барбара. Джули знаеше, че трябва да намали скоростта, но не успя да си го наложи. Бързото каране малко я успокояваше — ако се придържаше към ограничението сто километра в час, сигурно щеше да се разкрене още около Бърбанк.

По стереоуредбата звучеше Бени Гудман. Богатата мелодика и накъсаният ритъм изглеждаха съзвучни с бясното препускане. Ако това беше филм, музиката на Гудман щеше да подхожда прекрасно на сенчестата, панорамна гледка на осеяните със светлинки хълмове, покрай които преминаваха от град на град, от квартал на квартал.

Джули знаеше защо е толкова напрегната. По съвсем неочакван начин Мечтата се оказа толкова близо, но ако протегнеха ръка, щяха да изгубят всичко. Всичко. Надеждите. Любимия човек. Живота.

Седнал до нея, Боби ѝ имаше такова доверие, че можеше да задреме дори при скорост над сто и четирийсет километра в час, въпреки мисълта, че и тя бе спала само три часа предната нощ. От време на време Джули го поглеждаше само защото ѝ беше приятно, че той е до нея.

Съпругът ѝ все още не разбираше защо са тръгнали на север да проверят семейство Полард и защо надхвърлят обичайните служебни задължения към клиента, но неговото объркване се дължеше на факта, че беше почти толкова добър, колкото изглеждаше. Понякога нарушаваше правилата и законите заради своите клиенти, но в личния живот нямаше по-съвестен човек. Джули беше с него веднъж, когато от повреден автомат за вестници Боби получи неделния брой на „Лос Анжелис Таймс“ и ресто от три двайсет и петцентови монети в повече, след което веднага пусна парите обратно в процепа, въпреки, че преди същия автомат беше задържал повече монети и със сигурност вече сметката беше няколко долара в ущърб на Боби.

— Добре де — каза тогава младият мъж и се изчерви от присмеха ѝ към неговата прилежност, — може би автоматът е мошеник

и си му е добре така, но аз не мога.

Джули можеше да му обясни, че са се захванали със случая Полард, защото за пръв и последен път в живота си бяха близо до големите пари, до големия шанс, който търси всеки човек, но малцина го намират. Франк им беше показал за миг парите в чантата и им беше разказал за втората чанта в мотела. Оттогава бяха като мишки в лабиринт, привличаше ги миризмата на сиренето, въпреки че и двамата бяха заявили, че не преследват лични цели. Когато Франк се появи в болничната стая Бог знае откъде с още триста хиляди, нито Джули, нито Боби поставиха въпроса за законността, въпреки че не можеха повече да си затварят очите и да се кълнат в невинността на клиента си. Миризмата на сиренето беше станала толкова силна, че не можеха да устоят. Хвърляха се с главата напред, защото виждаха възможността да използват Франк, за да победят в мишето състезание и да си купят Мечтата по-скоро, отколкото се бяха надявали. Бяха готови да използват мръсни пари и съмнителни средства, за да постигнат желаната цел, въпреки че Джули изтъкваше като оправдание, че не са толкова алчни и не могат просто да откраднат парите и диамантите на Франк и да го оставят в ръцете на неговия брат психопат. Или пък дори чувството им за дълг към клиента вече беше измамно — оправдание, което можеха да посочват впоследствие пред себе си, за да обяснят не чак толкова благородните си постъпки и подбуди.

Джули можеше да му разкаже всичко това, но не го направи, защото не ѝ се искаше да спори с него. Трябваше да го остави сам да стигне до същите изводи. Ако се опиташе да му го обясни предварително, той щеше да възрази. Дори и да признаеше частица от истината, Боби щеше да подхване безкраен спор за правилността на Мечтата, за моралността на нейната същност — целта, която оправдава средствата. Но според Джули високоблагородната цел не можеше да остане непроменена, ако към нея се вървеше с неморални средства. Не можеше да се откаже от Големия шанс, ала се тревожеше, че когато постигнат Мечтата, тя ще се окаже опетнена, не каквато би трябвало да бъде.

Въпреки всичко Джули продължи да кара. Бързо. Защото скоростта разсейваше част от страха и напрежението. Притъпяваше и бдителността. А без тази бдителност ставаше по-малка вероятността да се откаже от опасния сблъсък с Полардови, който изглеждаше

неизбежен, ако искаха да използват възможността да получат огромно богатство, даващо им възможност да осъществят всичките си планове.

Движението по пътя беше намаляло, зад тях нямаше никого, най-близката кола отпред беше на около четиристотин метра, когато Боби извика и се изправи рязко, сякаш я предупреждаваше за опасност от катастрофа. Наведе се рязко и хвана главата си с две ръце, като да облекчи внезапен пристъп на мигрена.

Джули уплашено отпусна съединителя, здраво натисна спирачките и попита:

— Боби, какво има?

С одрезгавял от страха и припрян от неотложността глас съпругът ѝ надвика музиката на Бени Гудман:

— Лошото нещо, Лошото нещо, внимавайте, има светлина, която те обича...

Канди погледна окървавеното тяло в краката си и разбра, че не трябваше да убива Томас. Трябваше да го отведе на потайно място и с мъчения да изтръгне от него отговорите, дори на този идиот да му трябваха часове, за да разкаже онова, което интересуваше Канди. Можеше дори да бъде забавно.

Но Канди никога досега не беше изпадал в такъв бяс, не се владееше до такава степен, че да потуши гнева, обзел го в деня, когато откри мъртвото тяло на майка си. Искаше отмъщение не само за нея, но и за себе си, за всеки, който заслужаваше възмездие, но не го беше получил. Бог го бе превърнал в средство за отмъщение и както никога досега Канди отчаяно копнееше да изпълни предназначението си. Жадуваше не просто да разкъса гърлото и да изпие кръвта на един грешник, искаше да накаже множество грешници. За да се уталожат гневът му, трябваше не просто да пие, а да се опие от кръв, да се окъпе в кръв, да се изправи сред потоци кръв, да застане върху напоена от кръв земя. Искаше майка му да го освободи от правилата, които досега укротяваха гнева му, искаше Бог да го пусне на свобода.

Чу в далечината сирени и разбра, че трябва скоро да изчезва.

В рамото му пулсираше гореща болка — ножиците бяха разкъсали мускула и одраскали костта, но по пътя щеше да се справи с раната. При възстановяването лесно щеше да поправи наранената плът.

Докато се промъкваше през изпопадалите по пода предмети, той се оглеждаше за нещо да го насочи към Джули или Боби, за които говореше Томас. Те сигурно знаеха кой е Томас и защо притежаваше дарба, каквато дори благословената майка на Канди не можа да му даде.

Докосваше различни предмети и мебели, но оттам изтръгваше само изображения на Томас и Дерек, както и на някои санитарии и медицински сестри, които се грижеха за тях. После забеляза албум на пода, до масата, където беше убил Дерек. Отворените страници бяха пълни с картини, залепени на редове и в особен ред. Канди взе албума и го прелисти. Чудеше се какво ли е това и когато се помъчи да види лицето на последния човек, който го беше държал в ръце, усилията му бяха възнаградени с образ на друг човек — нито идиот, нито медицинска сестра.

Як мъж. Не едър колкото Канди, но почти толкова силен.

Сирените вече бяха на по-малко от километър, с всяка секунда звуците се засилваха.

Канди прокара дясната си ръка по корицата на албума, търсеше... търсеше...

Понякога усещаше много неща, друг път съвсем малко. Този път трябваше да успее или стаята щеше да се окаже задънена улица за стремежа му да узнае значението на дарбата на идиота.

Търсеше...

Получи едно име. Клинт.

Някъде следобеда Клинт бе седял на стола на Дерек и бе разлиствал странната колекция картини.

Опита се да разбере къде е отишъл Клинт след като е излязъл от стаята. Видя шевролет, който Клинт кара по магистралата, после някакво място на име кантора „Дакота & Дакота“. После пак шевролета, по магистрала в мрака и къщичка на едно място, наречено Пласенша.

Сирените вече бяха приближили, вероятно колите завиваха по алеята към паркинга на „Чиело Виста“.

Канди хвърли албума. Беше готов за тръгване.

Трябваше да свърши само още нещо преди да се телепортира. Когато откри, че Томас е идиот и че в „Чиело Виста“ е пълно с такива, Канди се ядоса и обиди от съществуването на дома.

Протегна ръце и обърна дланите една срещу друга на разстояние около половин метър. Между тях проблесна синя светлина.

Той си спомни как съседите и други хора шушукаха по адрес на сестрите му, пък и по негов още когато бе момче, когато го спряха от училище заради проблемите му. Вайълет и Върбина изглеждаха и се държаха като умствено недоразвити и сигурно не се обиждаха, когато ги наричаха така. Невежите и него наричаха умствено изостанал, защото си мислеха, че не ходи на училище поради затруднения в обучението като неговите сестри. (Само Франк ходеше на училище като обикновените деца.)

Светлината се сгъсти в топка. От ръцете му продължаваше да струи сила. Концентрираше се в топката, която ставаше все по-тъмносиня и сякаш придобиваше плътност като твърд предмет, увиснал във въздуха.

Канди беше интелигентен и нямаше никакви затруднения при обучението. Майка му го научи да чете, да пише и да смята. Затова се дразнеше, когато му викаха идиот. Не ходеше на училище по други причини, разбира се, главно заради половия орган. Когато порасна, никой вече не го наричаше умствено изостанал и не се шегуваше с него, поне в негово присъствие.

Сапфиреносинята топка вече изглеждаше плътна като истински скъпоценен камък, но по размери приличаше на баскетболна топка. Беше почти готова.

Несправедливо обиден с етикета „идиот“, Канди не изпитваше никакво съчувствие към истинските инвалиди. Напротив, силно ги мразеше и се надяваше омразата му да подскаже на хората, че не е и никога не е бил един от тях. Да се мисли подобно нещо за него или пък за сестрите му беше обида към святата му майка, която не беше способна да роди идиот.

Канди прекрати притока на енергия и отдръпна ръце от топката. За миг се загледа в нея. Усмиваше се, като си представяше какво ще настъпи в този отвратителен приют.

През дупката, образувана там, където допреди малко бяха прозорецът и стената, дочу оглушителния вой на сирени, после изведнъж вместо воя долетя проточено ръмжене — признак, че сирените са изключени.

— Помощта идва, Томас — рече Канди и се изсмя.

Протегна ръка към сапфирената топка и я побутна. Тя полетя през стаята като изстреляна балистична ракета. Проби стената зад леглото на Дерек и направи дупка като от снаряд, после премина през следващата стена, и през следващата. Рушеше неудържимо всичко, пръскаше искри и подпалваше всичко наоколо.

В мига, когато се отправяше на път към къщата в Пласенша, Канди чу писъци и взрив.

Боби застана встрани на магистралата. Държеше се за вратата на колата и се мъчеше да си поеме дъх. Беше сигурен, че ще повърне, но пристъпът бе отминал.

— Добре ли си? — попита тревожно Джули.

— Ами... да.

Колите профучаваха край тях. Силната въздушна струя и ревът им създаваха у Боби странното чувство, че двамата с Джули продължават да карат тойотата със сто и шейсет километра в час, докато той се държи за отворената врата, а тя е сложила ръка на рамото му и по необясним начин пазят равновесие и краката им не изгарят от съприкосновението с асфалта при шеметната скорост, въпреки че никой от двамата не шофира.

Сънят много го беше объркал и разстроил.

— Всъщност не беше сън — обясняваше ѝ Боби. Продължаваше да стои с наведена глава и разглеждаше пръснатия чакъл встрани от магистралата. Не изключваше нов пристъп на изтощителен световъртеж и повдигане. — Не като предишния сън за нас, за грамофона и океана киселина.

— Ами пак за „лошото нещо“.

— Да. Но не можеш да го наречеш сън, защото просто ей така... думите нахлуха в съзнанието ми.

— Откъде?

— Не знам.

Осмели се да вдигне глава, зави му се свят, но не му прилоша.

— Лошото нещо... внимавайте... има светлина, която те обича... Не помня всичко. Беше много силно, настойчиво, сякаш някой ми крещеше през фуния, долепена до ухото ми. И това обаче не е точно, защото в действителност не чувах думите, те си стояха там, в главата ми. Усещах ги силно, ако може да се каже така. И то без образи както се случва насън. Само усещания, колкото силни, толкова и объркани.

Страх и радост, гняв и опрощение... а съвсем в края някакво странно усещане за спокойствие, което... не мога да опиша.

Към тях затрещя питърбилт с най-големия фургон, който законът позволяваше по пътищата. Изникнал в мрака зад ослепителната светлина на фаровете, той приличаше на изплувало от дълбините морско чудовище — с първична сила и студен гняв, с вечно неутолим глад. Кой знае защо, докато колата профучаваше покрай тях, Боби се сети за човека от плажа на Пуналу и потръпна.

— Добре ли си? — попита Джули.

— Да.

— Сигурен ли си?

Боби кимна:

— Само малко ми се вие свят. Нищо друго.

— И сега какво?

Той я погледна.

— Че какво друго? Продължаваме към Санта Барбара. Ел Енканто Хайс и слагаме край на всичко това... по някакъв начин.

Канди се появи под портала между дневната и трапезарията. Там нямаше никого.

Отзад в къщата се чуваше бръмчене. След миг неканеният, чудовищен гост разбра, че работи електрическа самобръсначка. Звукът спря. После в мивката потече вода и зажука вентилаторът в банята.

Канди реши да тръгне направо през коридора към банята и да изненада мъжа. Но от другата посока дочу шумолене на хартия.

Прекося трапезарията и застана на прага на кухнята — по-малка от кухнята в родната му къща, но безукорно чиста и подредена, каквато неговата не беше след смъртта на майка му.

До масата, с гръб към него, седеше жена в синя рокля. Беше надвесена над някакво списание, разлистваше го, сякаш търсеше нещо интересно за четене.

Канди владееше телекинетичните таланти много по-сигурно и по-точно, отколкото Франк. Можеше да се телепортира по-ефикасно и по-бързо, причиняваше по-малко разместване на въздуха и по-малко шум от молекулната съпротива. Въпреки всичко се изненада, че жената не се беше изправила, за да провери какво става, защото звуците от

пристигането му се разнесоха в малката съседна стая и явно бяха достатъчно особени, за да привлекат нейното внимание.

Непознатата прелисти още няколко страници, после се облегна и се зачете.

Канди не я виждаше достатъчно добре отзад. Косата ѝ беше гъста, лъскава и толкова черна, като че бе тъкана на същия стан, от който излизаше нощта. Имаше крехки рамене и ръце. Беше протегнала добре оформените си крака встрани от стола и ги беше кръстосала през глезените. Ако беше някой, който се интересува поне мъничко от секс, сигурно щеше да се възбуди от извивката на прасеца.

Канди се чудеше как ли изглежда лицето ѝ. Изведнъж го обзе потребност да разбере каква е на вкус кръвта ѝ. Пристъпи прага и направи три крачки към нея. Не правеше никакви усилия да пази тишина, но жената изобщо не вдигна поглед от списанието. Усети присъствието му чак когато Канди я сграбчи за косата и я издърпа от стола, докато тя риташе и се извиваше.

Той я обърна и веднага се изпълни с вълнение. Беше безразличен към красивите ѝ крака, пищните ѝ бедра, тънката талия и едрите гърди. Макар и красиво, дори не лицето ѝ беше причината за неговата възбуда. Имаше нещо друго. Нещо в сивите ѝ очи. Можеше да се нарече жизненост. Беше по-жива от повечето други хора, трептеше.

Жената не изкреця, тихо изръмжа от страх или гняв, после разгневено го заудря с юмруци. Биеше го по гърдите, по лицето.

Жизненост! Да, тази жена беше преизпълнена с живот, бликаше от живот и именно тази жизненост го възбуждаше далеч повече от всякакви сексуални съблазни.

Канди още чуваше далечния плясък на вода и бръмченето на вентилатора. Беше сигурен, че ще се справи с нея, без да привлече вниманието на мъжа, ако успееше да предотврати писъците ѝ. Удари я по главата с юмрук преди да е издала звук. Жената се свлече на пода. Не изгуби съзнание, но беше зашеметена.

Разтреперан от предвкушаното удоволствие, Канди я сложи по гръб на масата. Краката ѝ висяха от ръба. Канди ги разтвори и се наведе между тях, но не за да я изнасили — изнасилването беше нещо отвратително. Сведе лице към нейното, отначало тя запримига объркано, все още замаяна от ударите. После очите ѝ започнаха да се проясняват. Канди забеляза как по лицето ѝ се изписва ужас и бързо се

наведе към гърлото, захапа дълбоко и откри кръвта — чиста, сладка, опияняваща.

Жената се замята под него.

Беше толкова жива. Прекрасно жива. Известно време.

Когато разносвачът донесе пицата, Лий Чен предложи да я раздели с Хал в кабинета на Боби и Джули.

Хал отмести книгата, но не свали обутите си с дълги чорапи крака от масичката за кафе.

— Знаеш ли какви поражения нанася това на артериите ти?

— Защо днес всички са се загрижили за артериите ми?

— Ти си толкова симпатичен млад човек. Много ще ни бъде неприятно да умреш преди трийсетте. Освен това все ще си мислим как ли би се облякъл на следващия ден, ако беше жив.

— Уверявам те, никога нищо подобно на твоите дрехи.

Хал се наведе и погледна в кутията, която Лий му показваше.

— Изглежда доста добре. Правилото е много просто — когато ти доставят пица на адрес, всъщност ти продават услуга, а не добра храна. Тази обаче не изглежда лошо. Спокойно можеш да познаеш къде свършва пицата и къде започва картонът.

Лий откъсна капака на кутията, сложи го върху масичката и постави две парчета пица върху импровизираната чиния.

— Ето.

— Няма ли да ми дадеш половината?

— Ами холестеринът?

— По дяволите, холестеринът е само малко животинска мазнина, да не би да е арсеник!

Когато силното сърце на жената престана да бие, Канди се дръпна от нея. От разкъсаното ѝ гърло продължаваше да се процежда кръв, но той не докосна нито капка повече. От мисълта, че пие от труп, му ставаше лошо. Сети се за котките на сестрите си, които веднага изяждаха всяка умряла от себеподобните си и се намръщи от отвращение.

Докато откъсваше мокрите си устни от гърлото на жената, Канди чу отварянето на врата в задната част на къщата. Някой се приближаваше.

Той бързо заобиколи масата с мъртвата жена и я бутна между себе си и вратата към трапезарията. От представата, която получи за човека от албума с картинките на онзи идиот, знаеше, че с Клинт няма да му е лесно да се справи, както с повечето хора. Предпочиташе да има известно разстояние между двамата, за да има време да прецени съперника си, а не да го нападне изненадващо.

На прага се появи Клинт. Като се изключат дрехите — сиви панталони, тъмносин блейзър, винен пуловер и бяла риза — изглеждаше точно както оставения върху албума образ. Явно доста се беше позанимавал с щанги навремето. Косата му беше гъста, черна, сресана назад от челото. Лицето му беше като изваяно от гранит, изразът на очите бе непримирим.

Възбуден от скорошното убийство и от вкуса на кръв, Канди наблюдаваше другия мъж с интерес. Чудеше се какво ли ще се случи по-нататък. Възможностите бяха най-разнообразни и нито една не беше скучна.

Клинт не реагира според очакванията му. Не прояви изненада, когато видя проснатата мъртва жена върху масата. Не изглеждаше ужасен или сломен от загубата, нито пък изпадна в гняв. В каменното му лице нещо се промени, сякаш под повърхността се разместваха тектонични пластове.

Накрая погледна Канди в очите и промълви:

— Ти.

Едносричното потвърждение, че е разпознат, смути Канди. За миг се обърка откъде ли този човек можеше да го познава, после се сети за Томас.

Възможността Томас да е споделил виденията си с този или с други хора беше най-страшният поврат в живота на Канди след смъртта на майка му. Службата му в Божията армия на отмъстителите беше личен ангажимент, тайна, която не биваше да излиза извън семейство Полард. Майка му го бе предупредила, че няма нищо лошо в това да се гордее с Божията служба, но че гордостта му ще го доведе до падение, ако започне да се хвали с божествения си подвиг пред други. „Сатаната — разправяше му тя — непрекъснато търси имената

на войните от Божията армия, а ти си точно такъв. Когато ги открие, той ги унищожаваше с червеи, които ги изяждат приживе отвътре, тлъсти червеи като змии, и ги засипва с огън и жупел. Ако не можеш да запазиш тайната, ще умреш и ще идеш в ада заради голямата си уста.“

— Канди — прошепна Клинт.

Споменаването на името разпръсна и последните съмнения за разкриването на тайната извън семейството. Канди беше страшно загазил, въпреки че самият той не беше нарушил обета за мълчание.

Представи си, че в момента Сатаната стои в някакво тъмно и задимено място, отмята глава и пита: „Кой? Как го каза? Как се казва той? Канди ли? Канди чий?“

Колкото вбесен, толкова уплашен, Канди понечи да заобиколи кухненската маса. Чудеше се дали Клинт е научил за него от Томас. Беше твърдо решил да пречупи този мъж и да го накара да проговори, преди да го убие.

С най-неочакван жест след каменното спокойствие, с което бе приел убийството на жената, Клинт бръкна в сакото, извади револвер и стреля два пъти.

Всъщност може би изстреля и повече от два куршума, но Канди не чу нищо повече. Първият изстрел го улучи в стомаха, а вторият в гърдите и го отблъсна назад. За щастие главата и сърцето останаха незасегнати. Ако беше наранена мозъчната тъкан, ако бе повредена загадъчната и крехка връзка между мозъка и съзнанието и бе заклешила съзнанието в капана на повредения мозък, преди Канди да успее да ги отдели един от друг, щеше да се изгуби способността да се телепортира и да го остави на произвола на съдбата. Също така, ако сърцето му бе спряло от точен куршум преди той да се дематериализира, Канди щеше да рухне мъртъв на място. Само такива рани можеха да го довършат. Притежаваше много способности, но не беше безсмъртен. Затова беше благодарен на Бога, че му позволи да се измъкне от кухнята и да се върне жив в майчината си къща.

Магистралата Вентура. Джули караше бързо, макар и не чак толкова като преди. От радиокасетофона долиташе мелодията „Кошмар“ на Арти Шоу.

Боби беше потънал в мисли, загледан през страничното стъкло в нощния пейзаж. Не можеше да се отърси от потока думи, които бяха прогорили съзнанието му като бомба, като разтопен метал. Беше се успокоил от съня, който го бе уплашил предната седмица. В края на краищата всеки сънуваше кошмари. Макар и необикновено ярък, абсурдно правдоподобен, сънят не беше необичаен или поне Боби си бе внушил така. Но сегашното преживяване беше различно. Не можеше да повярва, че настойчивите, горещи като лава думи са изригнали от собственото му подсъзнание. Сънят със сложните фройдистки послания в многозначна сцени и символи беше разбираем — нали в крайна сметка подсъзнателното се проявяваше в евфемизми и метафори. Но потокът думи беше много пряк, директен, като изпратен по телетипна машина право в мозъчната му кора.

От време на време Боби шаваше неспокойно. Заради Томас.

Кой знае защо, колкото повече размишляваше върху потока думи, толкова повече в ума му се явяваше Томас. Боби не виждаше връзката и затова се мъчеше да не мисли за момчето, да се съсредоточи върху възможните обяснения на случката. Но Томас неизменно се връщаше — ненатрапчиво, но постоянно. След известно време у Боби се оформи мъчителното чувство, че има връзка между потока думи и Томас, въпреки че нямаше ни най-малка представа каква може да бъде тя.

И още по-лошо, докато милите се нижеха според датчика на таблото и колата приближаваше западния край на долината, Боби започна да усеща, че момчето е в опасност. „И то заради мен и Джули“ — помисли си той.

Опасност от какво, от кого?

Най-голямата опасност, пред която в момента бяха изправени Боби и Джули, се наричаше Канди Полард. Но дори и за нея трябваше да говори в бъдеще време, защото Канди още не беше научил за тях, не знаеше, че работят за Франк, пък и можеше никога да не разбере в зависимост от развоя на събитията в Санта Барбара и Ел Енканто Хайс. Вярно, беше видял Боби на плажа в Пуналу, но нямаше как да разбере кой е той. В края на краищата дори и Канди да научеше за връзката между „Дакота & Дакота“ и Франк, нямаше как Томас да бъде въввлечен — Томас беше съвсем отделна част от техния живот. Нали така?

— Нещо не е наред ли? — попита Джули, докато преминаваше в лявата лента, за да изпревари голям камион, натоварен с бира.

Боби не виждаше ползата да ѝ каже, че Томас може да е в опасност. Тя щеше да се разтревожи, да се разстрои. И за какво? Боби просто оставяше богатото си въображение да работи на воля. Томас беше на съвсем сигурно място в „Чиело Виста“.

— Боби, какво има?

— Нищо.

— Какво тогава се въртиш?

— Имам проблеми с простатата.

„Шанел №5“, меко сияние на лампата, създаващи уют тапицерии и тапети на рози...

Канди се изсмя облекчено, когато се материализира в спалнята, а куршумите останаха в онази кухня в Пласенша на повече от сто мили от него. Раните му бяха зараснали, сякаш никога не ги беше имал. Може би бе изгубил малко кръв и някое и друго парченце тъкан, защото единият от куршумите го бе пронизал и излязъл през гърба и беше отнесъл плътта, преди Канди да излезе извън обсега на револвера. Всичко друго обаче си беше на място и дори нямаше спомен за болката.

Постоя пред шкафа около половин минута. Вдишваше дълбоко аромата на парфюма от напоената кърпичка. Благоуханието го насърчаваше и му напомняше за неотложната потребност да ги накара да платят за убийството на майка му — всички без изключение, не само Франк, но и целият свят, който заговорничеше срещу него.

Погледна лицето си в огледалото. По брадичката и устните вече нямаше следи от кръвта на сивооката жена. Беше я оставил зад себе си, също както оставяше дъждовните хапки, когато се телепортиреше далеч от буря. Но вкусът още се усещаше. А отражението му несъмнено представляваше въплъщение на възмездието.

Като разчиташе на изненадата и на способността си да се прицели съвсем точно, след като се беше запознал с разположението на кухнята, Канди се върна в къщата на Клинт. Смяташе да влезе през вратата за трапезарията, в противоположна посока от мястото, където се дематериализира.

Но или изстрелите го бяха разтърсили повече, отколкото осъзнаваше, или пък обзелият го гняв беше преминал критичната точка и вече му пречеше да се съсредоточи. Каквато и да беше причината, Канди не се появи на набелязаното място, а до вратата към гаража, само на четвърт разстояние от предишното си положение, вдясно от Клинт и недостатъчно близо, за да го нападне и да му отнеме оръжието преди онзи да успее да стреля.

Само че Клинт го нямаше. Тялото на жената също не беше на масата. Само кръвта стоеше като доказателство, че е умряла именно там.

Канди не беше отсъствал повече от минута — времето, което прекара в спалнята на майка си плюс няколко секунди за път в двете посоки. Очакваше да завари Клинт надвесен над съпругата си, потънал в скръб, или отчаяно търсец пулса ѝ. Но щом бе разбрал, че Канди е изчезнал, сигурно беше поел мъртвото тяло на ръце и... И какво? Сигурно бе избягал от къщата, разбира се, с абсурдната надежда, че в жената е останала искрица живот и че трябва да я отнесе, да не би Канди да се завърне.

Чудовищното създание измърмори някакво проклетие и веднага помоли майка си и Господ за прошка заради неприличния език. Помъчи се да отвори вратата на гаража. Беше заключена. Ако беше излязъл оттук, Клинт нямаше да губи време да заключва зад себе си.

Канди бързо напусна кухнята, мина през трапезарията и се запъти към антрето пред дневната, за да провери моравата и улицата отпред. Но от вътрешността на къщата дочу шум и спря още преди да стигне до входната врата. Смени посоката и крадешком тръгна по коридора назад към спалните.

В една от тях светеше. Той откряна вратата и рискува да надзърне.

Клинт тъкмо беше сложил жената на двойното легло. Докато Канди гледаше, другият мъж придърпа полата ѝ върху коленете. Продължаваше да държи револвера.

За втори път в продължение на по-малко от час Канди чу воя на далечни сирени в нощта. Вероятно съседите бяха чули стрелбата и бяха повикали полиция.

Клинт го забеляза на прага, но не вдигна оръжието. Не каза нищо, стоическото му изражение не трепна. Приличаше на глухоням.

Странното му поведение изнерви и обърка страшния посетител.

Той си помисли, че не е изключено мъжът да е изпразнил оръжието още в кухнята, въпреки че телепортирането стана още при втория изстрел. Най-вероятно Клинт бе стрелял по рефлекс, пръстът му бе натискал спусъка поради гняв, страх или друго чувство. Не беше възможно да е пренесъл жената и да е презаредил револвера само за около минута, докато Канди го нямаше. Значи нямаше никаква опасност, ако просто се приближеше и отнемеше оръжието му.

Но Канди остана на прага. Някой от двата изстрела можеше да бъде точно в центъра на сърцето. Притежаваше могъща сила, но не можеше да я използва достатъчно бързо, за да изпари приближаващ куршум.

Вместо да се опита да се справи с него по какъвто и да е начин, мъжът се извърна, заобиколи леглото и се изтегна до жената.

— Какво става, по дяволите? — попита Канди.

Клинт пое мъртвата ѝ длан. С другата си ръка стисна 38-калибровия револвер. Обърна се на възглавницата, за да гледа към жената и в очите му блеснаха непроляти сълзи. Притисна дулото под брадичката си и стреля.

Канди беше толкова зашеметен, че не можа да помръдне или да измисли какво да прави по-нататък. От вцепенението го изтръгнаха виещите сирени. Разбра, че следата от Томас към Боби и Джули, които и да бяха те, можеше да се прекъсне тук, ако не откриеше връзката на мъртвеца с тях. Ако се надяваше да разбере кой е Томас, как Клинт е научил името му или още колко души знаят за него, ако искаше да узнае на каква опасност е изложен и как би могъл да се измъкне от нея, не биваше да пропуска тази възможност.

Забърза към леглото, търкулна мъртвеца на една страна и измъкна портфейла от джоба на панталона. Отвори го и видя разрешителното за частна детективска дейност. От другата страна, също в пластмасова калъфка стоеше служебната картичка на „Дакота & Дакота“.

Канди си спомни смътния образ на кантората „Дакота & Дакота“, който се бе появил в стаята на Томас, докато опипваше албума, за да си представи Клинт. На картичката имаше адрес. А под името Клинт Карагъозис с по-дребен шрифт бяха напечатани имената Робърт и Джулия Дакота.

Сирените отвън бяха заглъхнали. Някой блъскаше по входната врата. Два гласа изкрещяха:

— Полиция!

Канди захвърли портфейла и извади револвера от ръката на мъртвеца. Отвори барабана, който беше за пет патрона и всички бяха изстреляни. Клинт беше стрелял четири пъти в кухнята, но дори в мига на отмъстителен гняв бе проявил достатъчно самообладание, за да запази последния за себе си.

— Само заради една жена? — несъзнателно прошепна Канди, сякаш мъртвият можеше да му отговори. — Само защото вече не можеш да правиш секс с нея? Защо секът има толкова голямо значение? Не можеше ли да правиш секс с друга жена? Защо секът с тази е бил толкова важен, че не си искал да живееш без него?

Блъскането по вратата продължаваше. Някой говореше през високоговорител, но Канди не обръщаше внимание на думите.

Пусна оръжието и избърса ръка в панталоните, защото внезапно се почувства нечист. Беше го пипал мъртвият, а той явно е бил побъркан на тема секс. Несъмнено светът беше свърталище на ненаситни похотливци и Канди се радваше, че Бог и майка му са му спестили нездравите желания, които не отминаваха никого друг.

Ето защо побърза да напусне къщата на грешниците.

Отпуснат на канапето, Хал Яматака държеше парче пица в едната ръка и романа на Макдоналд в другата, когато чу приглушените, подобни на флейта звуци. Изтърва храната и книгата и скочи на крака.

— Франк?

Полуотворената врата се залюля лекичко навътре не защото някой я бутна, а заради доста силното внезапно течение.

— Франк? — повтори Хал.

Докато прекоси стаята, звукът замря и течението изчезна. Вече беше на прага, когато немелодичните тонове се върнаха и нов порив на вятъра разроши косите му.

Отляво беше все още празното бюро в приемната. Точно срещу него се намираше затворената врата към общия коридор на етажа, където се помещаваха и други фирми. Имаше и друга врата в далечния край на правоъгълната приемна, но тя също беше затворена. Вратата водеше към вътрешния коридор на кантората „Дакота & Дакота“ и шестте останали помещения, включително компютърната зала, където Лий продължаваше да работи, и банята. Звучите и течението не можеха да са достигнали до него през затворените врати. Затова очевидно те идваха от приемната.

Хал застана в средата на помещението и се огледа очаквателно.

Флейтата зазвуча и въздухът се раздвижи за трети път.

— Франк — пак каза Хал и с крайчеца на окото забеляза, че до вратата към общия коридор се е появил мъж.

Но когато се обърна, видя, че не е Франк. Макар човекът да беше непознат, Хал веднага разбра кой е. Канди. Не можеше да бъде друг, защото именно този човек бе описал Боби на плажа в Пуналу и същото описание потвърди и Клинт.

Хал не беше висок, но беше як и поддържаше добра форма. Не помнеше някога да е бил физически заплашван от друг човек. Канди беше двайсетина сантиметра по-висок от него, но Хал се бе справял и

с по-едри. Внезапно появилият се човек беше набит, от онзи тип хора, които по рождение имат едри кости и здрави мускули, дори и да не правят никакви или почти никакви упражнения за поддържане на формата. А Канди видимо не беше чужд на дисциплината и щангите. Но Хал имаше същото телосложение, височината и мускулите на Канди не го плашеха. Плашеше го излъчването на този човек — от него лъхаха лудост и насилие, както престоял труп вони на смърт.

Щом братът на Франк се появи в стаята, Хал подуши яростната му лудост както здравето куче усеща бясното, и реши да действа. Не беше обут, нямаше пистолет и наоколо не виждаше нищо, което да му послужи като оръжие. Затова се въртна и затича към кабинета на шефовете, където знаеше, че встрани на бюрото на Джули, на пружинен механизъм, стои зареден деветмилиметров полуавтоматичен пистолет „Браунинг“. Досега оръжието не беше употребявано.

Хал не беше такъв магьосник на бойните изкуства, за какъвто го смятаха заради внушителната му външност и етническият произход. Все пак беше донякъде запознат с таекуондо. Проблемът обаче се състоеше в това, че само пълен глупак би прибягнал до каквото и да е бойно изкуство като първа защита срещу разбеснял се бик.

Успя да прекрачи прага преди Канди да го сграбчи за ризата и да се опита да го вдигне във въздуха. Дрехата се скъса по шевовете, в ръцете на лудия останаха парчета плат.

Но Хал изгуби равновесие. Спъна се и се блъсна в големия стол на Джули, който още стоеше в средата на кабинета заедно с четирите други стола, наредени в полукръг около него, както бе поискал Джаки Джакс за хипнотичния сеанс. Хал се подпря на стола на Джули, който беше на колелца и се плъзна по килима бавно и все пак достатъчно, за да не може да му послужи като опора.

Психопатът връхлетя върху него, блъсна го в стола и столът се удари в бюрото. Канди се надвеси над Хал с огромни юмруци, подобни на парни чукове, и го заудря в корема.

За миг Хал остана с отпуснати ръце, беззащитен, но после преплете пръсти, долепи палците един до друг и замахна нагоре, между тежките ръце на Канди към адамовата му ябълка. Канди изръмжа от болка. Хал впи палци в плътта му и натисна към брадичката, като с нокти разкъсваше кожата.

Задавен и неспособен да поеме дъх през наранения и сгърчен в спазъм гръклян, Канди се олюля и се хвана за гърлото с две ръце.

Хал се отблъсна от стола, където го бе притиснал Канди, но не тръгна да го преследва. Нанесеният удар не значеше нещо повече от плясване по муцуната на разбеснелия се бик. Несъмнено прекалено самоувереното нападение щеше да свърши с бързо поражение. Вместо това превит от болката в ударения корем и с киселия вкус на соса от пицата в гърлото, Хал бързо заобиколи бюрото, за да вземе деветмилиметровия браунинг.

Бюрото беше голямо, с удобно пространство за краката при сядане. Хал не знаеше къде точно е прикрепен пистолетът, а не му се искаше да се наведе, за да провери, защото щеше да изпусне от очи Канди. Плъзна ръка отляво надясно от долната страна на плота, после бръкна по-надълбоко и опипа в обратна посока.

Тъкмо докосваше дръжката на пистолета, когато видя как Канди протяга напред двете си ръце с обърнати длани, сякаш бе разбрал, че Хал търси оръжие и го моли: „Не стреляй, предавам се, спри.“ Хал обаче издърпа браунинга от металната скоба. Изведнъж разбра, че Канди не се кани да се предава — от ръцете на лудия проблесна синя светлина.

Тежкото бюро сякаш подскочи от удар на електрически ток като при декор във филм за полтъргаисти. Дори когато Хал вдигаше пистолета, бюрото го блъсна и го повлече назад към огромния прозорец. То беше по-широко от прозореца, краищата му се удариха в стената и само заради това не излетя право през стъклото.

Но Хал попадна точно в средата на прозореца. Ниският перваз го блъсна над глезените и нищо не спря падането. За миг му се стори, че разлюлените щори ще го задържат, но само така му се искаше. Отнесе ги със себе си през стъклото навън в мрака. Изпусна браунинга още преди да е стрелял.

Изненада се колко дълго трае падането от шестия етаж — разстоянието в края на краищата не беше чак толкова голямо, но беше смъртоносно. Имаше време да зърне възхитителната гледка на отдалечаващата се светлина от прозореца, да се сети за хората, които бе обичал и за несбъднатите мечти, дори да забележи облаците, завърнали се на здрачаване, от които пръскаха капчици дъжд. Последната му мисъл беше за градината зад къщичката му в Коста

Меза, където целогодишно оглеждаше цветя и тайничко им се радваше — изящната мека тъкан на кораловочервените листенца, по ръбовете капки роса, блеснали...

Канди отмести тежкото бюро и се надвеси от прозореца на шестия етаж. Покрай стената се издигна хладно въздушно течение и го блъсна в лицето.

Мъжът без обувките лежеше по гръб на широкия тротоар долу, осветен от кехлибарените отражения на уличната лампа. Беше заобиколен от счупени стъкла, смачкани метални щори и бързо разрастващо се петно от собствената му кръв.

Канди се закашля. Все още поемаше дъх трудно и притискаше с ръка израненото гърло. Смъртта на този човек го притесни. Не като факт, а заради бързината. Канди искаше първо да го разпита, за да разбере кои са Боби и Джули и каква връзка имат с психопата Томас.

А когато Канди се бе телепортирал в приемната, човекът го беше сметнал за Франк. Нали произнесе името на Франк. Хората от „Дакота & Дакота“ бяха по някакъв начин свързани с брат му, знаеха за способността му да се телепортира! — и затова сигурно можеха да му кажат къде се крие този жалък майцеубиец.

Канди предполагаше, че в кантората ще намери поне част от отговорите, които търсеше, но се тревожеше, че полицията ще се вдигне на крак от падането на човека през прозореца и ще се наложи да изчезне, преди да е намерил необходимата му информация. Приключенията през тази нощ неизменно вървяха на фона на полицейските сирени.

Но засега воят им не се чуваше. Може би имаше късмет и никой не бе забелязал падането. Едва ли имаше човек на работа в останалите кантори в сградата. В крайна сметка беше само девет без десет. Сигурно чистачките някъде миеха подове или изпразваха кошчета за боклук, но може би не бяха чули нищо, за да се обадят в полицията.

Човекът стремглаво полетя към смъртта си с учудващо малко протест. Не изпищя, само понечи да изкрещи миг преди удара, но викът веднага секна и не привлече вниманието на никого. Чуването на стъклата и дрънкането на металните щори беше достатъчно шумно, но всичко свърши, преди някой да успее да разбере откъде идва звукът.

Улица с четири ленти за колите опасваше търговския център „Фешън Айлънд“ и административните сгради от външната страна на кръговото движение. Но явно улицата е била пуста при падането.

Сега обаче отляво се появиха две коли една зад друга. Минаха без да намалят скоростта. Шофьорите не видяха падналия труп, защото ниски храсти отделяха тротоара от платното. Кварталът с високите административни сгради очевидно не привличаше нощни минувачи, затова мъртвецът щеше да бъде открит чак на сутринта.

Канди се огледа по улицата. Отстрани на търговския център, на около петстотин метра започваше редица от ресторанти и магазини. Неколцина пешеходци, на вид съвсем мънички от разстоянието, се движеха между паркираните коли и входовете. Като че никой не беше забелязал нищо. Всъщност никак нямаше да е лесно да бъде забелязан човек в тъмни дрехи, който пада от почти изцяло затъмнена сграда и се вижда само за няколко секунди преди силата на земното притегляне да го довърши.

Канди се окашля, за да прочисти гърлото си, изкриви лице от болка и се изплю от прозореца.

Усети вкуса на кръв. Този път беше неговата собствена.

Обърна се с гръб към прозореца и започна да разглежда кантората. Чудеше се къде да търси отговор на въпросите си. Ако можеше да открие Боби и Джули Дакота, сигурно те щяха да обяснят телепатията на Томас и — още по-важно — да му предадат Франк.

След като два пъти реагира на предупреждението от радарния детектор и два пъти се измъкна от засичане на скоростта в западната част на долината, Джули пак подкара със сто и четирийсет километра. Тойотата направо профуча покрай Лос Анжелис.

На предното стъкло паднаха няколко капчици дъжд, но бързо изсъхнаха. Джули изключи чистачките почти веднага след като ги беше включила.

— Санта Барбара е може би на час път оттук — каза тя, — освен ако не цъфне някое съвместно ченге.

Болеше я вратът, беше много изморена, но не ѝ се щеше да се сменят с Боби — нямаше търпението този път просто да се вози в колата. Очите ѝ смъдяха. Клепачите ѝ обаче не натежаваха. Сигурно

нямаше да успее да заспи. Събитията от изминалия ден бяха прогонили съня. Държеше я будна и тревогата от предстоящото, не само пътят, който ги делеше от Ел Енканто Хайс.

Откакто се събуди от „потока думи“, както го нарече, Боби беше в лошо настроение. Личеше му, че се тревожи за нещо, но явно още не му се искаше да сподели.

След малко Боби се опита да не мисли повече за потока от думи и свързаните с него мрачни предчувствия и затова подхвана разговор на съвсем друга тема. Намали звука на стереоуредбата. Така търсеният ефект от „Американски патрул“ на Глен Милър се развали напълно.

— Замисляла ли си се, че четирима от единайсетте ни служители са от азиатски произход? — попита той.

— Е, и какво? — каза Джули, без да откъсва очи от пътя.

— Какво значи това според теб?

— Назначаваме само първокласни специалисти и така се е случило, че четирима от първокласните специалисти, пожелали да работят за нас, са китайци, японци и виетнамци.

— Това е само част от обяснението.

— Само част ли? — изненада се Джули. — А каква е другата? Да не си въобразяваш, че лошият Фу Манчу ни е осветил със загадъчния си прожектор от тайната крепост някъде из тибетските планини и ни е накарал да ги вземем на работа?

— И то е част от причините — продължи Боби. — Има и още нещо: привлича ме азиатският характер. Или по-скоро това, което хората смятат, че е азиатският характер: интелигентност, голяма самодисциплина, подреденост, силно чувство за традиция и ред.

— Но това са характерните черти на всички наши служители, не само на Джейми, Нгуен, Хал и Лий.

— Знам. Но с американците от азиатски произход се чувствам удобно, защото ми допада техният стереотип. Убеден съм, че с тях работата ще върви гладко и стабилно, изпитвам нужда от този стереотип, защото... ами защото не съм точно такъв тип, какъвто съм си въобразявал. Готова ли си да чуеш нещо поразително?

— Винаги — отсече Джули.

Често пъти по време на работа, в компютърната зала Лий Чен слагаше компактдиск в своя „Сони“ и слушаше музика през слушалките. Винаги затваряше вратата, за да не се разсейва и несъмнено някои колеги го смятаха за необщителен. Но когато се заемаше с проникването в сложна и добре охранявана мрежа от данни, като например полицейските системи, в които продължаваше да се рови, Лий се нуждаеше от съсредоточаване. Понякога музиката го разсейваше, както всичко останало, зависеше от настроението му. Все пак най-често му помагаше да работи. Соловите изпълнения на пианиста Джордж Уинстън от „Ню Ейдж“ понякога му се струваха най-подходящи. Но в повечето случаи слушаше рокендрол. Тази вечер беше избрал Хюи Луис и „Дъ Нюз“: „Да се оправяш“, „Силата на любовта“, „Сърцето на рокендрола“ и „Убиваш ме“. Напрегнато вторачен в екрана на терминала (неговият прозорец към омагьосващия свят на киберпространството), с „Лошото си е лошо“ в слушалките, Лий нямаше да чуе нищо отвън, дори Господ да бе решил да разкъса небесата и да обяви предстоящото унищожение на човешката раса.

От счупения прозорец духаше студен вятър, но на Канди му ставаше топло от растящото раздражение. Движеше се бавно из просторното помещение, пипаше различни предмети, докосваше мебелите, мъчеше се да улови образ, който би разкрил къде се намират двамата Дакота и Франк. Дотук нямаше успех.

Можеше да се разрови из чекмеджетата и кантонерките, но това щеше да му отнеме цели часове, защото нямаше представа къде биха могли да държат информацията, която го интересуваше. Разбираше също, че може и да не осъзнае, че е попаднал където трябва, защото не беше изключено отговорът да се крие в папка или плик с напълно безсмислен за него код или име на делото. Майка му го беше научила да чете и да пише, беше ненаситен читател, също като нея, докато не изгуби интерес към книгите след смъртта ѝ, беше усвоил толкова знания, колкото би получил в който и да е университет и все пак се осланяше повече на разкритото от необикновените му способности, отколкото на писаното върху хартия.

Освен това вече беше ходил в приемната, където намери домашния адрес и телефонния номер на Дакота. Обади се да провери

дали са вкъщи. На третото позвъняване се включи телефонен секретар, но Канди не остави никакво съобщение. Искаше да научи не само адреса, където двамата Дакота щяха да се появят по някое време. Трябваше му да разбере къде се намират сега, в този миг, защото нямаше търпение да ги открие и да изтръгне от тях отговорите.

Вдигна трета чаша за уиски. Търкаляха се из цялата стая. Остатъчният психичен образ по чашата му разкри мигновено ярък образ на човек на име Джаки Джакс. Канди ядно я захвърли. Чашата отскочи от канапето и тупна на пода, без да се счупи.

Този тип Джакс беше оставил ярка и шумна психична следа навсякъде по пътя си, също както куче с болен пикочен мехур белязва всяка своя стъпка с капчици миризлива урина. Канди усети, че в момента Джакс е заедно с много други хора на прием в Нюпорт Бийч. Усети също, че усилията да търси Франк или двамата Дакота чрез Джакс ще бъдат напразни. Дори и Джакс в този миг да беше сам и леснодостъпен, Канди направо би го убил, само защото останалото след него излъчване изглеждаше нагло и неприятно.

Или още не беше намерил предмет, докосван достатъчно дълго от Дакота, за да оставят отпечатък, или нито един от двамата не беше от типа хора, които оставят плътна и трайна психична следа зад себе си. По някакви необясними за Канди причини някои хора се проследяваха по-трудно от други.

Проследяването на Франк винаги беше средно трудно, но надушването на следата тази вечер беше по-трудно от обикновено. Канди няколко пъти усети, че Франк е бил в стаята, но отначало не намери нищо, в което да се е наслоило излъчването на брат му.

После се зае с четирите стола. Започна с най-големия. Докато опипваше с чувствителните си пръсти тапицерията, потръпна от вълнение, защото веднага разбра, че Франк е седял там и то съвсем скоро. Тапицерията на едната облегалка беше леко разкъсана. Канди пъкна палец в дупката и в съзнанието му нахлуха необикновено ярки изображения на Франк.

Бяха прекалено много. Канди беше възнаграден с поредица от образи на места, където Франк бе ходил, след като бе станал от стола: планините Сиера, апартамента в Сан Диего, където живя за кратко време преди четири години, ръждясалата порта на майчината му къща на Пасифик Хил Роуд, гробище, кабинет с библиотека, където Франк

бе прекарал толкова малко, че образите бяха съвсем смътни, плажа в Пуналу, на който Канди едва не го хвана... И още много образи, много пътувания, едно върху друго. Последните пътешествия се губеха.

Отвратен, Канди блъсна стола и се обърна към масичката за кафе, където стояха още две чаши. На дъното им имаше разтопен лед и уиски. Канди вдигна едната и се появи образът на Джули Дакота.

Докато Джули караше към Санта Барбара, сякаш бяха на скоростна отсечка в ралито „Индианаполис 500“, Боби сподели поразителното нещо: дълбоко в душата си не бил такъв разпилян, какъвто изглеждал; при хаотичните си пътувания с Франк, особено в миговете на съществуване като безплатно съзнание и трескав вихър от атоми, открил в себе си дълбоко вкоренена привързаност към реда и стабилността, за която изобщо не подозирал, готовност да не се откроява от останалите; слабостта му към суинга се дължала по-скоро на изработените до най-малката подробност структури, а не толкова на опияняващата музикална свобода, вплътена в джаза; духът му не бил и наполовина толкова свободолюбив, за какъвто се смятал... бил много по-консервативен поддръжник на традицията, отколкото се надявал.

— Накратко — обобщи Боби — докато си си казвала, че си омъжена за свободомислещ човек от типа на младия Джеймс Гарнър, излиза, че всъщност твоят съпруг е бил от типа на Чарлс Бронсън, без възрастта да има някакво значение.

— Мога да живея с тебе всякак, Чарли.

— Сериозно ти говоря. Е, почти. Прехвърлил съм трийсетте, не съм дете. Отдавна е трябвало да проумея тези неща за себе си.

— Така е станало.

— А?

— Обичаш реда, разума, логиката — затова си се захванал с твоята работа, в която можеш да поправяш злините, да помагаш на невинните, да наказваш лошите. Затова споделяш Мечтата с Чен: да уредим мъничкото си семейство, да излезем от хаоса на днешния свят и да си купим мир и спокойствие. Затова не ми позволи онзи Урлицър 950 — мехурчетата и скачащите газели ти идват малко множко, а?

Боби замълча за миг, учуден от нейния отговор.

На запад се простираше безкрайната морска шир.

— Може би си права — промълви Боби. — Може би винаги дълбоко в себе си съм знаел какъв съм. Но не е ли притеснително колко дълго време съм се самозаблуждавал?

— Не си. Ти си свободомислещ и мъничко от типа на Чарлс, което е хубаво. Иначе изобщо не бихме могли да общуваме, защото няма по-голям Бронсън от мен, с изключение може би на самия Бронсън.

— Божичко, тук си права! — възкликна Боби и двамата се засмяха.

Скоростта на тойотата беше паднала под сто и десет. Джули пак качи на сто и трийсет и попита:

— Боби... за какво всъщност мислиш?

— За Томас.

— Защо Томас? — погледна го тя.

— Откакто дойде потокът думи, не мога да се отърва от чувството, че е в опасност.

— Че какво общо има Томас?

— Не зная. Но ще ми олекне, ако намерим телефон и се свържем с „Чиело Виста“. Само... само за да сме сигурни.

Джули рязко намали скоростта. След пет километра излязоха от магистралата и приближиха една бензиностанция. Имаше стоянка за пълно обслужване. Докато служителят миеше прозорците, проверяваше маслото и пълнеше резервоара с безоловен бензин, двамата влязоха, за да се обадят по автомата.

Телефонът беше от най-новите електронни модели и можеше да се ползва с всичко: от монети до кредитни карти. Беше поставен на стената до лавица с бисквити, шоколади и ядки. Имаше и автомат за презервативи, на видно място, благодарение на създадения от СПИН обществен хаос, Боби използва абонатната им телефонна карта, за да се обади в дома „Чиело Виста“ в Нюпорт.

Телефонът не даваше нито свободно, нито заето. Боби чу поредица странни електронни сигнали, после глас на запис го уведоми, че временно има смущения в резултат на неясни повреди по линията. Монотонният глас му предложи да позвъни по-късно.

Боби се обади в централата и помоли да го свържат със същия номер, но пак безуспешно.

— Съжалявам, господине. Моля обадете се по-късно — каза телефонистката.

— Какви проблеми може да има по линията?

— Не мога да ви кажа, господине, но със сигурност връзката ще се възстанови скоро.

Боби държеше слушалката настрана, така че и Джули да чува разговора. Той затвори телефона и я погледна.

— Хайде да се връщаме. Имам предчувствието, че Томас има нужда от нас.

— Да се връщаме ли? Остава ни малко повече от половин час до Санта Барбара. Много по-далеч сме от дома.

— Може да му трябваме. Признавам, че предчувствието ми не е силно, но е упорито и... странно.

— Ако се нуждае от спешна помощ — възрази Джули, — няма да успеем в никакъв случай. А пък ако не е спешна, имаме време да идем до Санта Барбара и пак да се обадим от мотела. Ако е болен, ранен или нещо подобно, отиването до Санта Барбара и обратно ще ни е отнело не повече от час.

— Е...

— Той ми е брат, Боби. Тревожа се за него също както ти се тревожиш и те уверявам, че всичко ще бъде наред. Обичам те, но да знаеш, че не притежаваш свръхестествени дарби, та да ме докараш до истерия.

— Права си. Само съм... малко изнервен. Още не съм се успокоил от пътешествията с Франк.

Върнаха се на магистралата. Откъм морето пълзяха тънки ивици мъгла. Пак заръмя и спря след по-малко от минута. Задухът и неопределеното, но несъмнено усещане за тежест от непрогледно черното нощно небе предвещаваха мощна буря.

Изминаха няколко мили. Боби наруши тишината:

— Трябваше да се обадя на Хал в кантората. Докато седи и чака Франк, може да се обади на някои познати в телефонната компания и полицията, за да се увери, че в „Чиело Виста“ не се е случило нищо лошо.

— Ако и от мотела не успеем да се свържем заради повредата, може да обезпокоиш Хал за това — съгласи се Джули.

Върху чашата Канди видя образа на Джули Дакота. Очевидно беше същото лице, което се беше мярвало в мислите на Томас по-рано вечерта, само че не толкова идеализирано, колкото в паметта на момчето. С шестото си чувство разбра, че от кантората се е прибрала у дома, на адреса, намерен в справочника на секретарката. Вкъщи е прекарала кратко време, после тръгнала нанякъде с кола с още един човек, най-вероятно с мъжа на име Боби. Канди не виждаше повече и съжали, че нейните следи не са толкова силни като следите на Джакс.

Остави чашата. Реши да отиде в нейната къща. Двамата с Боби не бяха там в момента, но можеше да намери предмет, който също както чашата, би го отвел още една-две стъпки по дирите им. Ако не намереше нищо, можеше да се върне в кантората и да продължи търсенето, защото предполагаше, че полицията няма да е пристигнала заради открития навън труп.

Лий изключи компютъра, спря компактдиска с Хюи Луис и „Дъ Нюз“ насред „Вървя по тънко въже“ и махна слушалките.

Доволен след дългото и плодотворно упражнение в света на силикона, той се изправи, протегна се, прозина се и погледна колко е часът. Малко след девет. Беше работил дванадесет часа.

Човек би предположил, че Лий не би поискал нищо друго, освен да се изтегне в леглото и да спи половин ден. Но той реши да се прибере за малко в апартамента си на десет минути път от кантората, да се освежи и да го удари на нощен живот. Предната седмица бе открил нов клуб на име „Ядрената усмивка“. Музиката там беше силна, питиетата — неразредени, поведението на тълпата — освободено, а жените — знойни. На Лий му се искаше да потанцува, да пийне и да намери някоя, която умира да бъде изчукана както трябва.

В епохата на новата болест сексът беше опасен. Понякога изглеждаше, че да пиеш от една и съща чаша с друг, е равно на самоубийство. Но след цял ден, прекаран в педантично логичната вселена на микрочиповете, човек има нужда да се отпусне, да поеме някакъв риск, да потанцува на ръба на хаоса, за да възстанови равновесието в живота.

После Лий си спомни как Франк и Боби изчезнаха пред очите му. Замисли се дали всъщност вече не си е получил дневната доза лудост.

Взе последните разпечатки. Повечето бяха материали от полицейските архиви във връзка с категорично странното поведение на мистър Синя светлина, който никога не би имал нужда от малко лудост за равновесие, защото самият той представляваше жив хаос. Лий отвори вратата, угаси лампите, мина по коридора през още една врата към приемната с намерението да остави разпечатките на бюрото на Джули и да каже „лека нощ“ на Хал преди тръгване.

Когато влезе в кабинета на Боби и Джули, стори му се, че Националната федерация по борба е организирала мач между два елитни отбора в най-тежка категория. Мебелите бяха преобърнати. Чашите от уиски се търкаляха по пода, някои бяха счупени. Бюрото на Джули беше разместено и килнато на една страна. Единият му крак беше строшен, горната част беше извъртяна, сякаш някой го беше размествал с чукове и клещи.

— Хал?

Никакъв отговор.

Лий припряно отвори вратата на вътрешната баня:

— Хал?

Банята беше празна.

Лий се приближи до отворения прозорец. По рамката стърчаха тук-таме парченца стъкло. Отразяваха светлината. Бяха като озъбена паст.

Подпрян с една ръка на стената, Лий Чен внимателно се надвеси. Погледна надолу. С променен глас потрети:

— Хал?

Канди се материализира в антрето на къщата на Дакота. Беше тъмно и тихо. Той постоя малко с наострени уши, за да се увери, че наистина е сам.

Гърлото му беше заздравяло. Пак беше цял-целеничък и въодушевен от перспективите за нощта.

Започна да търси още от входа. Сложи ръка на бравата с надеждата да намери някаква следа, която можеше да подхрани мисловните образи. Не усети нищо. Несъмнено това се дължеше

отчасти на факта, че двамата Дакота съвсем за кратко я бяха докосвали при влизането и излизането от къщата.

Разбира се, човек можеше да докосне сто предмета и да остави своя „психичен“ образ само на един от тях, а само след час да пипне пак същите предмети и да ги облъчи със сиянието си. За Канди причината за това явление беше загадка, също както интересът на толкова много хора към секса. Оставаше си благодарен на майка си за своя талант и за всичко останало, но търсенето на плячката с психометрични средства невинаги беше лесен и непогрешим процес.

Холът и трапезарията на Дакота не бяха мебелирани. Почти нямаше с какво да работи, но кой знае защо празнотата го накара да се почувства удобно като у дома. Реакцията му го озадачи. Всички стаи в майчината му къща бяха мебелирани. Напоследък в тях имаше плесен, гъбички и прах освен столовете, канапетата, масите и лампите. Изведнъж Канди осъзна, че също като Дакота живее в малка част от къщата, а останалите помещения спокойно биха могли да бъдат празни и запечатани.

Кухнята и дневната бяха обзаведени и очевидно обитавани. Едва ли бяха ползвали дневната по време на краткия си престой между службата и мястото, накъдето се бяха запътили, но Канди се надяваше да са се спрели в кухнята, за да хапнат или пийнат. Ала по шкафовете, микровълновата фурна, печката и хладилника нямаше никакви образи.

Канди бавно се заизкачва по стълбите към втория етаж, плъзгаше търсещата си лява ръка по дъбовия парапет. На няколко места бе възнаграден с психични образи, които макар бегли и неясни, го насърчиха и го накараха да повярва, че ще намери нужното в спалнята или банята.

Вместо веднага да се обади на полицията, за да съобщи за убийството на Хал Яматака, Лий първо изтича до приемната и както го бяха учили, извади малка кафява тетрадка, сбутана в долното чекмедже отдясно. Заради служители като Лий, които не се занимаваха често с операции и още по-рядко се срещаха пряко с многобройните полицейски служби в окръга, Боби бе съставил списък от имена на най-добрите професионалисти и най-разбрани и надеждни полицаи, детективи и ръководители във всеки район. Освен това в кафявата тетрадка имаше списък на ченгета, които трябва да се избягват: онези, които изпитваха инстинктивна неприязън към частните детективи и охранителната работа, после тъпанарите и най-накрая онези, които търсеха и най-дребния повод да задействат машината на правосъдието. За чест на местните полицейски служби първият списък беше много по-дълъг.

Боби и Джули твърдяха, че е за предпочитане да насочват запознаването на полицията с положение, което изисква нейната намеса и дори да подбират детективите в случай на нужда. Да се разчита на случайността или на приумиците на диспечера им се виждаше неразумно.

Лий се замисли дали въобще да вика полицията. Нямахше никакви съмнения кой е убиецът на Хал. Мистър Синя светлина. Канди. Но той също знаеше, че Боби не би искал да разкрива нещо повече за Франк и целия случай, отколкото беше абсолютно наложително: поверителните взаимоотношения между агенцията и клиента не бяха така юридически обезпечени както отношенията между адвокат и довереник или лекар и пациент, но въпреки това имаха голямо значение. Тъй като Боби и Джули бяха на път и в момента не можеше да се свърже с тях, Лий не знаеше какво и доколко да разкрие пред полицията.

Не можеше обаче и да остави нещата така и да чака някой да забележи трупа пред сградата! Особено когато жертвата беше добър

негов познат.

Реши да се обади на ченгетата, но да се прави на ударен.

Погледна в тетрадката, набра номера на полицията в Нюпорт Бийч и поиска да разговаря с детектив Хари Ладсброук, но той не беше на смяна. Също и детектив Джанет Хайзинджър. Дежурен обаче беше детектив Кайл Остов. По телефона гласът му звучеше успокоително силен и компетентен — мек баритон с отривиста реч.

Лий се представи с малко по-висок глас, почти пискливо. Усети, че говори много припряно.

— Тук имаше... ами... убийство.

Остов го прекъсна:

— Господи, да не искате да кажете, че Боби и Джули вече знаят? Аз току-що разбрах. На мен се падна да им съобщя, затова седях и се чудех как да им поднеса новината. Тъкмо посягах към слушалката, когато вие звъннахте. Как реагирах?

Лий замънка объркано:

— Едва ли знаят. Нали се е случило само преди няколко минути.

— Малко повече — поправи го Остов.

— Че кога вашите хора са научили? Ей сега погледнах през прозореца, но нямаше никакви патрулни коли, нищо. — Най-после се разтрепери. — Божичко, говорих с него съвсем скоро, занесох му пица, а сега той лежи размазан върху бетона шест етажа надолу.

Остов замълча. После попита:

— Кое убийство имаш предвид, Лий?

— Хал Яматака. Сигурно е имало бой, а после... — Лий млъкна, примигна и на свой ред попита: — А вие за кого говорите?

— За Томас — отвърна Остов.

На Лий му прилоша. Само веднъж беше виждал Томас, но знаеше, че Джули и Боби са много привързани към него.

— Томас и момчето в същата стая. И може би още хора са загинали при пожара, ако не са се измъкнали от сградата навреме.

Вроденият компютър на Лий не работеше така гладко, както произведените от Ай Би Ем служебни машини, затова му трябваше известно време да осмисли казаното от Остов.

— Не може да няма връзка между двете, нали?

— Убеден съм. Да познаваш човек, който има зъб на Джули и Боби?

Лий се огледа в приемната, помисли за останалите празни стаи в „Дакота & Дакота“, другите самотни офиси на шестия етаж и всички безлюдни помещения надолу. Сети се и за Канди, за изпохапаните и разкъсани негови жертви, за гиганта, когото Боби бе срещнал на плажа в Пуналу и способността му да прескача от едно място на друго. Изведнъж се почувства много самотен.

— Детектив Остов, можете ли да пратите хора колкото е възможно по-бързо?

— Записах повикването в компютъра, докато разговаряхме — отвърна Остов. — Няколко екипа вече са на път.

С върха на пръстите Канди бавно описа окръжности по повърхността на шкафа, после се прехвърли на месинговите дръжки на чекмеджетата. Докосна ключа за полилея и за двата аплика на стената до леглото. Плъзна ръце по касата на вратата, да не би набелязаните му жертви да са се облягали там неволно по време на разговор. Проучи вратите на шкафа с огледалата, поглади всяко копче на дистанционното устройство за телевизора с надеждата, че са включили поне една програма за краткото време, прекарано у дома.

Нищо.

Понеже трябваше да бъде спокоен и методичен в претърсването, ако искаше да успее, полагаше усилия да потисне гнева и разочарованието си. Но колкото повече се мъчеше да се овладее, толкова повече ядът се надигаше у него, а жаждата на гнева винаги беше жажда за кръв — виното на отмъщението. Само кръв можеше да утоли жаждата, да угаси яростта и да му донесе относително успокоение.

Докато минаваше от спалнята на Дакота към съседната баня, Канди бе обзет от потребност за кръв, почти толкова неотложна и жизненоважна, колкото потребността от въздух. Погледна в огледалото и за миг не се видя, сякаш нямаше отражение. Виждаше само алена кръв, сякаш огледалото беше прозорче на долната палуба на кораб, заплувал в чудовищните морета на ада. Илюзията избледня, в огледалото изплува отражението на собственото му лице и той бързо извърна очи.

Стисна зъби, напрегна се да се овладее и заопипва крана за топлата вода. Търсеше, налучкваше...

Мотел ската стая в Санта Барбара беше просторна, тиха, чиста и обзаведена без дразнещото нелепо съчетаване на цветове и мебели, което сякаш беше задължително в повечето американски мотели. И все пак това не беше мястото, където Джули би предпочела да узнае ужасните новини. Ударът и се стори още по-тежък, болката в сърцето още по-пронизителна от факта, че трябваше да ги понесе в непознато и безлично място.

Наистина беше убедена, че Боби пак се поддава на фантазиите си и че Томас е съвсем добре. Тъй като телефонът стоеше на нощното шкафче, съпругът ѝ седна на ръба на леглото, за да позвъни, а Джули го гледаше и слушаше, седнала на стол на няколко крачки от него. Когато пак чу записа с обяснението, че телефонът в „Чиело Виста“ временно не отговаря поради проблеми по трасето, тя изпита неясно притеснение и все пак не допусна мисълта, че нещо се е случило с брат ѝ.

Но когато Боби се обади в кантората в Нюпорт, за да разговаря с Хал и попадна вместо това на Лий Чен, когато цяла минута мълча потресен и слуша напрегнато, с насечени и неясни едносрични отговори, Джули разбра, че е настъпила преломната вечер в живота ѝ и че предстоящите години ще са по-мрачни от вече преживяното. Боби започна да задава въпроси на Лий, но избягваше да срещне погледа на Джули. Интуитивното ѝ усещане се засили, сърцето ѝ затупка учестено. И когато Боби най-накрая обърна очи към нея, тя отклони погледа си, защото тъгата му изглеждаше непоносима. Въпросите към Лий бяха накъсани, от тях Джули не разбра или може би не искаше да разбере почти нищо.

Накрая разговорът стигна към края.

— Не, добре си се справил, Лий. Продължавай все по същия начин. Какво? Благодаря ти. Не, не, ще се оправим. Няма нищо, Лий. Все нещо ще се уреди.

Боби остави слушалката, остана за миг неподвижен, загледан в ръцете си, преплетени между коленете.

Джули не го попита какво се е случило, сякаш разказът на Лий още не беше факт и въпросът ѝ като черна магия би предизвикал трагедия сам по себе си.

Боби стана от леглото и коленичи пред стола ѝ. Хвана я за ръцете и нежно ги целуна.

Тогава Джули разбра, че ще чуе най-лошото.

Боби промълви:

— Томас е мъртъв.

Тя се беше стегнала, за да приеме новината, но думите късаха сърцето ѝ.

— Съжалявам, Джули, Божичко, колко съжалявам. И това не е всичко — Боби ѝ обясни накратко за Хал. — А само няколко минути преди разговора с мене Лий получил съобщение за Клинт и Фелина. И двамата са мъртви.

Ужасът беше прекалено голям, за да го осмисли. Джули много обичаше и уважаваше Хал, Клинт и Фелина. Изпитваше безгранично възхищение към смелостта и самостоятелността на глухата жена. Беше несправедливо, че не може да ги оплаче поотделно — те заслужаваха това. Освен това Джули изпитваше усещането, че ги е предала, защото мъката по тях беше само бледо отражение от скръбта ѝ по Томас, въпреки че естествено не можеше и да бъде другояче.

Гърлото ѝ се сви, дъхът ѝ секна, от гърдите ѝ се изтръгна вопъл. Не биваше така. Не можеше да си позволи да рухне. Никога досега не ѝ се беше налагало толкова да прояви твърдост — извършените тази вечер убийства в окръг Ориндж щяха да бъдат само първите от верижна реакция, която щеше да помете и нея, и Боби, ако двамата се оставеха на скръбта.

Боби продължаваше да стои на колене пред нея и да разказва още подробности — Дерек също бил мъртъв, а може би и други в Чиело Виста. Джули здраво стисна ръцете му — беше неизразимо благодарна, че може да се надява на неговата опора в настъпващия хаос. Очите ѝ бяха замъглени, но с огромно усилие на волята тя удържа сълзите. Все пак не ѝ стигнаха силите да погледне Боби в очите, иначе самообладанието ѝ щеше да се стопи.

Когато Боби приключи разказа си, тя каза:

— Бил е братът на Франк, разбира се.

Треперливият глас я изненада.

— Почти е сигурно.

— Но как е разбрал, че Франк е наш клиент?

— Нямам представа. Видя ме на плажа в Пуналу...

— Да, но не те е проследил. Не е имал никакъв начин да разбере кой си ти. И, за Бога, как се е добрал до Томас?

— Липсва ни някаква много важна информация, затова не разбираме поведението му.

— Какво иска тоя мръсник? — рязко извика Джули. Сега в гласа ѝ имаше колкото скръб, толкова и гняв. Това беше добър признак.

— Преследва Франк — обясни Боби. — Седем години Франк е живял уединено и затова по-трудно ще го открие. Сега Франк има приятели и Канди разполага с повече възможности да го търси.

— Значи един вид съм подписала смъртна присъда на Томас, когато съм се захванала със случая.

— Нали не искаше. Наложих се да те убеждавам.

— Аз те убеждавах, ти се дърпаше.

— И да има вина, тя е обща, но не е така. Просто приехме нов клиент, нищо повече и всичко... се случи ей така.

Джули кимна и най-после се осмели да го погледне в очите. Гласът му не трепереше, но по бузите му се стичаха сълзи. Погълнатата от собствената си мъка, тя бе забравила, че изгубените приятели са общи и че Боби бе заобичал Томас почти колкото нея. Младата жена отново извърна поглед.

— Добре ли си? — попита я Боби.

— Налага се. По-късно искам да поговорим за Томас — колко смело понасяше това, че е различен, как никога не се оплакваше, колко беше мил. Искам двамата да кажем всичко и да не го забравяме. Никой няма да издигне паметник на Томас, не беше прочут, беше малък човек, не направи нищо велико, с изключение на това, че се стараеше да бъде най-добрият, и друг паметник, освен нашите спомени, няма да има. Затова ще го запазим жив, нали?

— Да.

— Ще го запазим жив... докато и ние не си отидем от този свят. Но всичко това е за по-нататък, когато имаме време. Сега ние трябва да се запазим живи, защото тоя мръсник е по следите ни, нали?

— Така е — потвърди Боби, сетне се изправи и я придърпа от стола.

Беше облечен в тъмнокафяво велурено яке с кобур под мишницата. Джули бе свалила своя кобур и кадифеното сако, но сега пак ги сложи. Тежестта на револвера от лявата страна я успокояваше. Надяваше се, че ще има възможност да го използва.

Погледът ѝ се беше прояснил, очите ѝ бяха сухи.

— Едно е сигурно — обади се Джули, — не искам повече да мечтая. Какъв е смисълът да имаш мечти, когато те никога не се сбъдват?

— Е, понякога се случва.

— Не. За мама и татко не се сбъднаха. Не се получи и при Томас, нали? Питай Клинт и Фелина дали техните мечти са се сбъднали, да видиш какъв ще бъде отговорът. Питай семейството на Джордж Фарис дали са мечтали да бъдат избити от психопат.

— Питай семейство Фан — промълви Боби. — Живели са по лодките в Южнокитайското море, нямали са почти никаква храна и още по-малко пари, а сега са собственици на верига за химическо чистене, правят проекти за препродажба на къщи за по двеста хиляди долара и имат страхотни деца.

— Рано или късно и тях ще ги удари — възрази Джули, разтревожена от горчивината в гласа и от черното отчаяние, което се надигаше у нея като водовъртеж и заплашваше да я погълне. Но не можеше да му се противопостави. — Питай Парк Хемпстед в Ел Торо дали двамата с жена си са били въодушевени, когато тя се разболя неизлечимо от рак и още какво е станало с мечтата му за него и Маралий Роман след като най-после преживял смъртта на жена си. Изведнъж се появява онзи тип Канди. Питай всички нещастници, които лежат в болниците с мозъчни кръвоизливи или рак. Питай заболелите от Алцхаймер още на петдесетгодишна възраст, когато уж трябва да почнат златните им години. Питай децата в инвалидни колички заради мускулна дистрофия, питай родителите на децата в „Чиело Виста“ дали болестта на Даун се вписва в техните мечти. Питай...

Джули се задави. Губеше самообладание, а не можеше да си го позволи.

— Хайде, да вървим — проговори тя.

— Къде?

— Първо да намерим къщата, където онази мръсница го е отгледала. Може пък да ни хрумне нещо, като я видим.

— Виждал съм я.

— А аз не съм.

— Добре. — От нощното шкафче Боби взе телефонния, указател на Санта Барбара, Монтесито, Голета, Хоуп Ранч, Ел Енканто Хайс и други съседни селища и го понесе със себе си към вратата.

— За какво ти е? — учуди се Джули.

— Ще ни потрябва. В колата ще ти обясня.

Пак запряска дъжд. Двигателят на тойотата още не беше изстинал след пътуването на север и въпреки хладния нощен въздух от него се вдигаше пара. Някъде отдалеч долетя тътен от гръмотевица. Томас беше мъртъв.

Доловените образи бяха бледи и изкривени като отражения по разлюляна от вятъра езерна повърхност. Изплуваха един след друг, докато Канди докосваше крановете, ръба на мивката, огледалото, шкафчето с лекарствата и неговото съдържание, ключовете за осветлението и душа. Но никой от тях не беше отчетлив и не показваше следа към двамата Дакота.

На два пъти го връхлетяха ярки картини, но те бяха свързани с отблъскващи сексуални сцени между двамата. Тубичка с вагинален крем и кутия салфетки бяха осквернени от отвратителни образи, задържали се необяснимо много. Чрез него Канди се докосна до греховни преживявания, които не желаше да опознае. Бързо дръпна ръце от предметите и почака да му мине прилошаването. Беше отвратен, че необходимостта да проследи Франк чрез тези упадъчни хора го бе принудила да изложи сетивата си на подобно грубо посегателство.

Вбесен от неуспеха и нечистия допир до образите на греха (които упорито се въртяха в съзнанието му), Канди реши, че трябва да изгори злото в този дом в името на Бога. Да го подпали. Да го изгори. Така може би и мислите му пак щяха да се прочистят.

Излезе от банята, вдигна ръце и изпрати невероятно унищожителна вълна от енергия през спалнята. Дървената табла на голямото легло се разпадна, нощните шкафчета се разлетяха на трески,

чекмеджетата изхвърчаха и съдържанието им се пръсна на пода, където моментално всичко се запали. Пердетата се стопиха като под командата на вълшебна пръчица. Двата прозореца на далечната стена се пръснаха и от течението пожарът още повече се разгоря.

Канди често съжаляваше, че загадъчната светлина не въздействаше върху хора и животни, а само върху неодушевени предмети, растения и някои насекоми. Понякога изпитваше желание да влезе в някой град и да стопи плътта и костите на поне десет хиляди или може би сто хиляди грешници само за една нощ. Кой точно да бъде градът нямаше значение, защото всички бяха гнезда на разврат, обитавани от безпросветни маси, отдали се на култа към злото и на отвратителна изроденост. Никога никъде не беше виждал човек, който по негова преценка да живее според Божия закон. Би накарал всички грешници да хукнат с ужасени писъци, би ги проследил до скривалищата, би натрошил костите им, би смачкал плътта, би пръснал главите, би откъснал половите членове, които ги занимаваха през цялото време. Да имаше такъв дар, никога не би ги дарил с милосърдието, с което ги удостояваше Творецът. Така те биха разбрали, че е трябвало да проявят благодарност и послушание пред Бога, който винаги търпеливо понасяше най-лошите им изстъпления.

Само Бог и майката на Канди бяха способни на безгранично състрадание. Той самият не беше.

В коридора зави противопожарната алармена система. Канди излезе, насочи пръст към нея и я разби на парчета.

Способностите му изглеждаха по-силни от всякога. Беше се превърнал в мощен двигател на разрушението.

Бог сигурно възнаграждаваше чистотата му, като увеличаваше неговата сила.

Канди благодари на Бога, че майка му, светицата, никога не бе изпадала в ямата, където повечето хора бяха затънали. Мъж никога не я бе докосвал по този начин, затова децата ѝ бяха родени без петното на първородния грях. Беше сигурен, защото тя му беше разказала и показала.

Слезе на първия етаж ѝ подпали килима в дневната със светкавица от лявата ръка.

Франк и близначките не оценяваха значението на непорочното си зачатие и всъщност бяха отхвърлили безподобната благодат, за да

прегърнат греха и да вършат сатанински дела. Канди никога нямаше да допусне подобна грешка.

Отгоре долиташе ревят на пламъците и трясъкът на отломките. Сутринта, когато слънцето изгрееше над димящата купчина овъглени парчета, руините от гнездото на разврата щяха да вещаят обречеността на всички грешници.

Канди се почувства пречистен. Образите на двамата изродени Дакота се заличиха от съзнанието му.

Върна се в кантората им, за да продължи търсенето.

Шофираше Боби, защото смяташе, че Джули не бива да бъде повече зад волана тази вечер. Не беше мигнала от деветнайсет часа и въпреки че още не беше извъртяла денонощен маратон, беше изтощена, а задавената мъка по Томас нямаше да помогне, щеше само да замъгли разума и да притъпи рефлексите. Боби поне бе подремнал на няколко пъти, откакто предната вечер ги събуди обаждането на Хал от болницата.

Прекося Санта Барбара и влезе в Голета преди да се огледа за някоя бензиностанция, за да попита накъде да кара за Пасифик Хил Роуд.

Боби помоли Джули да отвори телефонния указател. Тя сложи книгата в скута си и с помощта на фенерче, което взе от жабката, започна да чете буква „Ф“, Фогърти. Боби не знаеше малкото име, но се интересуваеше само от мъж с такова фамилно име и с титла доктор.

— Може и да не живее тук — обясни той, — но имам предчувствие, че е наблизо.

— Кой е той?

— Когато двамата с Франк пътешествахме, спряхме в кабинета му на два пъти. — Боби й разказа по-подробно за двете посещения.

— И защо не го спомена досега?

— Когато в кантората описвах случките и местата по време на пътуването с Франк, трябваше да посъкратя някои неща, а Фогърти ми се видя безинтересен и затова го отминах. Но колкото повече се замислям, толкова повече ми се струва, че сигурно е ключова фигура. Разбираш ли, Франк се постара да се измъкнем бързо, защото никак не му се щеше да изложи Фогърти на опасност, като остави Канди да

влезе в следите му. Ако Франк се тревожи особено много за този човек, значи трябва да поговорим с него.

Джули се приведе над указателя и се зачете напрегнато:

— Фогърти Джеймс, Фогърти Дженифър, Фогърти Кевин...

— Ако не е лекар и обикновено не използва титлата или ако „доктора“ е само прякор, здраво ще загазим. Пък дори и да е лекар, не си прави труда да го търсиш в жълтите страници под заглавието „Лекари“, защото възрастта му е доста напреднала и сигурно е пенсионер.

— Ето! — възкликна Джули. — Фогърти, д-р Лорънс Дж.

— Има ли адрес?

— Да — тя скъса страницата от указателя.

— Страхотно. Щом видиш злощастната къща на Полардови, ще посетим Фогърти.

Боби бе виждал къщата три пъти по време на пътешествията си с Франк, но не знаеше къде точно се намира Пасифик Хил Роуд 1458, както нямаше представа по кой склон на планината Фуджи се бе изкачвал. Все пак намериха лесно адреса според указанията на дългокос мъж с огромни мустаци от една бензиностанция.

Къщите по Пасифик Хил Роуд имаха адрес в Ел Енканто Хайс, но всъщност не се намираха нито там, нито в Голета — крайградски квартал между Ел Енканто и Санта Барбара, — а по тясна междинна ивица земя, която на изток водеше към резерват с мескитови храсти, чапарал, храсталаци и пръснати из тях калифорнийски дъбове и други дървета.

Къщата на Полардови стоеше към края на Пасифик Хил, на границата на регулираните парцели, с малко съседни. Изложението беше запад-югозапад, с изглед към живописно разположените къщи по терасираните хълмове отдолу в посока към тихоокеанското крайбрежие. Вечер гледката беше зашеметяваща: море от светлини над потъналото в мрак истинско море. Несъмнено обаче природата в околността беше запазена без многобройни нови и скъпи къщи, само защото имаше ограничения заради съседния резерват.

Боби веднага позна дома на Полардови. Фаровете осветиха само живия плет и ръждясалата желязна врата между два високи каменни

стълба. Той намали скоростта пред входа. На партера беше тъмно. Светеше в една от стаите на горния етаж — бледи ивици се процеждаха през спуснатите щори.

Наведена над него, за да огледа мястото, Джули отбеляза:

— Не виждам кой знае колко.

— Няма и какво да се види. Съборетина.

Продължиха още петстотин метра до края на пътя, завиха и се върнаха. Надолу по склона къщата се падаше от страната на Джули, която настоя колата едва да пъпли, за да има повече време да се огледа.

Точно пред портата Боби забеляза още една светлина на първия етаж в задната част на къщата. Не се виждаше осветен прозорец, а само отблясък, подобен на правоъгълник.

— Всичко е скрито в сенките — най-накрая се обади Джули, все още обърната към къщата, която остана зад тях. — Но виждам достатъчно, за да разбера, че мястото е лошо.

— Много лошо — съгласи се Боби.

Вайълет лежеше по гръб в тъмната стая заедно със сестра си, затоплена от котките, които се гушеха в близначките. Върбина се бе свила от дясната ѝ страна с ръка върху гърдите ѝ. Устните ѝ докосваха голото рамо на Вайълет и горещият ѝ дъх пареше гладката кожа на сестра ѝ.

Не се канеха да спят. И двете не обичаха да спят нощем, защото нощта беше най-бурното време, когато най-много и най-разнообразни хищници тръгваха на лов и животът ставаше по-вълнуващ.

В този миг двете бяха не само една в друга и в легналите при тях котки, но и в гладна кукумявка, която летеше високо в мрака и дебнеше глупави мишки, оставили без страх сигурните си убежища. Няма нощна птица с по-остро зрение от кукумявката, а ноктите и човката бяха още по-остри.

Вайълет потръпна в очакване на мига, когато отдолу ще се види мишка или друго малко създание, промъкващо се през високите треви — уж надеждно прикрытие. От опит познаваше ужаса и болката на жертвата и дивата радост на хищника. Сега жадуваше да ги изпита едновременно още веднъж.

До нея Върбина шепнеше унесено.

Издигане в небето, кръжене, стремглаво спускане надолу, после пак нагоре. Кукумявката още не беше забелязала вечерята си, когато колата се появи нагоре по хълма и почти спря пред къщата на Полардови. Тя привлече вниманието на Вайълет, разбира се, и чрез нея вниманието на кукумявката, но близначката изгуби интерес, когато колата пак ускори ход и отпътува. Само след няколко секунди обаче пак забеляза как автомобилът се връща и а-ха да спре още веднъж пред портата.

Вайълет накара кукумявката да закръжи над колата на височина около шейсет стъпки. После я насочи пред колата ѝ я свали още пониско, на двайсет стъпки, и пак ѝ нареди да кръжи около странния натрапник.

От височина двайсет стъпки зрението на кукумявката беше достатъчно остро, за да различи шофьора и пътника на предната седалка. Вайълет никога не беше виждала жената, но мъжът ѝ бе познат. Миг по-късно се сети, че тъкмо с него се беше появил Франк в задния двор в здрача на отминаващия ден!

Франк бе убил безценната Саманта и затова заслужаваше да умре, а сега се появяваше негов познат, който можеше да ги заведе при Франк. На леглото около Вайълет котките се размърдаха и тихо заръмжаха, защото желанието ѝ за мъст се предаде и на тях. Безопашат манкс и черен мелез скочиха от леглото, хукнаха през отворената врата на спалнята, надолу по стълбите, в кухнята, през вратичката над прага, около къщата и оттам на улицата. Колата се отдалечаваше и набираше скорост по склона. Вайълет искаше да я преследва не само по въздух, но и пеша, за да е сигурна, че няма да изгуби дирята.

Канди пристигна в приемната на „Дакота & Дакота“. От счупения прозорец в съседната стая и двете отворени врати, се носеше студено течение. Явно леките звуци, които предшестваха идването му, бяха заглушени от поривистите, но статични и груби гласове от полицейските радиостанции, закопчани по коланите на ченгетата. Един полицаи стоеше на входа на кабинета на Боби и Джули, друг пред отворената врата към коридора на шестия етаж. Дватама говореха с някакъв човек, който не се виждаше. Бяха обърнати с гръб към Канди — според Канди знак, че Бог още не се е отвърнал от него.

Ядосан от неочакваното препятствие при претърсването на кантората, той веднага изчезна и се материализира в спалнята си на сто и петдесет мили на север. Трябваше му време да помисли дали има някакъв начин пак да надуши следата от място, където двамата са били вечерта извън дома и службата, за да потърси още образи.

Върнаха се на бензиностанцията, където бяха питали дългокосия мустакаат мъж за Пасифик Хил Роуд. Същият човек знаеше къде се намира улицата на Фогърти. Дори го познаваше.

— Симпатичен старец. Идва от време на време да зареди тук.

— Лекар ли е? — попита Боби.

— Някога е бил. Но е пенсионер доста отдавна.

Малко след десет часа Боби паркира до тротоара пред къщата на Лорънс Фогърти — изящна двуетажна сграда в испански стил, допълнен с френски прозорци на кабинета, където Боби и Франк се бяха озовали два пъти. Целият първи етаж светеше. Голяма част от прозорците бяха с шлифовани стъкла, които меко пречупваха светлината отвътре. Когато излязоха от колата, Боби долови мириса на пушек и забеляза тънка струя дим да излиза от комина в неподвижния, хладен и влажен въздух, утихнал пред буря. Под трепкащата светлина на уличната лампа със странни лилави отблясъци по азалиите се виждаха няколко цъфнали цветове, но храстите не бяха така плътно отрупани с цвят, както по на юг в окръг Ориндж. Старо дърво с дебел дънер и огромни клони се извисяваше до втория етаж и приличаше на уютно тайничко местенце в някакъв испански вариант на вълшебния свят.

Боби и Джули тръгнаха по алеята към входа. Нещо се стрелна между ниските лампи в градината, пресече им пътя и сепна Джули. После спря на моравата и ги загледа с блеснали зелени очи.

— Само една котка — успокой я Боби.

По принцип той обичаше котките, но от вида на тази потръпна.

Животното пак се размърда и изчезна в сенките на храстите встрани от къщата.

Боби настръхна не от вида ѝ, а от спомена за котешката орда в къщата на Полардови, която се спусна да нападне него и Франк — отначало мълчешком, после с пронизителен писък и необичайно за

котките единодействие. Бързата и любопитна самотна котка тук очевидно дебнеше плячка и беше съвсем обикновена, а загадъчността и високомерието така или иначе бяха присъщи на котешкия род.

В края на алеята три стъпала водеха до арка, през която се излизаше на малка веранда.

Джули натисна звънеца с приятна мелодия. Около половин минута никой не отговори и тя пак позвъни.

Заглъхна и второто позвъняване. Настъпилата тишина бе нарушена само от пърхането на крилата на нощна птица, която кацна на покрива над верандата.

Тъкмо Джули посегна да звънне трети път, когато външната лампа светна и Боби усети, че ги наблюдават през шпионката. След миг вратата се отвори и пред тях се изправи доктор Фогърти, облян от светлината в коридора.

Изглеждаше точно такъв, какъвто го помнеше Боби. Докторът също го позна.

— Влизайте — покани ги той и се отдръпна, за да им направи път. — Почти ви очаквах. Влизайте... не че сте добре дошли.

— В библиотеката — каза Фогърти и ги поведе по коридора към една стая вляво.

Библиотеката, където Франк бе водил Боби по време на пътешествията им, беше същото помещение, което Боби нарече „кабинета“ пред Джули. Също както външния вид на къщата имаше странно уютен вид въпреки испанския стил, така и стаята изглеждаше точно с атмосферата, където Толкин в някоя от дългите оксфордски вечери би грабнал писалка и хартия, за да съчини приключенията на Фродо. Топлото и приветливо помещение беше меко осветено от месингов лампион и настолна лампа от цветно стъкло — или истинска „Тифани“, или съвършена имитация. По стените бяха наредени книги под украсения таван. Дебел китайски килим — тъмнозелено и бежово по края, в средата главно бледозелено — украсяваше тъмния дъбов паркет с красиви форми. Лакираното махагоново писалище блестеше. Върху зелената плъстена подложка стоеше позлатен комплект с костени дръжки — нож за хартия, увеличително стъкло и ножици, — подредени спретнато зад златна писалка в квадратна мраморна поставка. Канапетото в стил „кralица Ана“ бе тапицирано със сполучливо подбран десен, който отиваше на килима. Когато се обърна, за да погледне стола със страничните облегалки, където бе видял Фогърти за пръв път, Боби трепна от изненада, защото зърна Франк.

— Нещо му се е случило — обади се Фогърти и посочи към Франк. Не забеляза учудването на Боби и Джули: явно смяташе, че са дошли в къщата му тъкмо защото са знаели къде да намерят Франк.

От пет часа и двацет и шест минути следобед, когато Боби го видя за последен път в кантората в Нюпорт Бийч, външността на Франк се бе влошила. Тогава очите му бяха хлътнали, сега приличаха на две тъмни ями. Кръговете около тях се бяха разширили и като че хвърляха мрачни отсенки върху бледото лице. Предишната му бледност изглеждаше едва ли не здрав тен в сравнение със сегашната.

И най-лошото — празният му поглед. Никакъв признак, че ги познава. Като че гледаше през тях. Лицевите мускули бяха отпуснати. Устата висеше отворена, сякаш отдавна бе понечил да проговори, но не помни какво иска да каже. В „Чиело Виста“ Боби бе виждал съвсем малко пациенти с толкова безизразни лица, но те бяха сред най-изостаналите, в много по-лошо състояние от Томас.

— Откога е тук? — попита Боби и тръгна към Франк.

Джули го сграбчи за ръката и го задържа.

— Недей!

— Пристигна малко преди седем часа — обясни Фогърти.

Значи Франк бе продължил да пътува още час и половина, след като върна Боби в кантората.

Фогърти продължи:

— Тук е повече от три часа, но да пукна, ако знам какво да го правя. От време на време се посъвзема, вдига очи, когато го заговориш, дори се опитва да отговаря. После изпада в превъзбуда, не може да се спре, не отговаря на въпроси, а иска той да приказва, няма начин да го прекъснеш. Разказа ми много неща за вас например, много повече, отколкото бих искал да знам. — Докторът се намръщи и поклати глава. — Вие двамата може да сте достатъчно луди, за да се захванете с този кошмар, но аз не съм и ми е крайно неприятно да ме въвлечат.

На пръв поглед доктор Лорънс Фогърти създаваше впечатление за мил дядо, който навремето е бил всеотдаен лекар, дълбоко уважаван и обичан от всички в околността. Все още беше с чехлите, сивите панталони, бялата риза и синята жителка, с които Боби го видя преди. Външният вид се допълваше от полукръгли очила за четене, над които Фогърти ги гледаше изпитателно. С гъстата бяла коса, сините очи и меките, закръглени черти можеше да мине за чудесен дядо Коледа, ако беше малко по-тежък.

Но при по-внимателно вглеждане човек откриваше, че сините му очи са стоманени, а не топли. Закръглените черти бяха прекалено меки и разкриваха не толкова доброта, колкото безхарактерност, сякаш се бяха оформили след дълги години самодоволство. Широката уста би се разтегнала в победоносна усмивка у добрия стар доктор Фогърти, но щедрите ѝ очертания служеха също така добре да придадат хищен вид на истинския доктор Фогърти.

— Значи Франк ви е разказал за нас — кимна Боби. — Ние обаче не знаем нищо за вас, а мисля, че това ни е необходимо.

Фогърти се намръщи.

— По-добре да не знаете. Много по-добре е за мен. Просто го махнете отгук, отведете го.

— Искате да ви отървем от Франк — хладно отбеляза Джули, — затова трябва да ни кажете кой сте вие, какво отношение имате към цялата история и какво знаете.

Възрастният човек погледна в очите първо Джули, после Боби и каза:

— Не е идвал от пет години. Днес, когато дойде с вас, Дакота, бях смаян. Мислех, че с него сме приключили завинаги. А когато се върна тази вечер...

Погледът на Франк не беше фокусиран, но главата му беше наведена на една страна. Устата му продължаваше да виси отворена като врата на стая, която обитателите са напуснали припряно.

Фогърти хвърли недоволен поглед към Франк и продължи:

— Никога не съм го виждал в подобно състояние. Не бих искал да ми се обеси на врата дори в предишното си състояние, какво остава за сегашното полувегетиране. Добре, добре, ще поговорим. Щом свършим обаче, вие поемате отговорността.

Заобиколи махагоновото писалище и седна на стол, тапициран със същата тъмночервена кожа, както стола, на който се бе отпуснал Франк.

Домакинът не бе поканил гостите да седнат, но Боби се запъти към канапето. Джули го последва, промуши се покрай него в последния миг и се настани на крайчеца на канапето, до Франк. Удостои Боби с красноречив поглед: „Много си импулсивен и ако той почне да пъшка, да въздиша или от устата му излязат мехурчета, ти ще протегнеш ръка, за да го успокоиш и ще отпътуваш по дяволите, затова стой настрана.“

Фогърти свали очилата с рогова рамка, остави ги върху писалището, затвори здраво очи и стисна основата на носа си с палец и показалец, сякаш с усилие на волята искаше да пропъди главоболие, да събере мислите си или и двете. После отвори очи, примигна срещу семейство Дакота през писалището и подхвана своя разказ:

— Аз съм лекарят, който акушира на Розел Полард преди четирийсет и шест години, през февруари 1946 година. Акуширах и при раждането на всички нейни деца — Франк, близначките и Джеймс... или Канди, както той сега предпочита да го наричат. През годините съм лекувал Франк от обичайните болести на детството и юношеството. Сигурно затова смята, че може да дойде при мен, когато се озове в беда. Да, ама е сбъркал. Не съм идиотски лекар като ония по телевизията — любезни душеприказчици и близки на всеки. Лекувах ги, плащаха ми и нищо повече. Всъщност... лекувал съм само Франк и майка му, защото момичетата и Джеймс никога не боледуваха, освен ако не говорим за психически заболявания, каквито те имат по рождение и няма да се оправят.

Понеже Франк седеше с клюмнала глава, от дясното ъгълче на устата му към брадичката се стичаше тънка сребриста струйка слюнка.

— Очевидно са ви известни способностите на децата й... — каза Джули.

— Фактически не знаех допреди седем години, до деня, когато Франк я уби. Вече бях пенсионер, но той дойде при мен, разказа ми повече, отколкото исках да науча и ме въввлече в този кошмар, защото искаше да му помогна. Как можех да му помогна? Кой изобщо би могъл? Все едно, не е моя работа.

— Но защо притежават такива способности? — настоя Джули. — Нямате ли някакво доказателство или теория?

Фогърти се изсмя. Груб, кисел смях, който би разпръснал всякакви илюзии у Боби, ако те вече не бяха разпръснати от първите две минути на общуването с този човек.

— О, да, имам теории и доста информация в тяхна подкрепа. Никак няма да ви е приятно да чуete някои от тях. Няма да се забърквам в тази каша, в никакъв случай, но не мога от време на време да не се замислям по въпроса. Всеки би постъпил така. Кашата е отвратителна, объркана и интригуваща. Теорията ми е, че всичко започва от бащата на Розел. Твърдеше се, че баща й е някакъв скитник, насиллил майка й, но винаги съм знаел, че това е лъжа. Баща й беше Ярнел Полард, брат на майка й. Розел е плод на изнасилване и кръвосмешение.

Сигурно по лицата на Боби и Джули бе пробягала сянка на ужас, защото Фогърти пак се изсмя студено, очевидно развеселен от тяхното

съчувствие.

— О, това не е нищо. — Сетне заяви: — То е най-малкото.

Безопасният манкс на име Зита застана на пост в прикритието на азалията близо до входната врата.

Старата испанска къща имаше външни первази на прозорците и другата котка — черна като нощта и наречена Даркъл — прескочи, за да намери стаята, където старецът бе отвел по-младия мъж и жената. Долепи нос до стъклото. Вътрешните капаци пречеха, но външните бяха полуотворени. Виждаше части от стаята, ако местеше глава в една или друга посока.

Като чу името на Франк, котаракът се вцепени, защото Вайълет направи същото в леглото си на Пасифик Хил.

Старецът беше там сред книгите заедно с другите двама. Всички седнаха и Даркъл наведе глава, за да надникне между долните редове на щорите. Тогава разбра, че Франк е не само тема на разговора, но и всъщност седи на стол с висока облегалка, обърнат така, че от прозореца се виждаха част от лицето му и безжизнено отпуснатата му ръка върху широката облегалка от тъмночервена кожа.

Наведен над писалището и с крива усмивка, доктор Фогърти приличаше на злобен дух, изпъзлял от леговището си под някой мост, защото няма търпение да дебне нищо неподозиращи деца, а иска сам да потърси злоещата си вечеря.

Боби си повтаряше, че не бива да оставя въображението си да лети волно. Трябваше да остане непредубеден към Фогърти, за да прецени истинността и значението на неговите думи. Може би животът им зависеше от това.

— Къщата е построена през трийсетте години от Дийтър и Елизабет Полард. Той натрупал малко пари в Холивуд като продуцент на евтини уестърни и други подобни боклуци. Не голямо състояние, но прилична сума, за да се откаже от омразните му филми и Лос Анжелис, да дойде тук, да завърти малък бизнес и да си живее благополучно до края на живота си. Имали две деца. Ярнел бил на петнайсет години, когато дошли тук през 1938 година, а Синтия едва

шестгодишна. През четирийсет и пета Дийтър и Елизабет загинали при автомобилна катастрофа — челен удар с пиян шофьор на камион, който карал зелки от долината Санта Инес, представяте ли си! Ярнел станал глава на семейството на двайсет и две години и законен настойник на тринайсетгодишната си сестра.

— И... я насиллил, както казахте — подсказа Джули.

Фогърти кимна.

— Сигурен съм. Защото следващата година Синтия се затворила в себе си, все плачела. Хората го отдавали на смъртта на родителите им, но според мен е било заради отношението на Ярнел. Не само защото е искал секс, въпреки че девойката беше много сладка и явно той бе проявил добър вкус, но и защото му харесваше да бъде глава на семейството, да има власт. А такива като него са доволни само когато властта им стане абсолютна и се наложат изцяло.

Боби се ужаси от думите „явно той бе проявил добър вкус“ и подтекста на този израз за мрачната морална бездна, в която живееше Фогърти.

Без да обръща внимание на погнусата на посетителите, старецът продължи:

— Ярнел беше своенравен, безразсъден. Създавал много ядове на родителите си преди смъртта им — от всякакъв род, но главно свързани с наркотици. Започнал да се друса още преди те да научат какво означава думата, преди да чуят за ЛСД. Пейоте, мескалин... всички природни халюциногени, които се извличат от някои кактуси, гъби и други растения. Тогава културата по въпроса за наркоманиите беше друга, но дрога имаше. Ярнел се прирастил към халюциногените чрез връзката си с един изпълнител на характерни роли в повечето филми на баща му. Започнал на петнайсет години. Разказвам ви всичко това, защото има ключово значение за моята теория.

— Тоест, че Ярнел бил наркоман — обади се Джули. — За него ли става дума?

— Да, а също и че собствената му сестра забременяла от него. Вероятно химическите вещества са увредили гените му още преди да навърши двайсет и две. Обикновено така се получава. При него увреждането на гените е било много странно. И като се добави, че

генният фонд е бил силно ограничен, защото Синтия му е сестра, никак не е изключено детето да има отклонения.

Франк издаде тих звук, после въздъхна.

Тримата го погледнаха, но той не реагира. Очите му заиграха без да се фокусират. От дясното ъгълче на устата му продължаваше да се стича слюнка. Беше протекла и по брадичката.

Боби искаше да вземе салфетка и да избърше лицето му, но се въздържа главно защото се боеше от реакцията на Джули.

— И така, около година след смъртта на родителите им, Ярнел и Синтия дойдоха при мен и тя беше бременна — продължи разказа си Фогърти. — Разправиха ми версията за скитник фермер, който я изнасиллил, но не ми прозвуча убедително. Досетих се каква е истинската история само като ги гледах как се държат един с друг. Тя се мъчеше да прикрие бременността, като носеше широки дрехи и почти не излизаше от къщи през последните няколко месеца. Така и не разбрах защо: сякаш си мислеха, че проблемът ще изчезне от само себе си някой ден. Когато дойдоха при мен, за аборт и дума не можеше да става. По дяволите, тя беше пред раждане.

Колкото повече слушаше Фогърти, толкова повече на Боби му се струваше, че въздухът в библиотеката не достига и сякаш натежава от кисела като пот влага.

— Ярнел твърдеше, че иска да предпази Синтия колкото е възможно повече от присмех и затова ми предложи тлъста сума, за да не я пращам в болница и да я оставя да роди в кабинета ми, което щеше да е малко рисковано в случай на усложнения. Но парите ми трябваха и ако станеше нещо много лошо, имаше начини да се прикрие. Тогава ми помагаше една медицинска сестра, Норма, и тя беше доста гъвкава по някои въпроси.

„Страхотно“ — помисли си Боби. Лекарят социопат си беше намерил медицинска сестра, която му е лика-прилика — двойката беше съвсем подходяща за персонала на Дахау или Освиенцим.

Джули сложи ръка на коляното на съпруга си и го стисна здраво, сякаш с допира искаше да се увери, че не сънува някакъв луд лекар.

— Да можехте да видите какво излезе от онова момиче — продължи Фогърти. — Изрод, естествено.

— Почакайте — прекъсна го Джули. — Доколкото помня, казахте, че бебето е било Розел. Майката на Франк.

— Точно така. Забележителен изрод. Някой цирк можеше да спечели цяло състояние, като я показва, ако не се интересуваше особено от ударите на закона. Лекарят млъкна, за да се наслади на напрегнатото им очакване. — Тя беше хермафродит.

За миг Боби се замисли за значението на думата, после промълви:

— Да не искате да кажете, че е притежавала и двата пола — мъжки и женски?

— Точно така — Фогърти скочи от стола и почна да се разхожда нагоре-надолу, внезапно оживен от разговора. — Хермафродитизмът е много рядък вроден дефект у хората. Много е вълнуващо да акушираш на подобно раждане. Има обратен хермафродитизъм, когато външните органи принадлежат на единия пол, а вътрешните — на другия, има латерален хермафродитизъм... и още няколко вида. Работата обаче е... Розел беше от най-редките случаи: притежаваше пълния комплект от вътрешните и външните органи на двата пола — Фогърти извади дебел медицински справочник от една лавица и го подаде на Джули. — Проверете на сто четирийсет и шеста страница. Там има снимки точно на такъв случай.

Джули прехвърли книгата на Боби толкова бързо, като че лекарят ѝ бе подал змия.

Боби на свой ред я остави на канапето, без да я отвори. С неговото въображение нямаше никаква нужда от медицински фотографии.

Ръцете и краката му бяха леденостудени. Сякаш цялата кръв се бе отдръпнала от крайниците към главата, за да подхрани трескавия мозък. Искаше му се да спре да мисли за казаното от Фогърти. Беше отвратително. И нещо още по-лошо: по странната усмивка на лекаря можеше да се досети, че чутото дотук беше само предисловие към същината.

Без да спира да се движи из стаята, Фогърти заобяснява:

— Женските ѝ органи бяха точно на място, а мъжките малко изместени. Уринираше през мъжкия орган, но женските изглеждаха напълно детеродни.

— Мисля, че ни е ясно — обади се Джули. — Не ни трябва технически подробности.

Фогърти се приближи до тях, загледа ги отгоре с блеснали очи, сякаш разказваше забавен медицински анекдот, очаровал безчислени колеги по време на приятелски вечери.

— Не, не, трябва да разберете каква беше, за да си изясните какво се случи по-нататък.

Въпреки че съзнанието ѝ беше разделено на много части — поделеше телата на Върбина, всички котки и кукумявката на верандата на Фогърти — Вайълет най-ясно възприемаше нещата през сетивата на Даркъл, застанал на перваза на кабинета. С острия котешки слух Вайълет не пропусна нито думичка от разговора, въпреки че го чуваше през стъклото. Беше смаяна.

Рядко мислеше за майка си, въпреки че присъствието на Розел още се чувстваше в къщата по най-различни начини. Рядко мислеше за което и да е човешко същество, освен за себе си и за близначката си, а от време на време и за Канди и Франк, защото нямаше почти нищо общо с останалите. Животът ѝ бе свързан с дивото. Емоциите у него бяха много по-първични и силни, а удоволствието се намираше и преживяваше много по-лесно без чувство за вина. Вайълет всъщност не познаваше майка си и не беше близка с нея. Не би могла да бъде, дори майка ѝ да бе проявила желание да подели обичта си между Канди и още някого.

Но сега разказът на Фогърти прикова Вайълет, не защото чуваше историята за пръв път (то си беше точно така), а защото всичко, повлияло върху живота на Розел, имаше дълбоки последствия и за живота на Вайълет. Сред безбройните нагласи и възприятия на дивите същества, в чиито тела и мозъци проникваше Вайълет, най-важно беше увлечението по собственото аз. Тя изпитваше животински нарцистично увлечение към поддържането на външния вид, към собствените желания и потребности. От нейна гледна точка нищо на този свят не беше интересно, освен ако не ѝ служеше, не я задоволяваше или имаше отношение към възможностите за бъдещо щастие.

Мъгляво осъзна, че трябва да намери брат си и да му каже, че Франк е на по-малко от три километра от дома. Съвсем скоро бе чула вятъра и музиката, придружаващи завръщането на Канди.

Фогърти обърна гръб на Боби и Джули и тръгна пак към писалището. Докато вървеше покрай лавиците с книги, почукваше с пръсти томовете, за да подчертае думите си.

Докато говореше за семейството, очевидно търсело генетичната катастрофа, Джули не можеше да не се сети за страданието на Томас, което го бе сполетяло, въпреки че родителите му водеха здравословен и нормален живот. Съдбата си играеше жестоко както с невинните, така и с виновните.

— Когато видя ненормалното бебе, Ярнел според мен беше готов да го убие и да го хвърли в боклука или най-малкото да го даде в приют. Но Синтия не искаше да се раздели с него, казваше, че е нейно дете, все едно дали има дефект или не. Нарече я Розел на покойната си баба. Подозирам, че искаше детето главно защото виждаше отвращението на Ярнел и знаеше, че присъствието на Розел непрекъснато ще му напомня за последствията от неговото насилие.

— Не можеше ли с хирургическа намеса да се остави само единият пол? — попита Боби.

— Днес е по-лесно. Тогава не ставаше.

Фогърти спря до писалището и извади от странично чекмедже бутилка бърбън и една чаша. Наля си питие и затвори бутилката, без да им предложи да пийнат. Джули не съжаляваше. Домът на Фогърти блестеше от чистота, но тя щеше да се почувства омърсена от каквато и да е храна или напитка.

Старецът отпи от топлия бърбън без вода или лед и каза:

— Освен това не е лесно да отстраниш органите на единия пол и да откриеш, че детето израства с външния вид и поведението тъкмо на този отхвърлен чрез операцията пол. Разбира се, вторичните полови белези съществуват и у бебетата, но не се различаваха лесно, особено през 1946 година. Както и да е, Синтия нямаше да допусне хирургическа намеса. Не забравяйте какво ви казах — вероятно дефектът на детето й се струваше като оръжие срещу брат й.

— Можели сте да застанете между тях и бебето — ядоса се Боби.
— Можели сте да обърнете вниманието на здравните власти към страданието на детето.

— И за какво, моля ви се? Заради психичното благополучие на детето ли? Не бъдете наивни! — Лекарят отпи още бърбън. — Платиха ми добре, за да акуширам при раждането и да си затварям устата. Нямах нищо против. Занесоха бебето у дома, като продължаваха да настояват на своята версия за скитника-изнасилвач.

— Бебето... Розел... — заекна Джули, — имаше ли сериозни медицински проблеми?

— Никакви — увери я Фогърти. — С изключение на този дефект, беше здрава като кон. Умствено и физически се развиваше точно навреме като всяко дете и скоро стана ясно, че външно ще бъде жена. После се разбра, че нямаше да бъде кой знае колко привлекателна, по-скоро набита и яка, отколкото манекенка, краката и бяха доста едри и така нататък, но беше достатъчно женствена.

Франк продължаваше да гледа безизразно и отчуждено, но на лявата му буза мускулът потрепна два пъти.

Очевидно бърбънът отпусна лекаря, защото той пак си седна на мястото, облегна се на писалището и обгърна с длани чашата.

— През 1959 година, когато Розел беше на тринайсет, Синтия умря. По-точно се самоуби. Пръсна си черепа. На следващата година, около седем месеца след смъртта на сестра си, Ярнел дойде в кабинета ми с дъщеря си, тоест с Розел. Никога не я наричаше своя дъщеря, защото поддържаше версията, че е извънбрачната му племенница. Както и да е, Розел беше бременна на четиринайсет, на същата възраст, на която я бе родила Синтия.

— Боже Господи! — не се въздържа Боби.

Ударите се сипеха толкова бързо един след друг, че Джули беше почти готова да грабне бутилката уиски от писалището и да пие направо от нея, въпреки че беше на Фогърти.

Доволен от реакциите им, докторът отпи от бърбъна и им даде време да поемат удара.

Първа проговори Джули:

— Значи Ярнел е изнасилвил дъщерята на сестра си, зачената от самия него?

Фогърти изчака, за да се наслади на мига.

— Не, не. Момичето го отвращаваше и съм сигурен, че не го е докоснал. Убеден съм, че Розел сподели с мен истината. — Пак пийна от чашата. — Синтия беше станала доста религиозна след раждането

на Розел и чак до деня, когато се самоуби. Беше предала страстната привързаност към Бога и на дъщеря си. Момичето знаеше Библията наизуст. И така, Розел се появи бременна. Каза, че е решила да роди. Обясни, че Бог я е направил особена — ето как наричаше хермафродизма — била особена! Била чист съд, от който ще се родят благословени деца. Затова събрала спермата от мъжката си част и механично я поставила в женската си половина.

Боби подскочи от канапето, сякаш пружините под него се скъсаха, и грабна бутилката от писалището.

— Имате ли друга чаша?

Фогърти посочи към барчето в ъгъла. Джули не го беше забелязала. Младият детектив отвори двойната вратичка. Вътре имаше не само чаши, но и още бутилки уиски. Явно лекарят държеше по една в чекмеджето, за да не става, когато му се допие. Боби наля две чаши догоре без лед и занесе едната на Джули.

Тя се обърна към Фогърти:

— Разбира се, не съм си мислела, че Розел е ялова. Знаем, че е родила деца. Но предполагам, че мъжката ѝ половина е била стерилна.

— Розел беше плодовита и като жена, и като мъж. В действителност не можеше да се съвкупи със себе си, така да се каже. Затова бе прибегнала до изкуствено осеменяване, както ви обясних.

Късно следобед в кантората в Нюпорт, когато Боби се мъчеше да обясни пътешествието с Франк като спускане с шейна на края на света, Джули не разбра защо толкова се е притеснил от преживяването. Сега ѝ се стори, че проумява донякъде какво е имал предвид, защото от хаоса в семейните отношения и половата принадлежност на Полардови я побиваха тръпки. Изпълни я мрачно подозрение, че природата е дори още по-странна и по-възприемчива към хаоса, отколкото Джули се боеше.

— Ярнел искаше да ѝ направя аборт. Абортите по онова време бяха доста сладка работа, въпреки че бяха незаконни и се правеха тайно. Но момичето бе крило бременността си от него цели седем месеца, също както двамата — със Синтия се бяха опитали да скрият една друга бременност преди четиринайсет години. Момичето щеше да умре от кръвоизлив. Освен това по-скоро бих се прострелял в крака, отколкото да направя аборт тъкмо на нея. Представете си степента на генното преплитане: дете-хермафродит от кръвосмешението на брат и

сестра опложда себе си! Едновременно майка и баща на детето си. Баба му се пада и пралеля, а дядо му е и прачичо! Затворена генетична линия и то увредена от злоупотребата на Ярнел с халюциногени, не забравяйте. Сигурна гаранция за някакво израждане. За нищо на света не бих го пропуснал.

Джули отпи едра глътка от бърбъна. Питието ѝ се стори кисело и опари гърлото ѝ. Нямаше значение. Изпитваше нужда да пийне.

— Станах лекар заради парите — каза Фогърти. — По-късно се насочих към незаконните аборти, които бяха още по-добре платени и се превърнаха в мой основен занаят. Пък и не беше особено опасно, защото знаех какво върша и можех да подкупя някое длъжностно лице, ако се наложеше. С тлъстите хонорари не ти се налага да обявяваш много приемни часове. Разполагаш с много свободно време, пари и приятни преживявания от всякакъв род. Но никога в кариерата си не съм попадал на нещо по-интересно, по-очарователно и по-забавно от кашата с Полардови.

Джули се въздържа да прекоси стаята и да изрита дъртака не от уважение към възрастта му, а защото разказът щеше да остане недовършен, без някаква жизненоважна информация.

— Но раждането на първото дете на Розел не беше такова събитие, каквото очаквах — каза Фогърти. — Въпреки странните обстоятелства, беше здраво и по всички признаци съвсем нормално. Беше 1960 година ѝ бебето се казваше Франк.

Отпуснал се на стола със страничните облегалки, Франк тихо стенеше, без да излиза от безпаметното си състояние.

Все още заслушана в разказа на доктор Фогърти чрез Даркъл, Вайълет се изправи и прехвърли боси крака през ръба на леглото. Разбута няколко котки, които се бяха сгушили до нея и изтръгна тих протест от Върбина, която рядко се задоволяваше само с мисловния контакт с близначката и се нуждаеше от сигурността на физическия допир. Котките се трупаха около краката на Вайълет, която виждаше света и през техните очи и затова уверено тръгна в мрака към отворената врата за тъмния коридор на втория етаж.

После се сети, че е гола и се върна да облече шортите и тениската.

Не се боеше от неодобрението на Канди или от самия Канди. Всъщност би приветствала насилствена проява на внимание, защото това би била извечната игра на хищника и плячката, на ястреба и мишката, на брата и сестрата. Канди беше единственото диво същество, в чиито разум Вайълет не можеше да проникне — макар да беше примитивен, брат ѝ беше в същото време човек и излизаше извън кръга на способностите ѝ. Но ако разкъсаше гърлото ѝ, нейната кръв щеше да проникне в него и Вайълет щеше да стане част от брат си по единствения възможен начин. Нямаше друг начин и за неговото проникване в нея: само чрез хапане и разкъсване на плътта със зъби.

Всяка друга вечер би му се появила гола, за да го предизвика най-после към насилие. Но тъкмо сега не можеше да даде воля на най-съкровено си желание, защото Франк се намираше наблизо и още не бе наказан за злото, сторено на горкичкото им котенце Саманта.

Облече се, върна се в коридора и тръгна нагоре, без да губи връзка с Даркъл, Зита и света на дивите зверове. Спря пред вратата на майчината им стая, където Канди се премести след смъртта ѝ. Отдолу се процеждаше тънък сноп светлина.

— Канди — обади се Вайълет. — Канди, тук ли си?

Като спомен от минали войни или предчувствие за неизбежна война нощта се разтърси от ярка мълния и оглушителна гръмотевица. Прозорците на библиотеката зазвънтяха. Първата гръмотевица, която Боби чу, откакто бяха излезли в лошото време от мотела преди почти час и половина. Въпреки фойерверките в небето, още не валеше. Но колкото и бавно да се приближаваше, бурята вече бе надвиснала. Пиротехническите ѝ ефекти бяха идеален фон за разказа на Фогърти. — Франк ме разочарова — каза лекарят, извади втора бутилка бърбън от голямото чекмедже на писалището и напълни отново чашата си. — Нищо интересно. Толкова нормален. Но след две години тя пак забременя! Този път раждането беше много вълнуващо — точно както да бъде с Франк. Пак беше момче. Тя го нарече Джеймс. Второто девствено раждане по нейните думи. Хич не се трогна, че бебето е изрод като нея. Заяви, че това е само доказателство, че детето също е отразено от Божията милост, защото няма да пропада в бездните на секса. Тогава разбрах, че е напълно откачила.

Боби знаеше, че трябва да остане трезвен. Разбираше опасността от голямо количество уиски след недоспиване. Но той имаше усещането, че алкохолът изгаря в мига, когато го поглъща, поне засега. Пийна и се обърна към Фогърти:

— Да не искате да кажете, че и тая грамада е хермафродит?

— О, не — побърза да отговори лекарят. — Още по-лошо.

Канди отвори вратата.

— Какво искаш?

— Той е тук, в града, точно сега — каза тя.

Очите му се разшириха.

— За Франк ли говориш?

— Да.

— По-лошо... — смаяно повтори Боби.

Стана от канапето, за да остави чашата си на писалището. Беше все още три четвърти пълна, но изведнъж младият мъж реши, че дори бърбънът не е достатъчно успокоително в този случай.

Джули явно бе стигнала до същия извод, защото и тя остави настрана чашата си.

— Джеймс — или Канди, ако предпочитате — се роди с четири тестиса вместо с два, но без мъжки полов орган. Разбирате ли, при раждането тестисите на момченцата са на сигурно място в коремната кухня и се спускат по-късно. Но при Канди това не се случи, пък и беше невъзможно, защото нямаше торбичка, в която да се спуснат. И още нещо, костта беше много странно извита и би попречила на спускането. Затова тестисите му останаха в коремната кухня. Но сигурно са функционирали добре и активно са произвеждали големи количества тестостерон, който е свързан с развитието на мускулатурата и отчасти обяснява огромните му размери.

— Значи той е неспособен да прави секс — заключи Боби.

— Със скритите си тестиси и липсата на размножителен орган бих казал, че е осъден да бъде най-целомъдреният мъж на света.

Боби вече бе намразил смеха на стареца.

— Но с четири гонади той произвежда море от тестостерон, а този хормон помага не само за развитието на мускулите, нали така?

Фогърти кимна.

— Ако се изразим с медицински термини, свръхколичествата тестостерон за продължителен период от време променят нормалната мозъчна функция, понякога дори радикално и това е причинният фактор за социално неприемливи равнища на агресивност. Или казано с прости думи: момчето се разкъсва от сексуално напрежение, което не може да освободи по никакъв начин и затова насочва енергията към други отдушници, главно невероятно насилие. Опасен е като чудовищата от филмите.

Въпреки че освободи кукумявката заради приближаващата буря, Вайълет все още обитаваше Даркъл и Зита и ги освобождаваше от чувството на страх при ослепителните светкавици и тътена на гръмотевиците. Докато стоеше пред Канди на вратата на стаята му, тя слушаше разказа на Фогърти за ненормалното развитие на брат си. Разбира се, на Вайълет това ѝ беше известно, защото майка им го наричаше в семейството Божи знак, че Канди е най-особен от всички. Освен това усещаше, че ненормалното по някакъв начин е свързано с голямата доза дива природа у Канди, която го правеше толкова привлекателен.

Сега Вайълет стоеше пред него, изпълнена с желание да докосне огромните ръце и да усети изваяните мускули, но се въздържа.

— У Фогърти е.

Канди се изненада.

— Мама казваше, че Фогърти е оръдие в ръцете на Бога. Помогнал ни е да дойдем на този свят при девствените раждания. Защо ще приютява Франк? Франк мина на страната на тъмните сили.

— И все пак е там — настоя Вайълет. — И още една двойка. Той се казва Боби, а тя — Джули.

— Дакота — прошепна Канди.

— У Фогърти. Накарай го да си плати за Саманта, Канди. Донеси го тук, след като го убиеш, за да нахраним с него котките. Той мрази котките и ще му е противно да стане част от тях завинаги.

Избухливият характер на Джули се намираше на опасния ръб на самообладанието. Докато светкавиците и гръмотевиците раздираха мрака отвън, тя се мъчеше да се убеди колко е важно да прояви дипломатичност.

Все пак не успя да се въздържи:

— Толкова години сте знаели, че Канди е безмилостен убиец и не сте направили нищо, за да предупредите някого за опасността?

— Че защо? — учуди се Фогърти.

— Не сте ли чували за нещо като обществен дълг?

— Приятен, но безсмислен израз.

— Извършени са жестоки убийства, защото сте позволили този човек...

— Винаги ще има жестоки убийства. Историята е пълна с подобни примери. Хитлер е избил милиони. Сталин дори още повече. Мао Цзе-Дун е надминал всички. Сега ги смятаме за чудовища, но и те са имали последователи навремето, нали? Дори сега някои хора твърдят, че Хитлер и Сталин са направили каквото трябва, а Мао просто е поддържал обществения ред и е отстранявал измета. Толкова хора се възхищават от убийци, които смело изявяват своята кръвожадност и я обясняват с благородни каузи като братство, политически реформи и справедливост... или пък обществен дълг. Не сме нищо друго освен месо и дълбоко в душите си го осъзнаваме, затова тайничко ръкопляскаме на онези, които са достатъчно смели, за да се отнасят към нас както се полага. Като към месо.

Джули вече знаеше, че Фогърти е социопат, без съвест, без никаква способност да обича, без желание да общува с останалите. Не всички подобни типове бяха улични убийци или дори крадци от висока класа като Том Размъсън, който се опита да убие Боби миналата седмица. Някои от тях неизбежно ставаха лекари или адвокати, телевизионни проповедници, политици. С тях не можеше да се споразумееш, защото бяха лишени от нормални човешки чувства.

— Защо да разказвам на когото и да било за Канди Полард? — попита Фогърти. — Не се боя от него, защото майка му ме наричаше оръдие в ръцете на Бога и учеше нещастното си отроче да ме уважава. Не е моя работа. Той премълча убийството на майка си, тъй като не искаше полицията да влиза в къщата. Ето защо обясни, че Розел се е

преместила в луксозен апартамент на брега на океана близо до Сан Диего. Не вярвам някой да е повярвал, че дъртата вещица изведнъж е станала почитателка на плажовете, но никой не задава въпроси, защото не иска да се забърква. Всеки смята, че това не е негова работа. Аз не правя изключение. Жестокостите на Канди са само капка в океана от страдания на този свят. С особената му психика и физиология неговите изстъпления се отличават поне с по-голямо въображение. Освен това, когато Канди беше около осемгодишен, Розел дойде да ми благодари, че съм акуширал при ражданията на четирите ѝ деца и че не съм разкрил тайната на никого, така че Сатаната не знае за благословеното им присъствие на тази земя. Точно така се изрази! В знак на благодарност ми връчи куфар с пари и можах да се пенсионирам доста рано. Нямам представа откъде ги е взела. Спестените през трийсетте години от Дийтър и Елизабет пари отдавна се бяха стопили. Тогава Розел ми разказа нещичко за способностите на Канди — не много, но достатъчно, за да разбере, че никога не страда от липса на пари. За пръв път осъзнах, че генетичното проклятие може да се превърне в генетичен благослов.

Фогърти вдигна чашата си с бърбън и вдигна наздравица, към която не се присъедини нито Джули, нито Боби:

— За неведомите пътища Господни.

Като архангел, дошъл да оповести края на света в библейското указание за апокалипсиса, Канди пристигна, когато бурята се вихреше с пълен размах, макар дъждът да не беше потопът на Армагедон, нито пък огън и жупел. Засега. Засега.

Материализира се в мрака между две улични лампи на една пресечка от къщата на лекаря, за да е сигурен, че неизбежните тихи тромпети при пристигането му няма да бъдат чути от никого в кабинета на Фогърти. Докато вървеше към къщата под шибациите дъждовни струи, Канди вярваше, че дарената му от Бога сила е вече неудържима и няма кой да го спре по пътя към онова, което иска да постигне.

— През шейсет и шеста се родиха близначките. Физически бяха нормални като Франк — продължаваше разказа си Фогърти, докато дъждът плющеше по стъклата. — Нищо интересно. Не можех да повярвам. Три от четирите деца бяха съвсем здрави. Очаквах всякакви чудатости — най-малкото заешка устна, обезформен череп, безобразно лице, съсухрени крайници или същества с две глави!

Боби хвана Джули за ръката. Нуждаеше се от допира ѝ.

Искаше му се да се махнат. Чувстваше се опустошен. Не бяха ли се наслушали на приказките на доктора?

Но именно там беше проблемът: не знаеше какво остава да чуят и доколко то ще има значение, за да намерят начин да се справят с Полардови.

— Разбира се, когато Розел ми донесе куфара с парите, разбрах, че всички деца са изроди — умствено, ако не физически. Преди седем години, когато Франк я уби, той дойде при мен, като че му бях длъжен за нещо. Поиска да го подслоня. Разказа ми повече за тях, отколкото исках да узная. През следващите две години периодично се завръщаше при мен, просто се появяваше като призрак, който обитаваше мен, а не някакво място. Накрая обаче разбра, че няма какво да търси тук и цели пет години не се появи в живота ми. До днес, до тази вечер.

Франк се размърда на стола със страничните облегалки. Тялото се премести и главата се люшна отдясно наляво. Иначе си оставаше все така безпаметен както при влизането на Джули и Боби в стаята. Старецът им бе обяснил, че на няколко пъти Франк се съвземал и говорел, но през последния час поведението му се променило.

Джули седеше най-близо до Франк. Тя се намръщи и се наведе към дясната страна на главата му.

— О, Божичко!

Думите ѝ прозвучаха мрачно и вледеняващо като охладителна течност във фризер.

Студени тръпки побиха Боби, докато той скочи от канапето и се наведе от другата страна, за да разгледа главата на Франк. В същия миг съжали, че го е направил. Помъчи се да извърне поглед настрани. Не успя.

Когато главата на Франк беше клюмнала надясно, почти облеганата на рамото, слепоочието му не се виждаше. След като остави Боби в кантората, клиентът му очевидно съвсем бе изгубил контрол

върху пътуванията и против волята си пак се бе озовал в един от кратерите, където изкуствените насекоми отделяха диаманти. Цялата му плът беше на буци, от слепоочието до челюстта. На места отдолу прозираха грубите скъпоценни камъни и се сливаха с тъканта. По някаква причина Франк бе загребал шепа диаманти, за да ги отнесе със себе си, но при материализирането бе допуснал грешка.

Боби се замисли какви ли богатства са скрити в сивото вещество в черепа на Франк.

— И аз го забелязах — обади се Фогърти. — Вижте дланта на дясната му ръка.

Джули се опита да протестира, но Боби грабна ръкава на Франк и го задърпа, за да вдигне дланта от облегалката на стола. Видя същата част от хлебарка, която някога бе втъкана в обувката му. Или поне на вид беше същата. Стърчеше от месестата част на ръката, гърбът ѝ лъщеше, мъртвите очи се вираха в показалеца на Боби.

Канди обиколи къщата под дъжда и подмина някаква черна котка на перваза. Тя се обърна да го погледне, после пак залепи нос на стъклото.

Канди тихо стъпи на задната веранда и опита да отвори вратата. Беше заключена.

От ръката му излезе струя бледа синя светлина, когато стисна бравата. Ключалката изпраця, вратата се отвори и той влезе вътре.

Джули бе видяла и чула много, прекалено много.

Изпълнена с нетърпение да се отдалечи от Франк, скочи от канапето и се приближи до писалището, където се загледа в недопитата си чаша. Беше ужасно уморена. Бореше се с мъката по Томас и още повече да проумее поне нещичко от ужасяващата семейна история, разкрита от Фогърти. Не се нуждаеше от повече бърбън, колкото и да изглеждаше съблазнителен в чашата.

Сетне се обърна към възрастния човек:

— И каква надежда имаме, че ще се справим с Канди?

— Никаква.

— Не може да няма някакъв начин.

— Няма.

— Не е възможно.

— Защо?

— Защото не може да му се позволи да спечели.

— И защо не? — усмихна се Фогърти.

— Защото е лошият, по дяволите! А ние сме добрите. Е, може да не сме свършени и безгрешни, но със сигурност сме добрите. Точно затова трябва да спечелим. В противен случай цялата игра става безсмислена.

Фогърти се облегна назад.

— Стигнахме до моята теза. Всичко е безсмислено. Не сме нито добри, нито лоши. Ние сме само месо. Нямаме души, за парчето месо няма надежда за прераждане — никой не мисли, че хамбургерът ще попадне в рая, след като го изядем.

В този миг Джули изпита такава омраза към Фогърти, каквато не бе изпитвала никога досега. Не само защото беше самодоволен и омразен, но и защото в аргументите му долови отглас от собствените си думи пред Боби в мотела, след като разбра за смъртта на Томас. Тогава бе заявила, че няма смисъл от мечтите, че те никога не се сбъдват, че смъртта винаги дебне, дори ако имаш късмет да постигнеш щастиято. Да мразиш живота само защото рано или късно той те води до смъртта... е, излизаше същото като твърдението, че всички сме само месо.

— Изпитваме само удоволствие и болка — продължи старият лекар, — затова няма значение кой е прав и кой крив, кой печели и кой губи.

— Коя е неговата слабост? — настоя гневно Джули.

— Не знам за такава — Фогърти изглеждаше доволен от безнадеждното положение. Щом беше работил като лекар в началото на четирийсетте години, значи приближаваше осемдесетгодишна възраст, макар на вид да бе по-млад. Ясно съзнаваше, че му остава още съвсем малко време и несъмнено изпитваше неприязън към всеки по-млад. При безразличното му отношение към житейските проблеми явно смъртта им от ръцете на Канди Полард щеше да го забавлява. — Няма слабости.

Боби възрази или поне се опита да го стори.

— Някои биха казали, че слабостта му е в разума, в изкривената психика.

Фогърти поклати глава.

— Аз пък твърдя, че изкривената психика е неговата сила. Използвал е мотива, че е оръдие за Божие отмъщение, за да се предпази много успешно от потиснатост, съмнения и други настроения, които биха го разсейвали.

На стола със страничните облегалки Франк внезапно се изправи и потръпна, сякаш да се отърси от душевния хаос, както куче отърсва подгизналата си козина.

— Къде... защо аз... наистина ли... наистина ли... наистина ли?

— Наистина ли какво, Франк? — обърна се към него Боби.

— Наистина ли се случва? — проговори Франк. Погледът му полека се проясняваше. — Наистина ли най-накрая се случва?

— Какво да се случва, Франк?

Гласът му бе пресипнал.

— Смъртта. Случва ли се най-накрая? Наистина ли?

Канди бе пропълзъл тихо през къщата по коридора към библиотеката. Докато приближаваше отворената врата отляво, до него долетяха гласове. Разпозна сред тях гласа на Франк и вече трудно се съдържаше.

Според Вайълет Франк бе пострадал. И без това трудно управляваше телекинетичните си способности, заради което Канди все се надяваше някой ден да го улови и да го довърши, преди да се е скрил на безопасно място. Може би беше настъпил моментът на триумфа.

Когато стигна до вратата, Канди видя женски гръб. Лицето бе скрито, но той беше сигурен, че е същото, което бе обляно в благодатна светлина в мислите на Томас.

Зад нея зърна Франк. Брат му разшири очи, когато на свой ред го забеляза. Ако майцеубиецът досега беше прекалено объркан душевно, за да се телепортира далеч от Канди, както твърдеше Вайълет, сега вече объркването се стопяваше. По всичко личеше, че Франк се кани да изчезне още преди брат му да го е пипнал.

Отначало Канди възнамеряваше да хвърли хората в библиотеката в смут, като изпрати вътре енергийна вълна, за да подпали книгите и да разклати лампите с цел да уплаши двамата Дакота и доктор Фогърти, да отвлече вниманието им и по такъв начин да потърси възможности да хване Франк. Сега обаче бе принуден да промени плановете си при гледката на разтреперания си брат, който можеше всеки миг да се дематериализира.

Втурна се в стаята и грабна жената изотзад. Обви ръка около шията ѝ и дръпна главата ѝ назад — искаше да покаже на нея и на двамата мъже, че всеки миг може да ѝ прекърши врата. Въпреки всичко тя го изрита, одра крака му с тока си и с всички сили го настъпи по пръстите. Болката беше страшна. Явно му бе приложила хватка от бойните изкуства: личеше по усилията ѝ да противодейства на натиска и да използва наученото в продължителните упражнения. Затова Канди дръпна главата ѝ още по-силно и сви бицепс около гърлото ѝ. Джули разбра, че всяка съпротива е самоубийствена.

Фогърти наблюдаваше сцената от стола си. Беше разтревожен, но не дотам, че да се изправи. Другият мъж скочи от канапето с пистолет в ръка. Явно беше от бързите като по филмите, но Канди въобще не се интересува от тях двамата. Вниманието му бе приковано върху Франк, който бе станал от стола и се канеше да изчезне — в Пуналу, Киото и десетки други места.

— Не прави това, Франк! — извика Канди. — Не бягай! Време е да уредим сметките, трябва да платиш за стореното на майка ни. Ела у дома, приеми Божието наказание и още тази вечер ще сложим край на всичко. Аз тръгвам с тая кучка. Сигурно се е опитала да ти помогне и едва ли ще ти се иска да гледаш как страда.

Боби се канеше да постъпи безумно. Гледката на Джули в ръцете на психопата го подлуди. Той се прицелваше така че да улучи Канди, без да засегне жената. Чудовището благоразумно приклезна зад жертвата си. Беше време да изчезва.

— Ела у дома — обърна се то към Франк. — Ела в кухнята, позволи ми да сложа край на всичко и ще я пусна. Кълна се в името на мама, че ще я пусна. Но ако не се появиш след петнайсет минути, ще я сложа на масата и ще вечерям, Франк. Искаш ли да я изям, след като се е помъчила да ти помогне, Франк?

Стори му се, че чува изстрел точно когато се измъкваше оттам. Във всеки случай беше прекалено късно. Материализира се отново в къщата на Пасифик Хил Роуд заедно с Джули Дакота, като продължаваше здраво да я стиска през шията.

Без повече да се бои от допира на Франк, Боби го грабна с две ръце за якето и го блъсна назад в прозореца.

— Нали го чу, Франк? Не бягай. Този път не бягай или ще се вкопча за теб и няма да те пусна. Ще вървя с теб навсякъде, ей Богу, ще съжалиш, че не си подложил глава в чинията на Канди вместо в моята. — Пак блъсна Франк, за да засили думите си и дочу зад себе си тихия, разбиращ смях на Лорънс Фогърти.

Видя ужаса и объркването в очите на своя клиент и осъзна, че заплахите няма да постигнат желанния ефект. Всъщност заплахите само можеха да ужасят Франк до такава степен, че да го накарат да избяга, въпреки евентуалното му желание да помогне на Джули. И още по-лошо, като прибегна до насилие още в началото, Боби се отнесе към Франк не като към човек, а като към къс месо и по такъв начин потвърди неприемливите житейски правила на стария лекар. Тази мисъл му се стори също толкова непоносима, колкото мисълта, че може да загуби Джули.

Боби пусна Франк.

— Извинявай. Чуваш ли, извинявай, направо откачих.

Загледа се в очите на другия. Търсеше някакви признаци, че в увредения мозък е останал достатъчно интелект, за да се споразумеят. Видя страх — бездънен и ужасяващ. Видя също самота, от която му се доплака. Видя още безпомощност, която му напомни за изражението на Томас понякога при екскурзиите им извън „Чиело Виста“, „навън в света“, както се изразяваше той.

Притеснен от мисълта, че две от петнайсетте минути на Канди може би вече са минали и в същото време преизпълнен от отчаян стремеж да запази самообладание, Боби пое дясната ръка на Франк, обърна я с дланта нагоре и се насили да докосне мъртвата хлебарка, вплетена в меката бяла плът. Насекомото беше твърдо и остро на пипане, но Боби положи върховни усилия да не прояви отвращението си.

— Боли ли те, Франк? Буболечката е преплетена със собствените ти клетки, не те ли боли?

Франк продължително го изглежда, после поклати глава. Не.

Насърчен от началото на диалога, колкото и да бе скромно, младият мъж леко докосна дясното слепоочие на Франк и усети издутините от скъпоценните камъни под кожата като слепи циреи или тумори.

— Така боли ли? Усещаш ли болка?

— Не.

Сърцето на Боби заби от вълнение, защото бе успял да получи отговор.

От джоба на джинсите извади сгънатата салфетка и внимателно попи слюнката, която все още лъщеше по брадичката на Франк.

Клиентът му примигна и като че по-добре фокусира погледа си.

Изад Боби, все още седнал на кожения стол до писалището, може би с чаша бърбън в ръката и почти сигурно с убийствено самодоволна усмивчица, се обади Фогърти:

— Остават дванайсет минути.

Детективът не му обърна внимание. Без да изпуска от очи клиента си и с пръсти върху слепоочието му, той прошепна:

— Никак не ти е било лесно, нали? Бил си нормалният, най-нормалният и като дете винаги си искал да не се отличава от другите в училище, нали, за разлика от сестрите и брат ти. Трябвало е да мине доста време, за да разбереш, че мечтата ти никога няма да се сбъдне и винаги ще се отличава, защото колкото и да си бил нормален в сравнение с другите от семейството, все пак си от онзи проклет дом, от онова гнездо, което те е осъдило завинаги да си отделен от останалите. Те може и да не са забелязвали мъката ти и да не са подозирали за мрачните ти спомени, но нали ти си ги знаел и помнел. Чувствал си се недостоеен заради ужасите в семейството. От друга страна и вкъщи си бил изолиран, бил си прекалено нормален за там, прекалено чувствителен за кошмарите. Затова цял живот си бил самотен.

— Цял живот — повтори Франк. — И вечно ще бъде така.

Сега нямаше да изчезне. Боби беше готов да се закълне.

— Франк, не мога да ти помогна. Никой не може. Това е жестоката истина, но не искам да те лъжа. Не се каня да те придумвам или да те заплашвам.

Франк не каза нищо, но и не отвърна очи от него.

— Единственото, което мога да направя за теб, е да ти покажа как най-после можеш да осмислиш живота си, да му сложиш край с определена цел и с достойнство и може би да намериш покой в смъртта. Имам идея как би могъл да убиеш Канди и да спасиш Джули. Ако успееш, ще си отидеш като герой. Нали ще дойдеш с мен, Франк, чуваш ли, нали няма да оставиш Джули да умре?

Франк не каза „да“, но и не възрази. Боби реши да се възползва от липсата на отрицателен отговор.

— Трябва да вървим. Но не се опитвай да се телепортираш до къщата, защото пак ще изгубиш контрол и ще започнеш безкрайни прескачания до къде ли не. Ще идем с моята кола. Можем да стигнем за пет минути.

Сетне хвана клиента си за ръка. Нарочно избра ръката с хлебарката с надеждата, че Франк ще си спомни за отвращението му от такива гадини и ще оцени превъзможването като признак на искреност.

Двамата тръгнаха към вратата.

Фогърти се надигна от стола и каза:

— Нали знаеш, че си се запътил към смъртта си.

Без да се обръща назад, Боби отвърна:

— На мен пък ми се струва, че вие сте сторили същото още преди години.

Двамата с Франк излязоха под дъжда. Докато се качат в колата, се измокриха целите.

Боби седна зад волана и погледна часовника си. Оставаха по-малко от осем минути.

Зачуди се защо повярва на Канди, че ще спази петнайсетте минути, защо е толкова уверен, че лудият още не е прегризал гърлото ѝ. После се сети какво му беше казала веднъж: „Скъпи, докато дишаш, любимата ти ще живее.“

Канавките преливаха. Внезапен вятър понесе косо дъждовните струи и ги превърна в сребърни нишки.

Докато се движеха по измокрените от бурята улици и завиха на изток по Пасифик Хил Роуд, Боби обясни на Франк как чрез саможертва може да отърве света от Канди и да прекрати злото, произлязло от майка му — също както се бе опитал, но не беше успял, с вдигането на брадвата срещу нея. Идеята беше съвсем проста.

Повториха я няколко пъти, въпреки че имаха само няколко минути, преди да спрат пред ръждясалата желязна врата.

Франк не отговаряше на казаното от Боби. Не беше ясно дали е разбрал какво се иска от него и дали изобщо е чул. Гледаше право напред с отворена уста. Главата му от време на време се люшваше в такт с чистачките, сякаш Франк се вираше в полюшващия се на златна верижка кристал на Джаки Джакс.

Излязоха от колата, минаха през портата и стигнаха до жалката къща. Оставаха по-малко от две минути до определения краен срок. Боби беше принуден да продължи, осланяйки се само на вяра!

Когато Канди я доведе в мръсната кухня, хвърли я на един стол до масата и я пусна, Джули веднага бръкна под кадифеното сако за револвера в кобура под рамото. Канди обаче се оказа прекалено бърз и го дръпна от ръката ѝ, като ѝ счупи два пръста.

Болката беше непоносима и засилваше неприятното усещане от охлузената шия заради безмилостното му отношение в дома на Фогърти, но Джули нито извика, нито се оплака. Напротив, щом похитителят ѝ се обърна с гръб, за да хвърли револвера в по-далечно чекмедже, тя скочи от стола и хукна към вратата.

Канди я хвана, вдигна я във въздуха, завъртя я и я тръшна на кухненската маса толкова силно, че тя едва не припадна. Приблужи лице до нейното и изсъска:

— Сигурно ще си вкусна като жената на Клинт. Иска ми се цялата жизненост във вените ти, цялата ти енергия да бликнат в устата ми.

Опитите ѝ да се съпротивлява и да бяга се дължаха едновременно на смелост и на страх, породен от преживяното дематериализиране и повторно материализиране. Искаше ѝ се това никога вече да не се повтори. Сега страхът се удвои, защото устните му се доближиха на един-два пръста разстояние от нейните и смрадливият му дъх опари лицето ѝ. Неспособна да откъсне поглед от сините му очи, Джули си помисли, че Сатаната има точно такива очи — не тъмни като греха, не червени като пламъците в ада, не изпъстрени с точици, а поразяващо и красиво сини и все пак лишени от всякаква милост и състрадание.

Ако цялата човешка жестокост още от незапомнени времена можеше да се концентрира само в един човек, ако цялата кръвожадност, насилието и грубата сила на човешкия род можеха да се въплътят в една чудовищна фигура, сигурно тя щеше да прилича на Канди Полард тъкмо в този миг. Когато накрая той се дръпна от Джули като навита на кълбо змия, неохотно отказала се от намерението да нападне, смъкна я от масата и пак я тръшна на стола, Джули се сви от уплаха може би за пръв път през живота си. Знаеше, че при понататъшна съпротива той веднага ще я убие и ще изпадне в канибалски изстъпления.

Следващите му думи я поразиха:

— По-късно, когато свърша с Франк, ще ми кажеш откъде Томас се бе сдобил със своята сила.

Джули бе толкова уплашена от него, че с мъка проговори.

— Сила ли? Какво искаш да кажеш?

— Той беше единственият извън нашето семейство. Наричаше ме Лошото нещо. И все се мъчеше да ме следи телепатично, защото знаеше, че рано или късно моята и твоята пътека ще се пресекат. Как имаше такива способности, след като не беше роден от девствената ми майка? После ще ми обясниш.

Джули седеше потресена. Нямаше сили да се разплаче или да се разтрепери. Като че се намираше в центъра на урагана, където цари измамно спокойствие. Държеше ранената си ръка с другата и се мъчеше да осмисли чутото. Томас? Надарен със свръхестествени способности? Не излизаше ли, че въпреки непрекъснатите ѝ грижи за него, донякъде също се е грижел за нея?

От предната част на къщата дочу странен звук. Миг след това една през друга в кухнята влетяха най-малко двайсет котки.

Сред тях се появиха близначките Полард — дългокраки и боси, едната с шорти и червена тениска, другата по шорти и бяла тениска. Имаха гъвкави мускули като котките, бяха бледи като призраци, но без следа от отпуснатост или мекота. Бяха стройни и жизнени, изпълнени с енергия като свити пружини. Също както котки, привидно отпуснати на припек. В известен смисъл изглеждаха ефимерни и в същото време земни и силни, подчертано чувствени. Сигурно присъствието им в къщата беше повишило неестественото напрежение у брат им, който

бе двойно мъжествен в тестисите, но му липсваше жизненоважният отдушник.

Двете се приближиха до масата. Едната се загледа в Джули, докато другата се вкопчи в сестра си и не пожела да срещне погледа ѝ. Смелата се обади:

— Да не си приятелката на Канди?

Във въпроса несъмнено прозираше присмех над брат ѝ.

— Затваряй си устата — нареди ѝ Канди.

— Ако не си му приятелка — продължи смелата с мек като шумоляща коприна глас, — можеш да дойдеш горе с нас. Имаме си легло, котките няма да имат нищо против и май ще ми харесаш.

— Да не си посмяла да говориш така в майчината ти къща — изрева Канди.

Гневът му беше истински, но Джули забеляза, че е доста обезпокоен от сестра си.

Двете жени, дори срамежливата, всъщност излъчваха нещо диво, сякаш биха направили всичко, каквото им хрумне, дори и най-невъобразимото, без никакви задръжки или ограничения.

Уплашиха я почти колкото Канди.

Някой силно почука на входната врата на изоставената къща и звукът се отвори сред плющенето на дъжда върху покрива.

Котките дружно се стрелнаха от кухнята по коридора към предната врата и след по-малко от минута се върнаха, придружавайки Боби и Франк.

На прага на кухнята Боби усети безкраен прилив на благодарност към Бога и дори към Канди, когато видя Джули жива. Беше измъчена, обзета от страх и болка, но никога не му беше изглеждала толкова красива.

Но и никога толкова смирена или несигурна в себе си. Въпреки неударжимия изблик на бушуващи емоции, младият мъж намери сили и за искрица тъга и гняв.

Без да губи надежда, че Франк ще го послуша, беше подготвен да използва оръжие, ако се случеше най-лошото или ако му се отдадеше неочаквана възможност. Но щом влезе в кухнята, лудият му заповяда:

— Извади револвера от кобура и изпразни пълнителя.

При появата на Боби Канди бе минал зад гърба на Джули и сега я държеше с една ръка за гърлото с хищно разперени пръсти. С нечовешката си сила несъмнено можеше да я разкъса за една-две секунди, въпреки че ръката му само напомняше за граблива птица.

Боби измъкна револвера „Смит и Уесън“ от кобура под рамото и го подаде така, че да не остави никакво съмнение в решението да не го използва. Отвори барабана и изсипа петте патрона на пода. После сложи оръжието на най-близкото шкафче.

Въодушевлението на Канди Полард растеше всеки миг, откакто бяха влезли Франк и Боби. Пусна Джули, отдалечи се от нея и впи тържествуващ поглед във Франк.

Доколкото Боби можеше да прецени, изгарящият поглед бе напразен. Франк стоеше с тях в кухнята, но не беше там. Дори и да виждаше какво става и да разбираше значението, нищо от поведението му не го издаваше.

Канди посочи пода пред краката си и заповяда:

— Ела тук и падни на колене, майцеубиецо!

Котките избягаха от тази част на напукания линолеум, която лудият посочи.

Близначките стояха неподвижни, но нащрек. Боби се сети, че котките се преструват на безразлични по същия начин и само наострените уши показват истинското им състояние. Интересът на Вайълет и Върбина се издаваше от пулсиращите слепоочия и почти неприлично щръкналите зърна на гърдите под тениските.

— Казах да дойдеш и да паднеш на колене — повтори Канди. — Или ще предадеш единствените хора, които някога са си мръднали пръста да ти помогнат през последните седем години? Коленичи или ще убия и двамата Дакота още сега.

Страховитото присъствие на Канди говореше не за психопат, а за истински свръхестествено същество. Сякаш цял легион нечовешки сили се проявяваше чрез него.

Франк направи една крачка напред и се отдалечи от Боби.

Още една.

После спря и огледа котките, като че го озадачаваха с нещо.

Боби не знаеше дали Франк наистина бе искал да предизвика кървавите последствия от следващата си постъпка, дали думите му

бяха пресметнати или говореше наслуки и беше не по-малко изненадан от останалите от настъпилото объркване. Намръщи се на котките, обърна се към по-смелата от близначките и каза:

— Аха, значи майка ни е още тук? Продължава да е в къщата заедно с нас?

Срамежливата близначка се вцепени, но другата сякаш си отдъхна, защото въпросът на Франк ѝ бе спестил притесненията да реши кога и къде е най-подходящо да си признае. Тя се обърна към Канди с най-многозначителната усмивка, която Боби някога бе виждал: подигравателна и същевременно любовно подканваща, напрегната от страх и едновременно с това предизвикателна, горещо прелъстителна и смразяващо уплашена, и най-вече дива — яростна като изражението на най-необузданите зверове по полетата и горите.

Канди реагира на усмивката ѝ с неподправен ужас и нежелание да вярва на ушите си. Съвсем за кратко и за пръв път изглеждаше почти човек.

— Не е възможно да сте го направили — простена той.

Усмивката на смелата близначка стана по-широка.

— След като я зарови, ние я изкопахме. Сега тя е част от нас и завинаги ще си остане тук като част от дружинката.

Котките вирнаха опашки и се загледаха в Канди.

От него се изтръгна нечовешки вик. Нахвърли се върху смелата близначка с невероятна скорост. Блъсна я в хладилника, после още веднъж, впи пръстите на дясната си ръка в лицето ѝ и заудря в жълтата емайлирана повърхност. Повдигна тялото ѝ с ръце около тънката ѝ талия и се опита да я хвърли, както ядосано дете захвърля куклата си, но тя обви силните си крака около кръста му по котешки пъргаво и кръстоса глезени на гърба му. Канди се мяташе бясно из кухнята, докато сестра му се носеше с него, гърдите ѝ бяха току под лицето му. Той удряше с юмруци, но тя се държеше здраво. Чак когато пороят от удари спря, близначката бе отпусна и бледата ѝ шия се откри на височината на устата му. Канди мигом се възползва от случая и със зъби сложи край на живота ѝ.

Котките замяукаха ужасяващо, макар не в един глас както досега, и се разбягаха където им видят очите.

На фона на скръбните им викове и странно еротичните възгласи на сестра му, Канди я довърши за по-малко от минута.

Боби и Джули не направиха никакъв опит да се намесят, защото им беше ясно, че е все едно да попаднат във вихъра на буря. Смъртта им щеше да бъде сигурна, без да успокои страстите. Франк стоеше все така неподвижен и странно безразличен.

Канди веднага се обърна към срамежливата близначка и я довърши дори още по-бързо, защото тя изобщо не оказа съпротива.

Щом огромният психопат пусна обезобразения труп, Франк най-после се подчини на получената заповед, скъси разстоянието и най-неочаквано подаде ръка на брат си. После точно както се надяваше Боби, Франк отпътува и отведе със себе си Канди против волята му.

Тишината след преживяния ужас беше поразяваща.

Обляна в пот и очевидно потресена от видяното, Джули блъсна стола. Краката му се закачиха в линолеума.

— Не — извика Боби, бързо се приближи до нея и ѝ направи знак да седне. Пое здравата ѝ ръка. — Чакай, още не, не се изпречвай на пътя...

Глухите звуци.

Поривът на вятъра.

— Боби — паникьосана каза Джули, — те се връщат, да се махаме, хайде да изчезваме оттук, докато още имаме шанс.

Боби я задържа на стола.

— Не гледай. Аз трябва да го сторя, за да съм сигурен, че Франк ме е разбрал, но ти няма нужда да гледаш.

Немелодичната музика пак се дочу и вятърът донесе мириса на кръвта от двата женски трупа.

— За какво говориш? — попита Джули.

Затвори очи.

Разбира се, съпругата му не го послуша, защото никога не извърещаше поглед и не бягаше от нищо.

Братята Полард се появиха отново след краткото пътуване до планината Фуджи или само до къщата на доктор Фогърти, а най-вероятно до няколко места. Безразсъдното, бързото и многократно преместване беше ключът към успеха, както Боби бе обяснил на Франк в колата. Братята вече не бяха две отделни човешки същества, защото при тези пътувания водещо бе съзнанието на Франк, а възможностите му за безпогрешно материализиране намаляваха с всеки скок. Бяха се слели, биологично по-свързани от сиамски близнаци. Лявата ръка на

Франк бе потънала отдясно на Канди, сякаш Франк бъркаше из вътрешните органи на брат си. Десният крак на Канди се бе съединил с левия на Франк, така че двамата стояха общо на три крака.

Сигурно имаше още много странности, но Боби не видя повече по време на краткия им престой преди следващото изчезване. Франк трябваше непрекъснато да бъде в движение и да не губи контрол, за да не даде на Канди никаква възможност да използва собствените си сили преди преплитането да стане толкова тясно, че двамата никога повече да не могат да се отделят.

Джули разбра какво става и не помръдна. Държеше счупената ръка в скута си, а с другата здраво стискаше Боби. И без обяснения ѝ се изясни, че Франк се жертва заради тях и че най-малкото, което можеха да направят за него, е да се уверят сочите си в неговата смелост, също както щяха завинаги да запазят в паметта си Томас, Хал, Клинт и Фелина.

Това беше един от най-основните и свещени дългове на добрите приятели и на семейството: да поддържат пламъчето на паметта, за да не бъде смъртта пълно изчезване от света. В известен смисъл мъртвите продължаваха да живеят, поне докато за тях си спомняха живите, които ги бяха обичали. Спомените бяха важно оръжие срещу хаоса на живота и смъртта, осигуряваха приемствеността между поколенията и утвърждаваха реда и смисъла.

Музика, вятър: братята се върнаха след нова поредица бързи разпадания и повторна материализация. Вече представляваха едно същество с чудовищна биология. Тялото бе гигантско, над два метра и половина, едро и приведено, защото бе събрало плътта и на двамата братя. Единствената глава изглеждаше кошмарно: кафявите очи на Франк бяха силно разместени, между тях, на мястото на носа, зееше отворена уста, а още една прорязваше лявата буза. Два измъчени гласа изпълниха кухнята с писъци. На гърдите имаше още едно лице без уста, но с две очни кухини — от едната гледаше неподвижно око, синьо като очите на Канди, а от другата стърчаха зъби.

Отвратителният звяр изчезна, после се върна още веднъж след по-малко от минута. Този път представляваше безформена маса от тъкан, на някои места тъмна, на други отблъскващо розова, осеяна с парчета кости и редки снопчета косми. Прозираха вени, които пулсираха в различен ритъм. По пътя Франк явно бе посетил улицата в

Калкута или друго подобно място, защото със себе си бе донесъл не една, а многобройни хлебарки и куп плъхове, които се бяха размесили с тъканта навсякъде: още едно доказателство, че плътта на Канди бе достатъчно размита и разпръсната, за да не може никога повече да бъде възстановена. Чудовищното и очевидно вече останалото без сили същество се строполи на пода и потръпна за последен път. Част от гризачите и насекомите продължаваха да трепкат и да се гърчат. Но опитите им да се освободят бяха напразни, защото в желязната хватка на мъртвата плът скоро щяха да загинат.

Къщата беше съвсем обикновена. Намираше се в тази част на крайбрежието, която все още не беше модерна. Задната врата гледаше към морето — по дървените стъпала през песъчливия двор можеше да се стигне до плажа. Наоколо растяха дванайсет палми.

Дневната бе обзаведена с няколко стола, двойно кресло, масичка за кафе и музикален шкаф „Урлицър 950“ със записи от времето на биг бендовете. Подът беше покрит с изциклен дъбов паркет и двамата понякога бутаха мебелите към стената, навиваха чергата, избираха някои номера на мюзикбокса и танцуваха.

Така правеха главно вечер.

Сутрините, ако не правеха любов, се ровеха в кулинарните книги в кухнята, заедно готвеха или просто седяха на кафе до прозореца, гледаха морето и си приказваха.

Имаха книги, две колоди карти, интерес към птиците и животните на брега, добри и лоши спомени и си принадлежаха. Принадлежаха си завинаги.

Понякога говореха за Томас и се чудеха на способността, която бе запазил в тайна през целия си живот. Тя обясняваше, че при мисълта за дарбата му се чувства нищожна и осъзнава как нещата са много по-сложни и загадъчни, отколкото изглеждат.

За да се отърват от полицията, бяха признали, че са имали клиент на име Франк Полард от Ел Енканто Хайс, който смятал, че брат му ще го убие заради някакви семейни недоразумения. Заявиха, че Джеймс сигурно е бил пълен психопат, убил служителите им и Томас само защото бяха дръзнали да се опитат да уредят отношенията между двамата братя. По-късно, когато къщата на Полардови бе залята с бензин и подпалена, а вътре бяха открити странни останки от скелети, полицията постепенно намали натиска над кантората „Дакота & Дакота“. Възприе се версията, че господин Джеймс Полард е убил близначките и брат си и е избягал. Обявиха издирване на въоръжен и опасен тип.

Кантората бе продадена. Не им липсваше. Тя вече не мислеше, че може да спаси света, а той повече нямаше нужда да ѝ помага да спаси самата себе си.

С пари, още няколко червени диаманта и дълги разговори успяха да склонят Дайсън Манфред и Роджър Гавенал да потърсят друг източник на биологично създаденото насекомо за научното си съобщение. И без това никога нямаше да научат истинския източник без съдействието на „Дакота & Дакота“.

На тавана на къщата край морето държаха кашони и чували с пари, донесени от Пасифик Хил Роуд. Канди и майка му се бяха опитвали да компенсират хаоса в живота си с милиони долари, струпани в спалнята на втория етаж, точно както Боби и Джули подозираха още преди да са видели Ел Енканто Хайс. Сега на тавана се намираше само малка част от съкровището на Полардови, но и тя беше повече, отколкото двамата можеха да похарчат: останалото изгоря, когато подпалиха къщата на Пасифик Хил Роуд.

С течение на времето той се примири с факта, че може да е добър човек и все пак от време на време да има тъмни мисли или егоистични мотиви. Тя казваше, че това е зрелостта и че не е чак толкова лошо да живееш извън Дисниленд след като си вече на средна възраст. Тя каза, че иска куче.

Той отвърна, че няма нищо против, ако се споразумеят за породата.

Тя заяви, че за почистването на изпразненията ще се грижи той.

Той не се съгласи и каза, че предпочита да се занимава с галенето и дресирането.

Тя призна, че онази нощ в Санта Барбара не е била права, когато твърдеше, че мечтите никога не се сбъдват. Напротив, сбъдваха се непрекъснато. Само че като мислиш само за една от тях, пропускаш сбъдването на останалите, като например, че го е намерила или че е обичана.

Един ден сподели с него, че чака дете. Той я притисна в обятията си и дълго не намери думи да изрази щастието си. Облякоха се, за да отидат да пият шампанско и да вечерят в „Риц“, после решиха да отпразнуват случая у дома, на верандата, като гледат морето и слушат старите записи на Томи Дорси.

Строяха пясъчни дворци. Огромни. Сетне сядаха на задната веранда и гледаха как прииждащите вълни рушат изграденото.

Понякога говореха за потока от думи, които той бе приел в колата на магистралата в мига на смъртта на Томас. Чудеха се на думите „има светлина, която те обича“ и дръзваха да говорят за най-голямата мечта: че хората всъщност не умират.

Взеха си черен лабрадор.

Нарекоха го Суки само защото звучеше глупаво.

Понякога нощем тя се страхуваше. От време на време същото се случваше и на него.

Имаха един другиго. И времето.

Издание:

Дийн Кунц. Лошо място

Част II

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Петрана Старчева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

Компютърен дизайн на корицата: Иван Добрев

Печат „Полипринт“ Враца

Издателска къща „Плеяда“ София, 1995 г.

ISBN: 954-409-126-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.